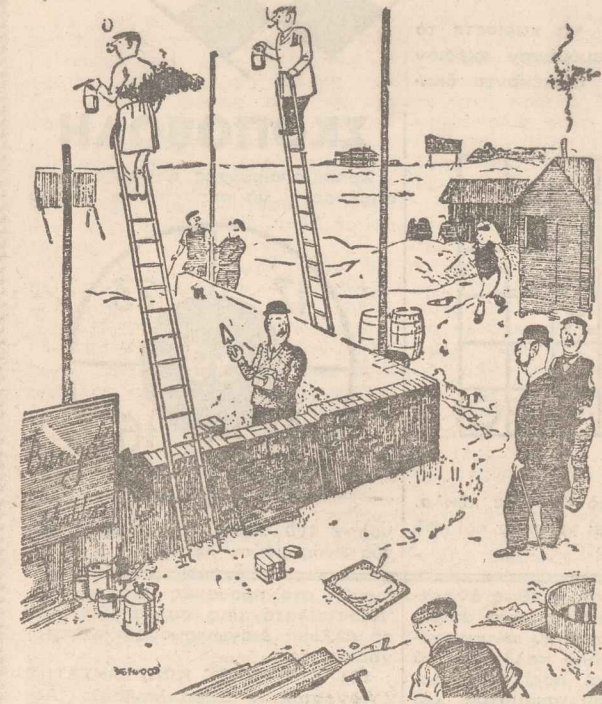

Δύο λεπτά ευθυμίας

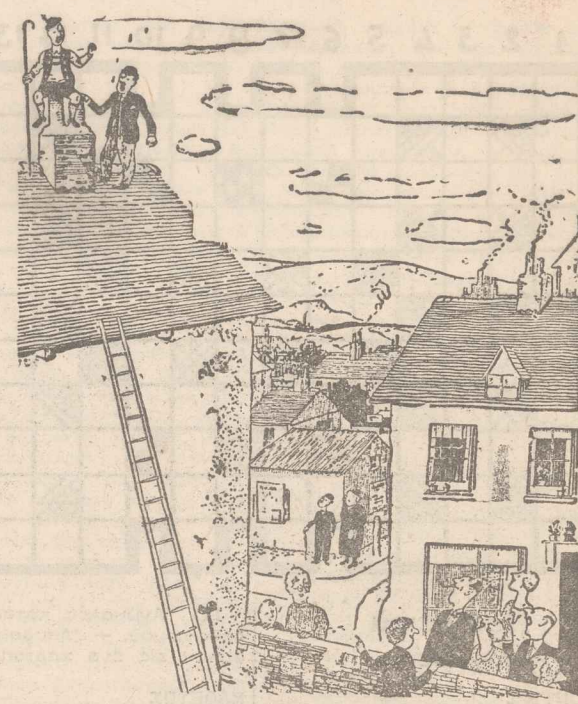
Πρωτοφανής επινόησης

— Προτού τελειώσει ο τοίχος, τους έβαλε να δοκιμάσουν αν θα ταίριαζε να τον βάψουν ο' εκείνο το ύψος με άσπρη λαδομπογιά.

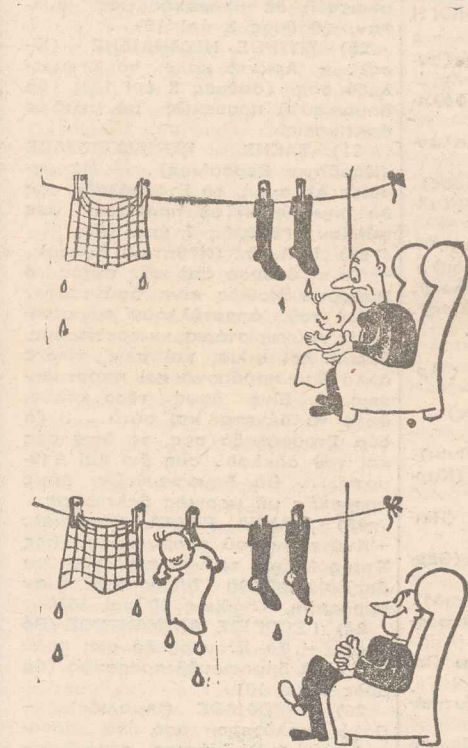
Μη χειρότερα!

— Θέλω να σου αποδείξω, Εύρυδικη, πόσο γελοίο είσαι με το καινούργιο σου καπέλλο.

Έκ των ενόντων.

— Μην παραξενεύεσαι. Έφ'έτος ο γιός μου δεν κατάρθωσε να πάρει γι'α κούρα στο Τυρόλο, και κάνει τη θεραπεία του εδώ.

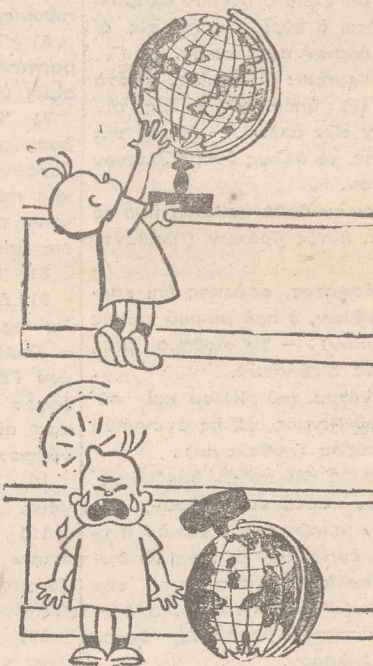

Ένας πρακτικός πατέρας

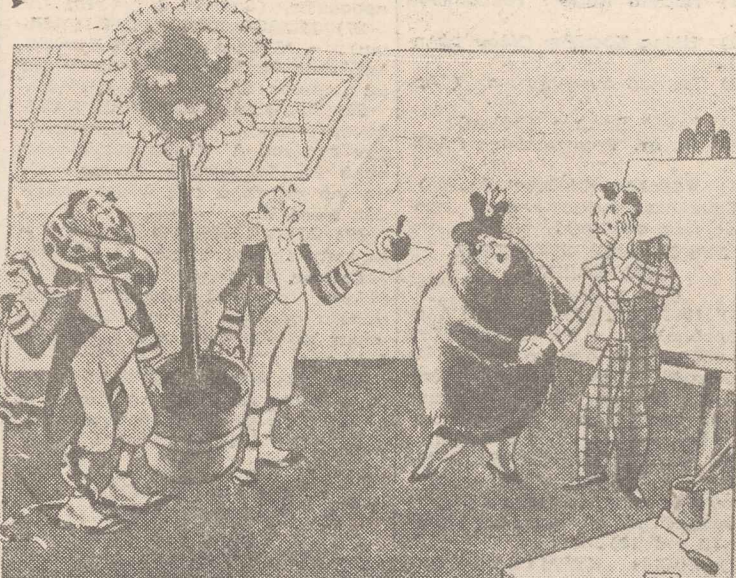

Άνεπαρκής δικαιολογία

— Είπε η γραμματέας μου, αγάπη μου, αλλά είναι λίγο βαρύνον.

Η φιλομάθεια είναι συχνά επικίνδυνη άρετη

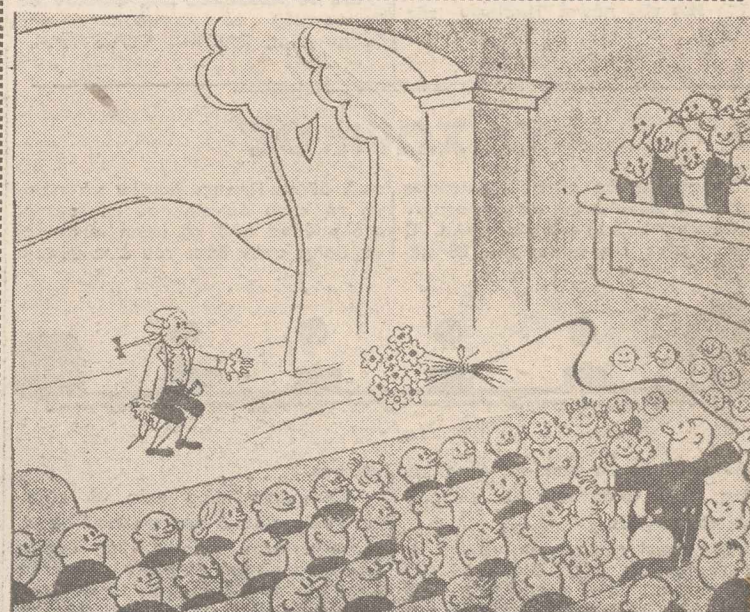
Τρομερή ιστορία!

— Θα ήθελα, κύριε ζωγράφε, να ποζάρω ως Εύα στον Παράδεισο.

ΠΟΛΥΠΛΟΚΟΣ ΑΠΛΟΠΟΙΗΣΙΣ

— Για να μην κουράζωμαι να γεμίζω το ποτήρι μου, αγόρασα αυτό το αυτόματο μηχανήμα.

Ο θεατρίφιλος βρίσκει πως είναι πολύ ακριβά τα λουλούδια

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ
4

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Αθήναι

29 Απριλίου 1939

Έτος Γ' Αρ. φύλλου 136

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ:

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ
ΚΥΒΕΡΝΟΥΝ
ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ένα περιέργων ρεπορτάζ
Γάλλου δημοσιογράφου.

ΤΟ ΑΡΧΙΠΕΛΑΓΟΣ
ΤΩΝ
ΚΑΤΑΓΙΓΔΩΝ

Τα άγνωστα νησιά του Ίν-
δικού Ωκεανού που κατέ-
λαβαν οι Ιάπωνες.

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ
ΣΙΝ ΠΕΡΣΙΑ

Η χώρα των 1001 νυκτών
καθυστερημένη κατά
τρεις αιώνες.

ΤΑ ΕΘΙΜΑ
ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

Ένδιαφέρουσα και επίκαι-
ρος λαογραφική μελέτη.

Διηγήματα, έρευνες, πρω-
τότυπες σελίδες, χιούμορ,
 ανέκδοτα, παιχνίδια, εύθυ-
μα και πλουσιωτάτη είκο-
νογράφησης

Π
E64

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

— Στην 'Αφρική κάποτε συνάντησα έναν άνθρωπο, ο οποίος ήταν τόσο μαύρος που θα έπρεπε ν' ανάψει ένα σπρίτο για να τον δής.

— Έγώ στη φορμάδα είδα έναν Ισπανό, ο οποίος ήταν τόσο πολύ λευκός, ώστε έπρεπε να πηγαίνει στο σπίτι του δυο φορές για να μπορούσαν να καταλαβαίνουν οι δικοί του ότι... ήθελε!

— Ο Ιδιοκτήτης μιας πολυκατοικίας είπε ένα πρωί στην υπηρέτρια του όταν του έφερε το πρόγευμα:

— Ίωάννα, είδα κάποιον να σε φιλά στο κολί, όπως έπρεπε να φιλάς τον άνδρα σου, ο οποίος είναι ο ταχυδρόμος;

— Αν η ώρα δεν ήταν περασμένη, όκτι, θα ήταν ο γαλάταξ.

— Πώς βρίσκετε την πεθερά μου, γιαντρέ;

— Πολύ άσχημα, δυστυχώς...

— Διηλάθ;

— Χμ!... Ζήτημα στιγμών...

— Τι ένοιωθε όταν λέτε ζητμια στιγμών;

— Νά, ότι σε δυο-τρεις ώρες το πολύ θα ξεφυκήσω...

— Τρεις ώρες; *Όποτε έχω καιρό να πεταχτώ στον κινηματογράφο λιγάκι;

Σε μία συναστροφή όπου ευρίσκοντο και ο Σοφιστής, ο μεγάλος μουσικός, ένας άγγλος Βερολινέζος, για να δείξει ότι άναγα τη μουσική, του λέει:

— Το πιστεύετε λοιπόν; *Αγαπά τόσο τη μουσική, που έβαλε τη γυναίκα μου και μαθαίνει πάνω...

— Είσθε δυστυχώς,

— Εγώ πετάγεται ένας άλλος, έχω δώσει τη γυναίκα μου να μάθει βιολί.

— Γιατί; Προτιμάτε το βιολί από το πιάνο;

— *Ο, όχι!... *Αλλά να: Το βιολί μπορεί να το πετάξετε από το παράθυρο καμιά φορά... ενώ το πιάνο...

— Ένας πλούσιος που είχε δύο σκυλιά ένα μεγάλο γιέντι στο σπίτι του προνομιούχο ο' ένα φίλο του γιαντρέ γιατί δεν είχε πάει άφου δεν είχε προσκαλέσει.

— Αυτοί που δεν ήρθαν γιαντρέ μου, Περάσαμε πολύ άμορφα και θα σου έκανε καλό...

— *Αγαπώ μου, έμένα να γιέντι σου μω... Έκανε καλό κυρίως ναρθω... Την έπαιρνε πέντε από τους προσκεκλημένους σου μ' εκάλεσαν γιατί είχαν πάει από διηλητηρίασι.

Το θλιμένο όφρος του γαμπρού έστενε κώρως τον κουνιάπο, και του εφώρως στο αούτι:

— Τι σου συμβαίνει Τζάκι; Μήπως έκοψες τη δέρα σου;

— *Όχι, έστράυλας ο δυστυχής Τζάκι. Το δακτυλίδι είναι ασφαλέ. *Αλλά έκοψα την... έθουσιασμο μου.

„ΤΟ ΕΡΓΟΝ“

Αθήναι
29
ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1939
Αριθμός φύλλου 136

7 Ημέρες 7 Νύκτες

Τα γραφεία εκδόσεως αδειών γάμου της 'Αρχιεπισκοπής, όπου οι μελλοντικοί πνιγνόντες διά να έπισημοποιήσουν την ηρωική των απόφαση, πουν γεμάτα τις τελευταίες αυτές ημέρες από πλήρη γαμάρων που εδίδοντο να τελέσουν το μυστήριον της στέφους, προτού τους προλάβει ο Μάιος μήν, ο ως γνωστόν, γροσουζικός διά τους συζύγους, ή έντεταλμένοι υπάλληλοι δεν έπιρολάβαιναν να εκδίδουν τα εισιτήρια της ευτυχίας. Καί οι έπιδοδοί γαμάρων τα παρελθόντα περιχαρείς, όπου δυντες να εκκληρώσουν το καθήκον των άπεναντι της λαϊκής προλήφους, ή οποία θέλει όπως ο Μάιος στεφανώνη με τα άνθη του μόνον τα συμπαικτικά τεράτσοδα, που έμονοπάλησαν διά τις διακούσεις των τιν ρωμαντικώτερων περιόδων του χρόνου.

Σπεύδε βροδείας, συνεδούλευον οι άρχαιοι σοφοί. Οι σημερινοί όμως γαμάρων δεν φαίνεται να είναι σοφοί. Καί σπεύδουν ταχέως, ενώ ο Μάιος με την αναγκαστικήν έκεχειρίαν του ήτο μια πρώτης τάξεως άφορμή για να ζήσαν καθεμιάν το πράγμα...

— Ίσως τότε να έγινοντο σοφοί, διά να μή γίνον μετάν γάμον των... άρχαιοι!

Είς τους άγνους πεζογράφους, που ώργανώθησαν την παρελθόντα Κυριακή, καί οι φιλόδοξοι πεζογράφοι διήλυσαν το από Δεκελείας μέχρι Νέας Φιλαδέλφειας διάστημα εις 54'. *Εάν εις τόν άγωνα μετείχον παίκται του 'Ιπποδρόμου, συνθησόμενοι να έπιτορέσουν πεζοί και άματανόητοι, το ρεκόρ θα ήτο άμειντος ένθαυρντικώτερον.

Οι έρσοι έπαιθον κάθουν και πάλιν μεθαύριον! Τω τομαγάν τους ναρκισσοί, που έζηποσε και ο 'Αχιλλεύς Παράσχος ποικιτική άδεια φυσική, γιατί, ως γνωστόν, οι ναρκισσοί άνθιζον μόνον τον Νοέμβριον. Το ζήτημα είναι μόνον πού θα άναζητήσουν τα άνθη αυτά της ποικιτικής φαντασίας του καθάρεινουσίου ποίπτου, *Ός γνω...

Οι σκηνές της ράφους μεταξύ δυο έρωτησώντων δεν είναι παρά άπεκλιμένες άπόψεις για να μη χωρίσουν.

— Έμπελ! Έμβάν!

Δεν πρέπει ποτέ να δινη κανείς διαταγές σε μία γυναίκα, έκτός αν είναι από πριν βέβαιος ότι θα έκτελεσθούν.

— *Αφρέντ! Καπός!

Οι άνυπαντρες γυναίκες έχουν μία άνοιξη κι' ένα φθινόπωρο. Μόναχα. Οι παντρεμένες γυναίκες έχουν ένα μακρό καλοκαίρι...

— Μαρόλε! Τιναί!

Ο έρωας δεν γίνεται ως θραυει-ον άρεστίς. *Η άνοξιότης μιας γυναίκας δεν σκοπώνεται ποτέ, το πάθος που έχει κανείς γι' αυτήν, Τουναντίον, το δυναμισμό πολλές φορές.

— *Ανατόλ θράνς!

Ο έρωας περνά σάν μία θέλλα. *Υστερα ή ζωή ζωντανίζει άπαράλακτα, όπως και πριν, θυμάται ποτέ κανείς ένα σύννεφο;

— Γκω ντέ Μπαρσάν!

Στον έρωτα ή οικειότητα, καταστρέφει πάντα το ιδανικό.

— Μπαρμνέ ντ' *Φρεβιλλύ!

στον, όλοι οι περί τα Πατήσια (τερπνολοί και εύδεις παράδεισοι) του Μαίου έχουν γίνει εις τας ημέρας μας πεζές μυμυρίες και πολυπόροφοι πολυκατοικίας. Οι άναγκασμένοι έπισημωσίοι έρσοι της Πρωτομαγιάς ή να πληρώσουν μερικά έκτονητά δροχμια διά βενζίνην και να ναντήσουν τους άγρον των 'Αθηνών, ή αν δεν έχουν τα έκατονητάδραχμα, όπερ και πιθανώτερον, να δρέψουν τα μαγικά λουλούδια εις την 'Ομονοιαν, κατόπιν έντώναν και πολυμύχων παζαρευμάτων με τους άντρωμαντικούς και άνασθητικούς άνθομάλας.

Ο τυχερός άρθεμύς των άναγνώντων πωνήεις έφημερίδας εξακολουθεί, χάρις εις τα μυστήρια του μάγου 'Αλουμπάκ (ήμεις έπιμένοντες έπ' λέγεταί 'Αρλουμπάκ), να καταλαμβάνη δυο όλονλήρους στήλας. Τα πράγματα μάλιστα, λόγω του ψήφου Χ, έχουν υπερθευθεί έπικινδύνους. *Το Χ, είναι από τα μυστηριώδεστερα γράμματα του αλφαριθμητικού μας, το όποιον έχει και την μεγαλυτέραν έπιδρασαν στους άνθρώπους. Είς τους περσόντες, λέγει ο διάσημος μάγος 'Αλουμπάκ, το πώς από το γράμμα του έλληνικού αλφαριθμητικού ταυτίστην έπιδρασαν επί των προσώπων των άδελφών άποτελεί το άρκχόν του μικρού των όνόντων. *Εμελέτσα πολύ αυτό το γράμμα και κατά τέληας εις τους κάτωθι ύπολοιγμούς προκειμένου να ευρωμένον των τυχερών άρθεμύων του!

*Εποκλούμεν ή έξευρέσεις του τυχερού άρθεμύ κάποιους Χρηστίνας ή ή άγεννήθη τον Σεπτέμβριον του 1921, ήμεραν Κυριακήν. Μετά πολυμύχους άλγεβρικούς έξισώσεις, το συμπέρασμα είναι ότι ή Χρηστίνα αυτή έχει άρθεμύον τυχερόν 7. (*Αρα —έπιλέγει ο μάγος 'Αρλουμπάκ— ή Χρηστίνα αυτή πρέπει να έρωτεύεται την 7ην του μηνός, την 7ην ώραν και ει δυνατόν τον 7ον μήνα, δηλαδή τον 'Ιούλιον». *Η συμβουλή είναι όντως σοφή. *Ο ρηζικέλευσος όμως μάγος δεν λέγει αν ή Χρηστίνα αυτή θα έπρεπε για γοργή να παντρευθεί.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Πρέπει να είναι κανείς εύτυχος για να μπορεί να κάνει και άλκυες ευτυχίας. Πρέπει όμως να κάνει τους άλλους ευτυχής για να παρμένη και ο ίδιος ευτυχής.

— Μαίτηλικη!

Κάνε καλό στους φίλους σου σου για να είσαι ο ίδιος ευτυχής.

— Μαζίμ Γκρόκρ!

Το σώμα είναι ο άνθρωπος. *Η ψυχή είναι ο θεός.

— Λαμαρτίνος!

*Η ψυχή μοιάζει με το πουλί. *Όσο πιο ψηλά άνεβαίνει τόσο πιο ευτυχισμένη γίνεται.

— Σάννινγκ!

Ευτυχία είναι ή ήρεμία του πνεύματος.

— Παρκάλ!

*Η έπιθυμία είναι το ήμισυ της ευτυχίας.

— Κολέτ!

Καμία ευτυχία δεν μπορεί να παραβληθί με την ήρεμία της ψυχής.

— Βουζδιστικό ρητό!

*Η ευτυχία δεν εξαρτάται τόσο από τις έξωτερικές συνθήκες όσο από τις ψυχικές μας ιδιότητες.

— Ζύλ Σιμόν!

Μία Κυριακή πρωί ο πάτωρ θρήκε τον γεωργόν Τζόνν και σκαλίζει τον κήπο του.

— *Έξερεις ποιά έντολή παραβόλεις εργαζόμενος σήμερα; είπε.

— *Όχι, άπόντισος ο γεωργός. *Αλλά έσείς πάτωρ, μπορείτε να μου ήπτε πόσα αλλάκια μπορούν να γίνουν σάν κήπο μου;

— *Είσθε λοιπόν; είπε με ίκανο ποινή ο γεωργός. Αυτό δεινεί ότι ο ένας δεν μπορεί να ζήρη τη δουλειά του άλλου. Πώς θέλετε, λοιπόν, να ζήρη ποιά έντολή παραβόλιν εργαζόμενος;

— *Η γεωργία σας με τους νέους γεϊτόνες σας του άντικρυνοί σπιτιού έσχημασε καμμία πρόοδο;

— *Μάλιστα. *Χέες το θράδυ ή γάτα τους έκαλέσε το γάτωμα ο' ένα κονσέρτο.

— *Την ώρα της τσαγιάς: *Ο αφοκένιστος: *Μά γιατί δάλασε την κροσμελή τη χάχαρι στη τσέπη σου;

— *Η έπισκέπτης: Συγγνώμη κυρία. Νόμισα ότι ήταν στυλή, πώς έρισκόμουν π' έπιστάτορο.

— *Προς θεού! Γιατί μου άγδρασε στενές πυτζάμες;

— *Επειδή ή όπάλληλος του κατστήματος ήταν μάλλον άραιοι και δεν ήθελε να μάθη ότι είμαι παντρεμένη! *Ένα κοντρό σάν και σενα!

— *Ο διευθυντής: *Ετοποθέτησε αυτό το σμυκελά σε μέρας όστε να προκάλεση τη προσοχή του κυρίου Σιμπί;

— *Το παιδί της νοσηλείας: Ναι, κύριε διευθυντή! Το πέρασά μία καρφίτσα και ή έτοποθέτησα έπί να στην καρέκλα του γραφείου του!

— *Η δεξιώτης είχε σημειώσει πατάγνη άποτυχία. *Οι καλεσμένοι άβαντον ένα νόμο, κυττάζονταν άμυλητοι κι' έννοιωσαν τομερή άνία. *Η αφοκένιστος τότε στη προσοχή της να δώση ζωή σ' όλους είπε έσπανά;

— *Σέρει κανένας να παίξουμε κανένα παιχνιδί;

— *Μάλιστα. *Απάντισος ένας έπισκέπτης που ήταν εθιμικός τύπος. Σέρω ένώ ένα μοντέρνο και πρώτο τυπο παιχνιδί! *Μα όσα το πιά: *Εγώ θα θύω έγω και δαί σας θα φάμεντες όλο το θράδυ να με δρίττε!

— *Εάν είνε αύτε τα πράγματα, αύτε τα γεγονότα αύτε που άσασνίζον τον άνθρωπο.

— *Η δυστυχία μας ή ή ευτυχία μας εξαρτάνται από τον τρόπο με τον όποιο τα άντιλαμβανόμεθα.

— *Ενίκητος!

— *Η ευτυχία δεν είναι κάτι τ' ουγκομένο. Είναι μία ύποκειμενη γνώμη.

— *Ανατόλ θράνς!

— *Η ευτυχία ή ή δυστυχία δεν εξαρτάνται από την τύχη, όσο από τις ψυχικές μας ιδιότητες.

— Λά Ροσσουά!

— *Όποιος δεν δορίζει εις την όδόν της Δικαιοσύνης δεν μπορεί να έλπιεί ότι θα συναντήσει την πραγματική ευτυχία. *Ίσως άποκίση πλούτι. *Αλλά θα του λείπει ή έκτίμησις προς εαυτόν του.

— Ζύλ Σιμόν!

— *Ακόμη και ή στέρσις μπορεί να σημαίνει ευτυχίαν.

— Γκαίτε!

— *Πολλοί έφαντασθον ότι ήσαν ευτυχισμένοι. Είχα τίποις όμως την ευτυχία τους έπάνω σε άδυνα τα θεμέλια.

— *Ίφεν!

ΠΑΙΓΙΟΣΜΙΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

Μία Κυριακή πρωί ο πάτωρ θρήκε τον γεωργόν Τζόνν και σκαλίζει τον κήπο του.

— *Έξερεις ποιά έντολή παραβόλεις εργαζόμενος σήμερα; είπε.

— *Όχι, άπόντισος ο γεωργός. *Αλλά έσείς πάτωρ, μπορείτε να μου ήπτε πόσα αλλάκια μπορούν να γίνουν σάν κήπο μου;

— *Είσθε λοιπόν; είπε με ίκανο ποινή ο γεωργός. Αυτό δεινεί ότι ο ένας δεν μπορεί να ζήρη τη δουλειά του άλλου. Πώς θέλετε, λοιπόν, να ζήρη ποιά έντολή παραβόλιν εργαζόμενος;

— *Η γεωργία σας με τους νέους γεϊτόνες σας του άντικρυνοί σπιτιού έσχημασε καμμία πρόοδο;

— *Μάλιστα. *Χέες το θράδυ ή γάτα τους έκαλέσε το γάτωμα ο' ένα κονσέρτο.

— *Την ώρα της τσαγιάς: *Ο αφοκένιστος: *Μά γιατί δάλασε την κροσμελή τη χάχαρι στη τσέπη σου;

— *Η έπισκέπτης: Συγγνώμη κυρία. Νόμισα ότι ήταν στυλή, πώς έρισκόμουν π' έπιστάτορο.

— *Προς θεού! Γιατί μου άγδρασε στενές πυτζάμες;

— *Επειδή ή όπάλληλος του κατστήματος ήταν μάλλον άραιοι και δεν ήθελε να μάθη ότι είμαι παντρεμένη! *Ένα κοντρό σάν και σενα!

— *Ο διευθυντής: *Ετοποθέτησε αυτό το σμυκελά σε μέρας όστε να προκάλεση τη προσοχή του κυρίου Σιμπί;

— *Το παιδί της νοσηλείας: Ναι, κύριε διευθυντή! Το πέρασά μία καρφίτσα και ή έτοποθέτησα έπί να στην καρέκλα του γραφείου του!

— *Η δεξιώτης είχε σημειώσει πατάγνη άποτυχία. *Οι καλεσμένοι άβαντον ένα νόμο, κυττάζονταν άμυλητοι κι' έννοιωσαν τομερή άνία. *Η αφοκένιστος τότε στη προσοχή της να δώση ζωή σ' όλους είπε έσπανά;

— *Σέρει κανένας να παίξουμε κανένα παιχνιδί;

— *Μάλιστα. *Απάντισος ένας έπισκέπτης που ήταν εθιμικός τύπος. Σέρω ένώ ένα μοντέρνο και πρώτο τυπο παιχνιδί! *Μα όσα το πιά: *Εγώ θα θύω έγω και δαί σας θα φάμεντες όλο το θράδυ να με δρίττε!

— *Εάν είνε αύτε τα πράγματα, αύτε τα γεγονότα αύτε που άσασνίζον τον άνθρωπο.

— *Η δυστυχία μας ή ή ευτυχία μας εξαρτάνται από τον τρόπο με τον όποιο τα άντιλαμβανόμεθα.

— *Ενίκητος!

— *Η ευτυχία δεν είναι κάτι τ' ουγκομένο. Είναι μία ύποκειμενη γνώμη.

— *Ανατόλ θράνς!

— *Η ευτυχία ή ή δυστυχία δεν εξαρτάνται από την τύχη, όσο από τις ψυχικές μας ιδιότητες.

— Λά Ροσσουά!

— *Όποιος δεν δορίζει εις την όδόν της Δικαιοσύνης δεν μπορεί να έλπιεί ότι θα συναντήσει την πραγματική ευτυχία. *Ίσως άποκίση πλούτι. *Αλλά θα του λείπει ή έκτίμησις προς εαυτόν του.

— Ζύλ Σιμόν!

— *Ακόμη και ή στέρσις μπορεί να σημαίνει ευτυχίαν.

— Γκαίτε!

— *Πολλοί έφαντασθον ότι ήσαν ευτυχισμένοι. Είχα τίποις όμως την ευτυχία τους έπάνω σε άδυνα τα θεμέλια.

— *Ίφεν!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΙΩΑΝ. Δ. ΠΑΣΣΑΣ
Σταδίου 23
Γραφεία: Σταδίου 23
Αριθ. Τηλ. 31-909

ΣΟΦΙΑ ΚΗΠΟΥΡΟΥ

Του κ. Λαύρα

— *Εγγραφέων και άλλους περί των ζώων, πτηνών και έρπετων όπι οι άροι της ζωής των, της καταικίας των και της διαίτης των διέπονται από μίαν λογικήν ίσορροσίαν του άνθρώπου. Διαβίωσας υπό άνθυμινούσους όρους και συνθήκας παρατηρείται καθ' ήμεραν εις τόν άνθρώπον εις τα ζώα σπανιότητα.

Τα μέτρα να όποια λαμβάνουν εις τας κατοικίας των, όντα εις τα δέντρα από την γην και εις τα ύψη, παίζουν έν γένει, μακάρι να τα έλαμβανον και οι άνθρωποι. *Από μελέτας, οι όποια έγιναν και από την παρακολούθησιν της ζωής και της διαβίωσας εις τας κατοικίας των, άδεικνύεται ότι είχαν γνώσεις πολεοδομικής, πρώτου ο άνθρώπος και μάλιστα ο 'Έλλην την άνακαλύψη τώρα τελευταία. Προκειμένου δε περί άρχιτεκτονικής και οικοδομικής ούτε σούγκρις να γίνη. *Υπάρχουν γνώσεις κατασκευής του θόλου ο άνθρώπος άργος να τα καταφέρει. *Υπάρχουν έμφανείς που είναι θαύμα τέχνης εις την κατασκευήν και σοφίας εις την τοποθέτησιν. *Ίσού δε ότι έφθασε και εις το θέμα, διότι περί φωνήας χελιδονιών πρόκειται.

— *Ενθ' μέχρι του παρελθόντος έτους, κατά τόν Μάρτιον, όταν έκαίρεται στην περυσινή άφίπνιν των ή πολεοδομική των εξακολουθούσε να άντηγάθη πίσως τους προγόνους των, έφέτος παρεπρήθη κάποια τάσις να άλλασθουν: *Εως τώρα είχαν το σύστημα των τοπογραφικών της φωλιάς—μονοκατοικίας δηλαδή, και με τούτον, όστε ή μία να άπειν από την άλλη τσόν, όστε να έπιπρήν εις τις καλόνες κάθε μία να κυττάτη ιδιαιτέρως το νοικοκυριό της.

— *Τι έπαθαν έφέτος και άλλαξαν σύστημα; Νά έπαρασθόνταν άρανε από τις πολυκατοικίας των άνθρώπων;

— *Διότι αύτε που είδα εις μίαν ύπόστασιν γυνάιν έπαυσεσας κάποια προσροστέα ύμωιάς καταληκτικό με πολυκατοικίας. Τρεις φορές ή μία σκεδόν έπί της άλλης, όστε να μπορούν να έκληφθούσαν και ως παύσαντα μίας και της εύτης φωλιάς. Τα κατασκευάσια παρουσιάζεσ όλη την άσχημάν, την όποιαν έμφανίζουν και οι πολυκατοικία μας, αν δε κρίνη κανείς και από τους συνάδες μετοχών της μίας καλόνονος και της άλλης και της τρίτης του κάτω παύματος παρουσιάζε τα αύτε έλαττώματα και άπομνήματα των νέων πολυκατοικιών.

— *Μήπως έξερεις του λόγου σούμωρσιν τον περιβόλιν της έπαυσεως— για ποιά λόγος έκτισαν έτσι τις φωλιές τους;

— *Ακριβώς για να πιάωνται και να φιλονικούν, κύριε!... Θάλακα δεν είναι κι' αύτε;

— *Εως ότου οι φωσιόφιλοι μας δώσουν μίαν άλλην έξήγησιν του φαινομένου, άς άρκεσθουμε εις την λογικήν σοφίαν του κηπουρού.

— *Μήπως έξερεις του λόγου σούμωρσιν τον περιβόλιν της έπαυσεως— για ποιά λόγος έκτισαν έτσι τις φωλιές τους;

— *Ακριβώς για να πιάωνται και να φιλονικούν, κύριε!... Θάλακα δεν είναι κι' αύτε;

— *Εως ότου οι φωσιόφιλοι μας δώσουν μίαν άλλην έξήγησιν του φαινομένου, άς άρκεσθουμε εις την λογικήν σοφίαν του κηπουρού.

— *Μήπως έξερεις του λόγου σούμωρσιν τον περιβόλιν της έπαυσεως— για ποιά λόγος έκτισαν έτσι τις φωλιές τους;

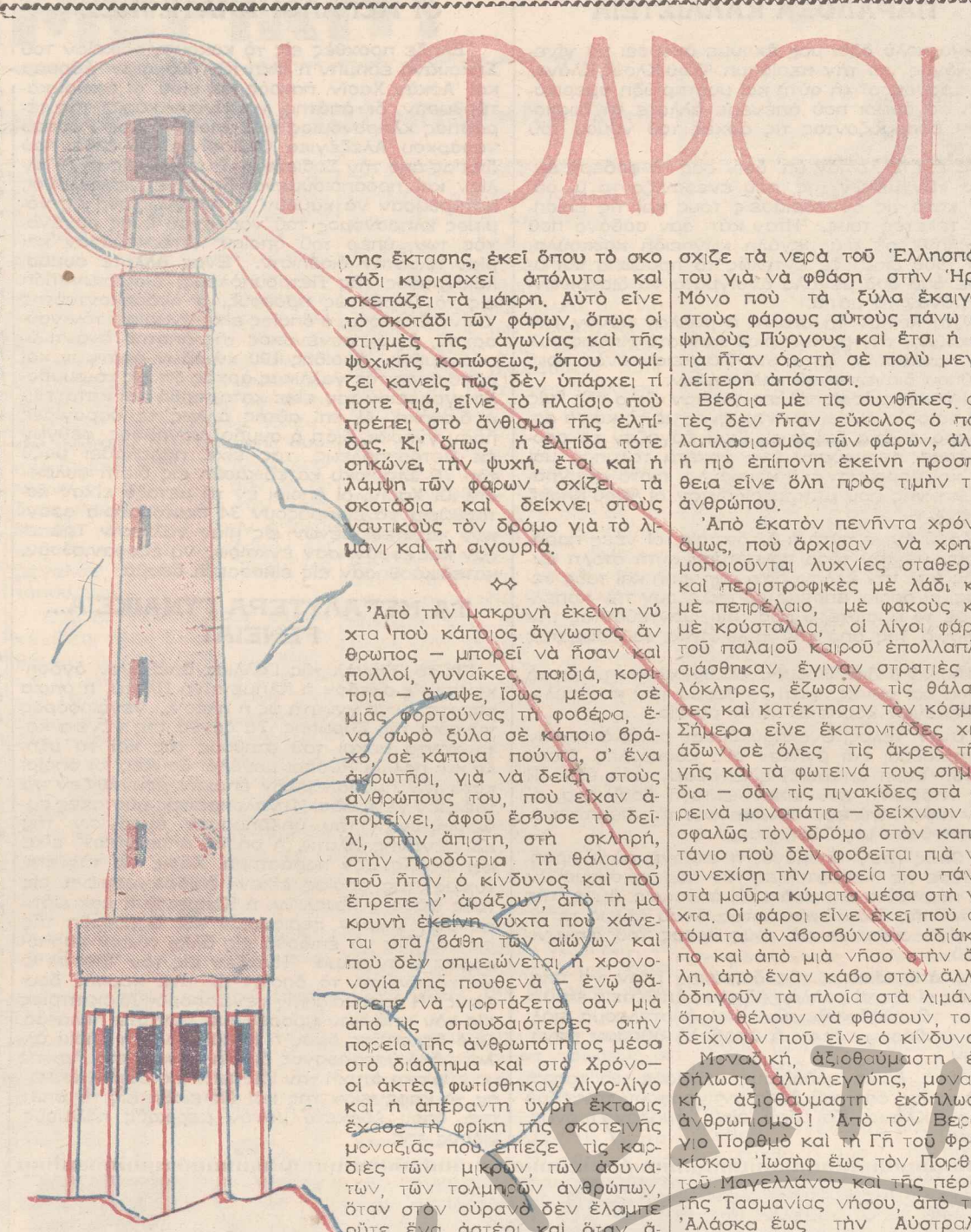
— *Ακριβώς για να πιάωνται και να φιλονικούν, κύριε!... Θάλακα δεν είναι κι' αύτε;

— *Εως ότου οι φωσιόφιλοι μας δώσουν μίαν άλλην έξήγησιν του φαινομένου, άς άρκεσθουμε εις την λογικήν σοφίαν του κηπουρού.

ΑΛΥΡΑΣ

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Βαρειά απλώνεται κάθε βράδυ, μετά το δείλινο, στις σιρικές και τις θάλασσες, το σκοτάδι. Πριν όμως ακόμη σκοτεινιάσει καλά, πριν ή νύχτα ή μαύρη σκεπή τα πάντα όλο γυρά μας με το μουντί της πέπλο, άρχίζουν και άνδρουν σιγά-σιγά τα φώτα στις πολυκατοικίες και τα χωριά, στα σπιτικά και στις καλύδες. Τα φώτα που ο άνθρώπος έταξε να πολεμήσουν το σκοτάδι και να του είνε συντροφιά. *Αλλού είναι πολλά και αλλού σκόρπια, αλλού είναι στη σειρά, το ένα πίσω από το άλλο και φανερόνουν έναν μακρό δρόμο που φεύγει μακριά τους προς το θούνο ή προς τη θάλασσα, και αλλού έμμεσως συννοκίους και τα μακρινά χωριά. Πόσα πολλά είναι τα φώτα που άνδρουν και βράδυ γύρω μας! Λίγο ή πολύ ν' άνεβή κανείς θα το ήδη ν' απλώνονται στα πόδια του σάν κυρτό κέντημα με χιλιάδες σχέδια πάνω στη σκοτεινή έπιφάνεια της γής. Το θέμα είναι αλήθεια μοναδικό και γοητευτικό και συγκρατεί και ρο πολύ το μάτι που ύψωνεται έπειτα να δρή, σάν άντιφύγιμα, τών άσμενώντων ήτων χλωμή, δαυδ ούρανό. Μετά, κατεβαίνοντας πάλι, στη γή, το θέμα μείνει καρφωμένο στα κροκάδα της χροσσοκέντημας.

— *Μήπως έξερεις του λόγου σούμωρσιν τον περιβόλιν της έπαυσεως— για ποιά λόγος έκτισαν έτσι τις φωλιές τους;

— *Ακριβώς για να πιάωνται και να φιλονικούν, κύριε!... Θάλακα δεν είναι κι' αύτε;

— *Εως ότου οι φωσιόφιλοι μας δώσουν μίαν άλλην έξήγησιν του φαινομένου, άς άρκεσθουμε εις την λογικήν σοφίαν του κηπουρού.

— *Μήπως έξερεις του λόγου σούμωρσιν τον περιβόλιν της έπαυσεως— για ποιά λόγος έκτισαν έτσι τις φωλιές τους;

— *Ακριβώς για να πιάωνται και να φιλονικούν, κύριε!... Θάλακα δεν είναι κι' αύτε;

— *Εως ότου οι φωσιόφιλοι μας δώσουν μίαν άλλην έξήγησιν του φαινομένου, άς άρκεσθουμε εις την λογικήν σοφίαν του κηπουρού.

ΑΛΥΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ
29
ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1939
Αριθμός φύλλου 136
Τιμή φύλλου Δραχ. 4
Έκδίδεται κατά Σάββατον

ΚΟΛΑΚΕΣ ΚΑΙ ΘΡΑΣΕΙΣ

Του κ. Π. Χόρν

Κάποιος φουκαράς άπ' αύτες που παρουσιάζονται στους διαγωνισμούς με άλλους 150 και περαιοτέρους συνυποψηφίους για τρεις μόνον θέσεις, που έλεγαν χέες: *Είπες: *Όπως να δρώ ένώ βού; *Αν έχω πρόπο να μιλώ. *Έκεί που πάω με θόρως να παρουσιάσω σε κάποιο προτάμενο γραφείο, σε κάποιο διευθυντή έταιρείας, έξασαν μόλις τον άντικρυσο πάνω τα λόγια μου και δεν έρω τι να πώ, κόβεται ή φωνή στη χελίμ μου. Προκίβει μου είπαι πως σε κάποιο γραφείο ζήτησα υπάλληλους. *Απερσώσα να πώ κι' έγώ και να ζήτησω να δώ τον άρμεσο προτάμενο. *Ο κλητήρας μου είπε πως ο προτάμενος είναι άσποκλήμενος και να περιμένω λιγάκι. Το λιγάκι έγινε τρεις ώρες. Στο μεταξύ ήρθαν και άλλοι και καθώς κατάλαβα για την ίδια δουλειά με μένα. *Ο ένας από τους δυο θαρρόθηκε πιά να περιμένει σκαλωθεί άνοψη την πόρτα και όταν ο κλητήρας τον έμπόδισε, τον έσπρωξε και μπήκε άνοιδώς μέσα στο γραφείο του προτάμενου για να πείσει. *Έκεί άρκιος να φωνάζει πως είναι οικογενειαρχής, πως πεινάει αύτες και τα παιδιά του, πως αν δεν του δώσουν δουλειά θα σκοτωθεί και θα κωσώρη και άλλους πέντε-έξη. Σε λίγη ώρα πιά σούκαρε, γιατί φαίνεται πως πέτυχε τη θέα.

— *Επειδή ο κλητήρας έμπασε μέσα έμάς τους άλλους δυο, που περπατάμε. Καθώς είπαμε ένώ είπαμε, πιά με μιλώ πρώτος, πιά ο σόν τρώας μου με έσπρωξε και άρκεσε να μιλώ πρώτος. *Και τί δεν είπα στον προτάμενο; Τόν έσπασε στον κοιλώμενα. Πώς ή έταιρεία έβρισκε στο πρόσωπο του άνθρώπου πιά, πως από τον καιρό που ανέλαβε αύτες το διευθυντή της άρκιος να προκίβει, πως άπορεί γιατί ή έφημερίδα δεν γράφουν κάθε μέρα για την άσία του, πως ή κοινωνία δεν άνεγνωρίσε έπαρκώς τις υπηρεσίες του, πως έπρεπε να τον κάνουν καθηγητή του Πανεπιστημίου. *Ακαδημαϊκό και δεν ζήρη τί άλλο. *Ο διευθυντής άντι να σκαρώ το καλαμάρι και να τον έβρη στο κεφάλι ή του λάστιον να φωνάζει ένα κλητήρα να τον βγάλει έξω, σείσαν και λασοί, όπως στην καρέκλα του και κομψάρον σάν γυνώτικο σκεπασμένο. *Ηρε ή σειρά για να μιλώ, και έγώ, μόλις μπόρεσα να βρωσώ ψύχρα, τώδε λέγει. Τότε ο προτάμενος μου είπε πως δυστυχώς δυο θέσεις, που υπήρχαν κενές, τις κατέλαβαν άλλοι και λυπάται πολύ που δεν πρόλαβε. *Αλλά τίς πάρα αν δώ άλλο σούτρωσι μου, ο θρασυς που άπειλάρει και ο άλλος, που ήξερε τόσο καλά να κολακεύει, ότι έφαιτο, ότι έσορής φάροι τών άπικτών άκρογυάλων συνεχίζουν ως το πείν άντιπροσώπι των χιλιάδων άλλων που είναι σκόρπιοι σε όλη τη γή— να πείλουν, να ύψωνται, να έμμεσως, παραβλάσκουν τις άλλεγγυλές και τις άδελφοσύνης των λαών.

— *Επειδή ο κλητήρας έμπασε μέσα έμάς τους άλλους δυο, που περπατάμε. Καθώς είπαμε ένώ είπαμε, πιά με μιλώ πρώτος, πιά ο σόν τρώας μου με έσπρωξε και άρκεσε να μιλώ πρώτος. *Και τί δεν είπα στον προτάμενο; Τόν έσπασε στον κοιλώμενα. Πώς ή έταιρεία έβρισκε στο πρόσωπο του άνθρώπου πιά, πως από τον καιρό που ανέλαβε αύτες το διευθυντή της άρκιος να προκίβει, πως άπορεί γιατί ή έφημερίδα δεν γράφουν κάθε μέρα για την άσία του, πως ή κοινωνία δεν άνεγνωρίσε έπαρκώς τις υπηρεσίες του, πως έπρεπε να τον κάνουν καθηγητή του Πανεπιστημίου. *Ακαδημαϊκό και δεν ζήρη τί άλλο. *Ο διευθυντής άντι να σκαρώ το καλαμάρι και να τον έβρη στο κεφάλι ή του λάστιον να φωνάζει ένα κλητήρα να τον βγάλει έξω, σείσαν και λασοί, όπως στην καρέκλα του και κομψάρον σάν γυνώτικο σκεπασμένο. *Ηρε ή σειρά για να μιλώ, και έγώ, μόλις μπόρεσα να βρωσώ ψύχρα, τώδε λέγει. Τότε ο προτάμενος μου είπε πως δυστυχώς δυο θέσεις, που υπήρχαν κενές, τις κατέλαβαν άλλοι και λυπάται πολύ που δεν πρόλαβε. *Αλλά τίς πάρα αν δώ άλλο σούτρωσι μου, ο θρασυς που άπειλάρει και ο άλλος, που ήξερε τόσο καλά να κολακεύει, ότι έφαιτο, ότι έσορής φάροι τών άπικτών άκρογυάλων συνεχίζουν ως το πείν άντιπροσώπι των χιλιάδων άλλων που είναι σκόρπιοι σε όλη τη γή— να πείλουν, να ύψωνται, να έμμεσως, παραβλάσκουν τις άλλεγγυλές και τις άδελφοσύνης των λαών.

— *Επειδή ο κλητήρας έμπασε μέσα έμάς τους άλλους δυο, που περπατάμε. Καθώς είπαμε ένώ είπαμε, πιά με μιλώ πρώτος, πιά ο σόν τρώας μου με έσπρωξε και άρκεσε να μιλώ πρώτος. *Και τί δεν είπα στον προτάμενο; Τόν έσπασε στον κοιλώμενα. Πώς ή

Ο ΣΚΕΝΤΕΡΜΠΕΗΣ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Πώς έπολέμησε υπέρ των δικαίων της φυλής του κατά των 'Οθωμανών

«Θα γκρεμιστούν θά 'Ακροκεραυνία όρη, ή 'Ακροπορία λίμνη θά στεγνώσει, ό ποταμός θά στραφεί πρὸς τὰ όπιας και όλα τὰ δάση θά ξεριζωθούν, αλλά τὸ όνομα και ή φυλή του Σκεντέρμπεη θά μείνουν εις αιώνα τὸν άπαντα!»

Είσι οι 'Αλβανοί ψάλλον τὸν μεγάλον ήρωά τους, τὸν Γεώργιον Καστριώτην Σκεντέρμπεην, τὸν όποιον θεωροῦν ὡς εθνάρχην και γενναίωτερον πολεμιστὴν όλων τῶν εποχῶν.

Ο Σκεντέρμπεης γεννήθη εις τὰ 1403 από τὸν εὐγενὴν Καστριώτην, άρχοντα μικρῶν χωρίων εις τὴν περιφέρειαν τῆς Νιτέμπης, και τὴν Βοϊράδα, συγγενέα ἑνὸς Σέρβου προῦχον· τὸς Εἰς ηλικίαν δώδεκα ἐτῶν τρεῖς άλλους αδελφούς του (ποὺ ἀπέθανον άνωτερον διληπτισθέντες) ἐστάλη ὡς όμοιρος εις τὴν Αὐτὴν τοῦ Σουλτάνου, Ἐκεῖ τοῦ ἔδωσαν τὴν προσωνυμίαν «Γιοκεντέρ βέρη» (ό άρχων Ἀλέξανδρος).

Μορφωθείς από τὴν μητέρα του, ὡς ο Πύρρος, ἔγινε ἑξαιρετικῶς τολμηρὸς, περιφρονῶν και τοὺς μεγαλειότερους κινδύνους και τὸν θάνατον. Ἐπὶ κεφαλῇς τμημάτων τοῦ ἀσκήτου στρατοῦ ἔλαβε μέρος εις διάφορους μάχας, προκόλλας τὸν θουρασμὸν τοῦ Σουλτάνου Μουράτ, ποὺ τοῦ ἐνεπίστευθὲν τὴν διοίκειν ἑνὸς σανατζίκου.

Ἀλλά ὁ Σκεντέρμπεης δὲν ἐπιπονώπησεν τὴν πατρίδα του, Ὅταν εἰς τὰ 1443 οἱ Χριστιανὸι μετ' ἐπι κεφαλῇς τὸν Ἰωάννην Χουννιάδην κατετρόπωναν εις τὴν Νύσαν ποῦς Ὁθωμανούς, ὁ Γεώργιος Καστριώτης ἐπιφανέθη τῆς ευκαιρίας διὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς Τούρκους και νὰ πολεμήσῃ μετ' ὁ μέρους τῶν Χριστιανῶν. Μὲ ἕνα σπουδαῖον τέχνασμα κατέρωσεν νὰ καταλάβῃ τὴν πόλιν Κρόνι τῆς Ἀλβανίας, ὅπου ὤρως διὰ πρώτην φοράν τὴν σημαίν τῆς ἐλευθερίας.

Ἡ ἐπανάστασις ἐξηκολύθη. Καὶ οἱ κυριώτεροι Ἀλβανὸι άρχηγοι και οἱ Ἑλληνες Ζαχαρίας, Σπανός και Δοσσημανίς, συγκεντρωθέντες εις τὸ Ἀλέσιον, τὸν ἀνεκρίβουν Ἐνικὸν Καστριάνιον τῆς Ἀλβανίας).

Ἐπειτὰ ὁ Πάπας ἦλθεν εις βοήθειάν του εις τὸν ἄγωνα κατὰ τὴν ἀπίστην και Ἡ Ἐνετία ἔγραψε τὸ όνομά του ἐπὶ τὴν Χρυσὴν Βίβλον.

Παρ' όλα τούτα, ὁ Σκεντέρμπεης δὲν κατέρωσεν ποτε νὰ συγκεντρώσῃ γύρω του ὅλους τοὺς Ἀλβανούς. Αἱ φυλετικαὶ διχονοίαι και ὁ τοιρικός χρυσὸς τοῦ ἐδημιούργησαν ἐχθρούς.

Ο στρατός, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἡμυρούσε νὰ ὑπολογίζῃ, δὲν ὑπερέβαινε ποτε τὰς 20 χιλιάδας ἀνδρῶν. Καὶ με αὐτὲς, εἰς διάστημα ὀλίγων ἐτῶν, κατέρωσεν νὰ διώχῃ τοὺς Τούρκους.

Εἰς τὰ 1449 ὁ Ἰσὺς Μουράτ Β', ἐπὶ κεφαλῇς μίας στραπῆς 100 χιλιάδων ἀνδρῶν, ἐβάδισε κατὰ τοῦ Σκεντέρμπεη, ὁ ὁποῖος ἐκλείσθη εις τὴν Κρόνι και ἀντίστην ἐπὶ τὴν ορεινὴν.

Μετά παρέλευσιν δύο ἐτῶν ὁ νέος Σουλτάνος Μιάμεθ Β' ἔστειλεν εις τὴν Ἀλβανίαν νέον στρατὸν και πρὸ παντός νέα χρήματα, ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχεν τοῦ σκοποῦ του.

Ἀφοῦ ἀπέθι διὰ μίαν ἀκόμη φοράν νικητής, ὁ Σκεντέρμπεης ἑθεώρησε τὴν χάριν του τὸσον ἀσφαλισμένην ἀπὸ κάθε ξένῃν ἐπιδρομῇ, ὥστε εἰς τὰ 1459 μετέβη εις βοήθειαν τοῦ Βασιλέως τῆς Νεαπολέως Φερδινάνδου, διακριθείς εἰς πολλὰς μάχας. Τότε ὁ Μιάμεθ Β' ἀνεγνώριον ὅλα τὰ δίκαια τῶν Ἀλβανῶν και τοὺς παρεκρίβουν σχετικῶν ἀνεστράψαν.

Ἀλλὰ ὁ Σκεντέρμπεης δὲν ἡμυρούσε νὰ μετ' ἀδράνῃς· εἰχε γεννήσῃ διὰ τὸν πόλεμον.

Ὅταν ὁ Πάπας Πίος Β' δώρισε μίαν σταυροφόραν κατὰ τὴν ἀπίστην, ὁ Σκεντέρμπεης ἔλαβε μέρος μετ' ἐνθουσιασμῶν. Τότε ἡ ἀγανάκτησις τοῦ Μιάμεθ Β' ἔφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον. Ἀφοῦ ἔστειλε ἀρκετὸν στρατὸν διὰ νὰ διώχῃ τοὺς ὁπαδούς τοῦ Ἀλβανοῦ ήρωος, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ κατορθώσῃ, καὶ κατόπιν πολλῶν ἡττῶν, τὰς ὁποίας ὑπέστη, ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταστῇ εἰς τὴν ἀπέναντι ἀκτὴν τῆς Ἀδριατικῆς.

Ο Σκεντέρμπεης, φρονίμως ποιῶν, ἀπέφυγε νὰ δώσῃ μάχην κατὰ μέτωπον, ἀρκούμενος εἰς τὸ νὰ ἐνοχλῇ διαρκῶς τὸν ἐχθρόν.

Ἡ Κρόνι ἐπολιορκήθη και πάλιν ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ἀλλὰ και πάλιν ἀνέστη, μέχρις ὅτου ἡ πολιορκία διεληθῇ. Τέλος, ὁ Σουλτάνος, δεινμυθείς, ἀπεσύρθη, ἄφισας τὴν ἀρχηγίαν εἰς τὸν στρατηγὸν Μπαχμάνιν βέην.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1466 ὁ Σκεντέρμπεης μετέβη εἰς τὴν Ἱταλίαν διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν. Ἡ Ἐνετία, πρὸς τὴν ὁποίαν ὁ Καστριώτης εἰχε προσφέρει τόσας υπηρεσίας, τοῦ παρεκρίβουν 13 χιλιάδας ἀνδρῶν και ἔστειλε τὸν στόλον τῆς Ἰνδοκίνας. Ἀλλὰ ἡ Γαλλία ποτὲ δὲν ἐσκέφθη νὰ καταλάβῃ ἐπισήμως, διότι τὰ ἑθελούσαν ὡς τελείως ἄκασιχη, πρὸ παντός λόγω τῆς συστάσεως τοῦ ἑδάφους τῶν.

Εἰς πολλοὺς ναυτικούς χάρτας, τὰ νησιά αὐτὰ φέρονται ὡς ἄγνιστα, ἂν και οὐδέποτε κατελήφθησαν ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας. Ἡ Ἱσπανία λοιπόν, θέλουσα ὅτι κανεὶς δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ νησιά αὐτὰ,

ΣΑΝ ΠΕΡΑΣΟΥΝΕ...

Σάν ἀπλωθοῦνε στὰ μαλλιά σου τῶσπρα χιόνιο και σάν σπὴ θύμῳ σου ὁ χρόνος ἀργά φέρῃ τὴ νιότη σου, ποὺ ἔχει χάσεις ἀνθρώς και κλώνια, τότε, θά στρίψῃ ὁ νοῦς σου πίσω σ' ἄλλα μέρη.

Και θά ξανάρχωνται γοργὰ τὰ χαλιδόνια ἀπὸ πατρίδες πάλι ξένες, μακρομαγμένες, θεῖο κελάδημα, θάναπολουν τάδεονα, παλῆς χαρές, ποὺ εἶνε πιά χαμένες.

Τὴ νιότη σου, ποὺ ἐσθύστη ἀργά κ' ἔχασθ ὥσάν τὸ ρόδο ποὺ μαραίνει· ἡ παγωνιά, κ' ἄφινει πάνω στὸ κλωνάρι μόνο ἀγκάθι, σπὴ σκληρὴ τοῦ κήπου τὴ γυναι.

ΓΙΑΝΝΗΣ Ν. ΡΟΥΣΣΟΣ

ΤΟ ΑΡΧΙΠΕΛΑΓΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΩΝ

Τὰ άγνωστα νησιά του Ειρηνικού που κατέλαβαν οἱ Ίάπωνες

Ἡ εἰδοσις εἶνε πρόσφατος σχετ. κῶς: «Ἡ Ἱαπωνία κατέλαβε τὰς νήσους Σπάρτλιν». Οἱ μὴ γνωρίζοντες τὰ πράγματα δὲν ἔδωσαν καμμίαν σημασίαν ἢ ἐραντάσθησαν ὅτι πρόκειται περὶ συγκροτήματος μεγάλων νήσων, ποὺ εἰσέρχονται νὰ χρησιμοποιοῦν ὡς ναυτικὰ βάσεις εἰς τὴν Ἀπὸ Ἀνατολῆν. Ἡ ἄλληλια ὅμως εἶνε πάλι διαφορετική.

Πόσα εἶνε, ποῦ ἀκριβῶς εὐρίσκονται και ποῖαν στρατηγικὴν θέσιν κατέχουν αὐτὰ τὰ νησιά διὰ τὰ ὁποῖα κανεὶς δὲν ἀκούσε νὰ γίνετα λόγος ἕως τώρα;

Πρὸ παντός μὴ λάβετε τὸν κόπον νὰ τὰ ἀναζητήσετε εἰς τὸν κόρην, ὅσον τελείως αὐτὰ ἐν εἶνε. Διότι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα δὲν θά εὕρετε τὸ παραμικρόν ὅσον τὸν νῆσον αὐτῶν εἰς τὴν ἀπέναντον πρὸς τὸν Νότιον Κινεζικὴν θαλάσσαν, ἅπου εὐρίσκονται, θέλουσαν ἢ ὅποια ἀπὸ τὴν Ἰνδοκίαν ἐκτείνονται ἕως τὸ Βόρειον και ὡς τὴν μακροτάτην νῆσον Παλαβάν, τὴν ὁρεντὴν αὐτὴν λιμνίδα γῆς ἡπείσου τῶν Φιλιππίνων, μήκους δεκαεπτασάρων χιλιομέτρων.

Καὶ δὲν θά εὕρετε τὰς νήσους Σπάρτλιν, οὔτε εἰς ἕνα λεπτομερῆ ναυτικὸν χάρτην, ὅτι ἐκείνους ποὺ μεταχειρίζονται εἰς τὰ ναυτικά ἐπιτελεῖα. Διότι τὰ νησιά αὐτὰ εἶνε περισσότερο γνωστὰ μετ' ὅνομα «Αρχιπέλαγος τῶν Καταίγιδων», μετ' ὅποιον και ἀναφέρονται εἰς τοὺς χάρτας.

Πῶς ὅμως ἐδόθη τὸ τρομακτικὸν αὐτὸ όνομα εἰς ἕνα γραφικὸν καλλιγράφον ἀρχιπέλαγος; Διότι οἱ Σπάρτλιν εὐρίσκονται και τὴν τοπικὴν τὴν κυκλῶνται και τὴν τυφώνων, τὴν φοβερὴν δηλαδὴ καταιγίδων ποὺ προχωροῦν περισσότερο φικῶς εἰς τὸ τμήμα ἐκεῖνο τοῦ Εἰρηνικοῦ και πέραν τῶν Φιλιππίνων.

Τὰ νησιά αὐτὰ ἴσων μερὶ πένος ὁδῶσποτα. Δικαιωματικῶς ἀνήκουν εἰς τὴν Γαλλίαν, διότι εὐρίσκονται εἰς ἀπόστασιν πεντακοσίων περίπου χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν ἀκτὴν τῆς Ἰνδοκίνας. Ἀλλὰ ἡ Γαλλία ποτὲ δὲν ἐσκέφθη νὰ καταλάβῃ ἐπισήμως, διότι τὰ ἑθελούσαν ὡς τελείως ἄκασιχη, πρὸ παντός λόγω τῆς συστάσεως τοῦ ἑδάφους τῶν.

Εἰς πολλοὺς ναυτικούς χάρτας, τὰ νησιά αὐτὰ φέρονται ὡς ἄγνιστα, ἂν και οὐδέποτε κατελήφθησαν ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας. Ἡ Ἱσπανία λοιπόν, θέλουσα ὅτι κανεὶς δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ νησιά αὐτὰ,

ΝΟΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΛΒΑΝΙΑΝ

Μερικαί ενδιαφέρουσαι λαογραφικαί λεπτομέρειαι ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν γειτόνων μας

Οἱ Σκιπταροί, ὅπως λέγονται οἱ Ἀλβανοὶ εἰς τὴν γλώσσαν τους, ἔχουν τὰς λαμπρότερας πολεμικὰς παραδόσεις. Ἀλλως τε τοῦ λέγει και τὸ όνομά τους. Σκιπταροὶ ποὺ σημαίνει «τέκνα τῶν δράκων». Ἀλλὰ με μίαν μικρὰν διόρθωσιν εἰς τὴν γραφὴν και τὴν προφορὰν σημαίνει και «τέκνα τοῦ Ξίφους», «πρῶτος τοῦ κερουνοῦ» και «ἀετοί».

Ο λαὸς αὐτὸς εἶνε υπερήφανος διὰ τὴν καταγωγὴν του, διὰ τὸν λόγον αὐτὸν θέλουν νὰ διατηρήσουν τὴν φυλετικὴν τὴν ἀνγνότητα και φροντίζουν νὰ μὴ συγγενεῦσιν με ξένους. Πιστεύουν μάλιστα ὅτι ὅλοι οἱ ἀποτελούντες μίαν φυλὴν κατὰγονται ἀπὸ τὸν ἴδιον πρόγονον.

Ἡ ἐλπίς καλῶς νομοθεσίας συνετέλεσεν ὥστε νὰ ἱσχυρὴ ἀκόμη ὁ νόμος τῆς ἐκδόσεως μετ' αὐτῶν διαφόρων φυλῶν. Παρ' όλα τούτα ἡ φιλοφιλία εἶνε ἱερὰ. Ὅταν ἕνας Ἀλβανὸς περᾶσῃ τὸ κατὰ τῆς οικογενείας ἑνὸς συμπατρίτου του, θεωρεῖται ὡς μέλος τῆς οικογενείας και ἔχει δικαιώματα προστασίας.

Τὰ κυριώτερα θέματα τῶν δημοτικῶν πραγμάτων τῆς Ἀλβανίας εἶνε ὁ ἔρως και ὁ πόλεμος. Καὶ ὁ τόνος τῶν τραγουδιῶν αὐτῶν εἶνε θαλιδερός και μελαγχολικός.

Ἐνα ἀρχαῖον τὸν ἑπικὸν τους τραγουδοῖ, τὸ ὁποῖον τραγουδοῦν ἀκόμη καὶ σήμερον οἱ δοῦλοι τῆς ὀρεινῆς ἐκείνης χώρας, λέγει διὰ τὴν καταγωγὴν τῶν, διὰ τὴν ὁποίαν, καθὼς εἶπαμεν, υπερηφανεύονται.

Ἰδοὺ ἕν μεταφράσει, ἕνα μέρος τοῦ τραγουδοῦ αὐτοῦ:

«Ἦπτε μας, φίλὰ βουνά, πῆτε μας κοίλαδες και ὀρηκτικὰ ποτάμια, πῆς μας, Πίνδε, ποὺ εἰσι γεμάτος πρόβατα, καὶ ἀφηνιθῆτε μας εἰς, ὅλα τὰ στοιχεία τῆς φύσεως: τί γνωρίζετε διὰ τὴν καταγωγὴν μας; Εἰπίπτε μας ἀπὸ ποιοὺς καταγόμεθα, διότι ἄλλος κανεὶς δὲν ἡμυρεῖ νὰ γνωρίζῃ».

Καὶ ἀπαντᾷ ὁ Πίνδος: «Κ' ἐγὼ πρωτὶ διὰ τὴν καταγωγὴν σας τὰ μεταναστευτικὰ πουλὰ ἐρχονται νὰ τίσιουν τὴν φυλὰν τους στὰ βουνά μου, και ἀπὸ τὸ μελωδικὸ τους κελάδημα μαθαίνα θὲν ἄλλατε ἀπὸ πολλὴ μακρυά, εἰς μίαν ἐποχὴν, τὴν ὁποίαν κανεὶς δὲν θυμᾶται. Καὶ ὁ πρῶτος τὴν προγόνον σας ἦλθε κρατῶν ἕνα βέλο και ἕνα σπαθί, διότι ἦσαν ὁ γενναίωτερος τῶν γεννηθῶν, ὁ σωφρότερος τῶν σφῶν».

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀπάντησις, τὴν ὁποίαν δίδει ὁ γέρω-Πίνδος, χωρὶς ὅμως νὰ ἀναφέρῃ τὸ όνομα τοῦ ἐνδόξου ἐκείνου προγόνου, οὔτε τὸν τόπον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἦλθε. Προσθετεῖ μόνον: «Προσπαθήστε νὰ εἰσθε γενναῖοι και σοφοί, ὥσάν τοὺς προγόνους σας, διότι μόνον εἶσι θά κατορθώσετε νὰ ζήσετε καλά».

Οἱ Ἀλβανοὶ ἀγαποῦν πολύ τὴν μουσικὴν και τοὺς χορούς. Τὰ δάνανα, ποὺ χρησιμοποιοῦν εἶνε ἡ κλονόρα, ποὺ λέγεται «βέλ» εἰς τὴν γλώσσαν τους, ἡ καριμωλά, ποὺ λέγεται (τσιμάρια), ἕνα εἶδος βιολοῦ με μίαν χορδὴν, τὸ «λαούλα», και ἕνα μπουζούκι, ποὺ λέγεται «καραντουζέν».

Οἱ χοροὶ τους εἶνε ἀπλούστατοι, και δὲν διαφέρουν καθόλου ἀπὸ τοὺς χορούς τῶν ἀρχαίων Ἰαυρῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους κατὰγονται. Περιέρουν εἶνε τὸ ἔθιμον ποὺ ἐπικρατεῖ εἰς μερικάς περιφέρειας, πρὸ παντός εἰς τὰς γαμπλούς τελεάς: οἱ ἀνδρες χορεύουν κροπυῶντες ἕνα μονόπαι και οἱ γυναῖκες ἕνα μίλων.

Εἰς τὰς περιφέρειας ἐκείνας, ὅπου τὰ βουνὰ εἶνε ἀπρόσιτα, ὁ πολιτικὸς προχωρεῖ μετὰ δῆμα σημειωτῶν, αἱ γυναῖκες θεωροῦνται κατὰ πολὺ κατώτερα ἀπὸ τοὺς ἀνδρας. Αὐταὶ δόσκουν τὰ πρόβατα ἢ ἐργάζονται εἰς τὰ μικρὰ κτήματα, ἐνῶ οἱ ἀνδρες ἀσχολοῦνται μόνον μετ' ὁ κύνῃν.

Ο ἀνδρες ἡμυρεῖ νὰ διώχῃ τὴν μνηστὴν του ἐάν νομίζῃ ὅτι ἐπιβάλλεται τοῦτο διὰ τὸ συμφέροντά «ου, ἀλλὰ ἡ γυναῖκα δὲν ἡμυρεῖ ν' ἀποχωρήσῃ τοῦ μνηστῆρος τῆς, ἔκτος ἐάν θέλῃ νὰ μείνῃ διὰ πάντοτε ἑνωσάνδρος.

Τὸ ἔθιμον ποὺ ἐπικρατεῖν εἰς τὰς κηδεύσεις εἶνε ἀκόμη περιεργότερον. Εἰς μερικάς περιφέρειας συνθῆκουν ἀκόμη νὰ δάξουν εἰς τὸ στόμα τοῦ νεκροῦ ἕνα μικρὸν νομίσμα, μετ' ὁ ποῖον θὰ πληρώσῃ τὸν Χάροντα διὰ νὰ τὸν περᾶσῃ ἀπὸ τὸν Ἀχέρυν ποταμῶν, ὅταν φθάσῃ εἰς τὸν Ἀδην. Ἐπίσης τοῦ ἐνδύζου τὴν κεφαλὴν και τοῦ ἀφίνον μόνον μίαν τρυφάν, μαλλὰ εἰς τὴν μέσην, διὰ νὰ τὸν ἀρπάξῃ ὁ Χάροντας.

Διαφορὸν περιγίνεται ποὺ ἐπεσκοπήθησαν τὴν Ἀλβανίαν περὶ τὰ τέλη τοῦ προεσμένου αἰῶνος και τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος, ἐγράψαν πολὺ ἐνδυσφέροντα πράγματα διὰ τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὁποῖον κηδεύονται οἱ Ἀλβανοί.

Μία παροιμία λέγει: «Ο Ἀλβανὸς ἐγεννήθη διὰ νὰ πολεμᾷ και ὅχι διὰ νὰ καλλιεργῇ τὴν γῆν». Ὅπως ὅμως ἔλασι αἱ παροιμίαι, εἶνε ἀληθὴ μόνον ἐν μερὶ. Διότι οἱ Ἀλβανοί, ἂν και εἶνε κατ' ἐξοκὴν κτηνοτρόφοι, ἐν τούτοις δὲν περιφρονοῦν τὴν καλλιεργεῖαν τῆς γῆς, τελευταίως δὲ και τὴν ἀλιείαν, τόσοον εἰς τὰς λίμνας και τοὺς ποταμούς, ὅσον και εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀδριατικῆς.

Τέλος, ἀντιθέτως πρὸς ὅτι πιστεύεται, οἱ Ἀλβανοὶ εἶνε ἀπὸ τοὺς πλέον φιλοτίμους λαούς.

Περδικότση ΤΣΙΓΓΑΝΑ

Στὰ ἀθηναϊκά γραφεῖα τραγοῖται ἕνα θέμα ποιήσεως: Οἱ τοιγγάνες.

Τὶ σημαίνει αὐτὴ ἡ ἐπιδρομὴ τῶν παρδαλῶν φουστανῶν και τῶν μελαφῶν θεληγῆτρων στὰ γραφεῖα; Συμβουλευσὲ τῆς δικτυολογίας και τῆς ἰδιαίτερας γραμματικῆς νὰ λάβουν τὰ μέτρα τῶν. Ἡ ἐπιρροὴ τῆς γοητείας τῶν κλοντζεταί.

Εἶδα προϊσταμένους νὰ στρέψουν πολὺ φέριεργα βλέμματα πρὸς τὴν «τοιογονοπούλα, τὴν μαγιμπούλα», ποὺ προβάλλει στὸ ὄνομα τῆς πόρτας μετὰ μὴ χαριτωμένην θρασύτητα:

—Νὰ σοὺ πᾶ τὴν μοῖρα σου:

Τὶ χρειάζεται ὅμως ἡ μοῖρα; Θὰ ἴταν κοῦτὸ νὰ ἐνδιαφερθῇ κανεὶς γιὰ τὸ μέλλον, ὅταν ἐκτὶ μπροστὰ του ἕνα τόσοον ἐνδιαφέρον παρὸν. Πράγματι οἱ τοιγγάνες, ποὺ φέρουν τελευταίως μίαν πνοὴν Παλαμικῆς ποιήσεως σπὴν ζωρότητα τῆς ἀθηναϊκῆς ἐργασίας, εἶνε ἀπὸ τὰ πᾶ ἐνδιαφέροντα δειγμάτια τῆς φυλῆς τῶν.

♦♦

—Εἶδες μότια ποὺ ἔχει εἶπε ὁ φίλος μου.

Αὐτὴ ἡ φράσις ἴταν γιὰ τὴν τοιγγάνη, ποὺ μπῆκε στὸ γραφεῖο του. Δὲν ἐδίστασε ὁ φίλος μου νὰ ἐκφράσῃ τὸν θαυμασμὸν του και μπροστὰ σπὴν γραμματεῖα του, ποὺ τοῦ εἶνε κατὰ περὶότερο ἀπὸ γραμματεῖς: Σπάρτλιν ἐπὶ ἀνατολικῶς.

Ἡ Νέλλη μὴ γραμματεῖς του ἔσκαρθησεν. Καταφώνως ἐπεφάσθηκε. Ἀλλ' ὁ φίλος μου δὲν τὸ θεωροῦσε παραπλῆστον, νὰ συνεκρίσῃ τὸ φέριε μετ' ὁ τοιγγάνη. Τῆς ἀρχὸς τὸ ὄνομα τῆς:

—Πῶς σε λένε, κοπέλα μου;

—Νέες.

—Ὅπως ὀνομαζῇ τὴν εἶδος τοιγγάνη;

—Ὅχι, ἰσπανικῶς.

Και ἔφερε νὰ εἶς τὴν μοῖρα:

—Νὰ, ἔστω.

—Δὲν εἶς τὴν εἶδος;

—Ἡ Νέλλη εἶχε πολὺ ευφραδῆ. Ἦταν κοντὴ μου και μοῦ εἶπε:

—Μόλιον νὰ γινεταίς ἡ τῶρος.

—Ἐκαμὶ πῶς δὲν καταλάβα.

—Γιὰ ποῖο πράγμα; ῥώπτος.

—Νά! Ἀκριβὸς τὰ γλυκόλογα μετ' ὁ τοιγγάνη.

—Συγὲ ἀδερφέ! Τοιγγάνη εἶν αὐτῇ...

—Ἐτοί λες ἐσύ; Ἐγὼ σοὺ λέγω, ὅτι ἔχει συγκαταβῇ ἀπὸ δαῦτη.

Κ' αὐτὸ τὸ καταλαβαίνω ἀπὸ τὸ ὅτι τῆς λέγει βλακείες...

Ἡ ταραχὴ τῆς Νέλλης ἐμεγαλύναν, ὅσο ἐμενε ἡ τοιγγάνη στὸ γραφεῖο.

—Μὰ τί ἐνδιαφέρον μπορεῖ νὰ βρῇ κανεὶς ἐσὶ μὴ τέτοια γυναικί; ῥώπτος ἀναγκαστικῶν.

—Τὸ μυστήριον, ἀγαπητὴ μου.

Τὸ μυστήριον καὶ τὸ ἐξωτικὸν ἀπῆλπτον ὁ ἐμπειρὸς κύριος ποὺ εἶχε νὰ βροκεταί ἐξ αὐτοῦ στὸ ἴδιο γραφεῖο καθήμενος ἑκάς μας.

Και οἱ τρεῖς μας, ἡ Νέλλη, ὁ ἐμπειρὸς κύριος και ἕνα, ἀσχίσαν τὴν τοιγγανολογίαν.

♦♦

—Οἱ τοιγγάνες, ἀρχὸς νὰ λέγῃ ὁ ἐμπειρὸς κύριος, εἶνε ἀπὸ τῆς γυναικείας κληρονομίας μετὰ σὲ μιὰ μὴδυσσάρα κληρονομία βουλοῦ, φλογεροῦ πῆος, μετὰ θεληγῆτρων, ῥωδέων, νουτεῖς και τὰ λοιπὰ. Αὐτὴν ἡμῶς, ὁ λυκορὸν φουστὰ ἀνακατίζει τὴν φαντασίαν, στὶς φλόγες τῆς ὁ-

ποῖας προβάλλουν ἀσυνήθιστα πᾶσι.

—Καὶ τί εἶνε πραγματικὸς ἀπὸ ὅλα αὐτὰ; ῥώπτος ἡ Νέλλη.

—Τίποτε. Ὅλα ἄβυλος. Βγά-

φαντασία. Ἀνυποκίε, δεσποῖς, γιὰτὶ ὁ ἀρραδωνιστικός σας συγκατῆκε ἀπὸ τὴν νεαρή τοιγγάνη; Ἐγὼ θά σας συνεδούλευα νὰ τὸν ἀφήσετε νὰ τὴν

Παγερὸ και ἄνοστο. Χαζὸ και βλακώδες. Ἄν παραδεχθῶμε, ὅτι ἡ ἀγάπη πρέπει νὰ εἶνε τέχνη, γιὰ νὰ μᾶς χαρίσῃ ἀντήρες, λεπτότερες και βαθύτερες

ἐξακολουθοῦν νὰ σέρνουν μαζί τὴν κάποιον θεληγῆτρο, παρετήρησα ἐνῶ.

—Εἶνε ἱσχυρὸς, βλέπετε, ὁ βρόλος, ἀπῆλπτος ὁ ἐμπειρὸς κύριος.

</

Έννοείται ότι οι άπειλές αυτές της Μονίκ Ρολλάν, που δεν επα-
ναλαμβάνονται για πρώτη φορά,
δεν πρέπει να θεωρούνται και τό-
σο σοβαρές.

Τό ξένον κούμφο

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΚΛΕΠΤΟΜΑΝΙΑΣ

ννησι στο πέρασμά της. Μάλιστα, 'Ο Ιδιος ο Ιδιοκτήτης. Κα
νεις όμως δεν υπέφερε τόσο
όσο υπέφερε ο δυστυχής λογι
στής του Οίκου " Άνθη και Πτε
ρά) Ρενέ Περριέ, Την αγα
πούσε.

καθαμένους μπροστά σου. Ένα
φλυτζάνι καφέ και κρατώντας
τόν κονδυλοφόρο στο χέρι.
"Όταν είν, όμως, κανείς α-
πό τους είνε άτυχος. Πόσα και
πόσα ώραία πράγματα δεν είκε
σκεφεί και της γράφει! Που
παι που την πήναι αυτή δεν ταν
έρχεται να της πει τίς είναι οι
Προσπάσεις να διηγη-
θί ώριες έρωτικές εξομολο-
γήσεις από τα μυθιστορήματα
και τις επιφυλλίδες που είκε
διδάσκει. Του κάκου, "Άρχις
να ανακατέψει γεμάτος διαμ-
πία τα επιστολόχαρτα και τους
πακέλλους που του είκε φέρει
το γκορδόνι, όταν ανακάλυψε
άσπρη ανάμεσα σ' αυτά ένα
έντυπο. Το κύππεσε στην άρη
απόφαση, ύστερα όμως το πρό-
σωπό του φωτίστηκε από μία
μεγάλη χαρά. Το έντυπο αυτό
ήταν ένα υπόδειγμα έρωτικής
επιστολής που είκε. Ξεκάκι, κα-
θώς φοινίεται, κάποιος άλλος πε-
λάτης. Το διάβασε μία μεγάλη
προσοχή και όταν εξέδραστη
έτι ήταν άκριβας αυτό που του
χρειάζεταν, άρχισε να το αντι-
γράφει.
"Όμοια Δεσποινίς,

το πρωτότυπο, και ξεκίνησε πάλι για το κατάντημα ("Ανθή και Πτερά",

"Η χύτη των ευνόχων εξαρείται, Δεν είχε φθάσει ακόμη κανείς στο γραφείο. Ακούμπησε το γράμμα πάνω στο γραφείο και πήρε αποφασιστικά Ζεστό και κρύβοντάς τον διπλανό διώκτομα περμένοντας το άπο- τέλεσμα. Σε λιγάκι έφθασε και η ώρα του. Κόπτασε τον φά- κελλο με μεγάλη περιέργεια, τόν άνοιξε, άρχισε να διάσχει το γράμμα και - "Ο! Πιά χτυ- πούσε τώρα η καρδιά τού Ρενέ - -το πρόσωπό της σκορπίσθη- κε ένα γλυκό χομόελο. Δε- δαστείσε πιά. Άνοιξε την πόρ- τα, έστρεψε προς τήν δεσποινί- δα Ζερνίαν, γονάτισε μπροστά της και άρχισε να ψαλίζει:

- "Οστε... κύριε Πτερά, είστε ο τέταρτος που μου στέλ- νει καρδιάς το ίδιο γράμμα. Χάθηκε, τέλος πάντων, ένα άλ- λο υποδύοντα:

"Ο Ρενέ θέλωσά κάτι ην ή- κάπως να δικαιολογήθι, άλλω- πρότιμος να σωθώ.

POZE PEZI

Πορτραίτα αστέρων

**Η ΠΕΡΙΕΡΓΗ
ΖΩΗ
ΤΗΣ ΛΑΜΑΡ**

τόσο πολύ για τις διαδόσεις που
γίνονται εις βάρος της και ότι τὰ
πικρά της παράπονα είναι και αὐτὰ
ἀληθῆ ἡθοιοῖα. Ποιὸς ξέρει; Παι-
ζει μὲ τόσο φυσικὸ τρόπο, ὥστε κα-
νεὶς δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ μαν-
τεύσῃ ποτε ὑποκρίνεται καὶ ποτε
λέει τὴν ἀλήθεια.

«Ήταν πάρα πολύ όμορφη ή Κλάρα τότε. Τώρα, να ήν πάλι έδω στο πλευρό μου. Δέν είνε πειά πάρα πολύ όμορφη και μέ κυττάει μέ τό γλυκό έκείνο βλέμμα που, όταν είνε ευχαριστημένη, σκορπάει πέν ευτυχία.

— Τί έκανεσ ό' αυτό τό διάστημα, Κλάρα;

A close-up photograph of a book's endpaper. The main surface is a light, off-white or cream color with a subtle, fibrous texture. At the top of the frame, there is a dark, patterned border, likely the book's cover or another layer of paper, featuring a brown and tan floral or leaf-like design. The lighting is even, highlighting the texture of the paper.

Κιτάω τις προθήκες, κιτάω
τ' αὐτοκίνητα πού διασταυρώ-
νονται καί κυνηγιοῦνται σπὴν
γλοιώδη ἀσφαλτο. Δὲν κατορθώ-
νω νὰ συγκρατήσω τὴν σκέψειν
μου. Οἱ εὐχάριστες ἀναμνήσεις
ἀνακατεῖνται μὲ τοὺς διστα-
γμούς. Ἡ ἡδύπαθεια τῆς Κλά-
ρας, τὰ φιλιὰ της, ἡ τρυφερότης,

ΞΕΘΩΡΙΑΣΜΕΝΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

ΔΙΣΟΗΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΙΟΥΖΕΠΠΕ ΦΑΡΑΤΣΙ

που έσκότωσε την αγάπη μας...
Ένα κορίτσι που τὸ γνῶρισα στὸ
οικοτροφείο που ἔμενα, ἦταν χα-
ρὴντρία ὅ ἔνα ντάνοιγκ. Μὲ πα-
ρουσίασε στὴ διευθύνει, τοῦ
εἶπα νὰ μὲ προσλάβουν κι' αὐ-
τοὶ δέχθηκαν.
—Θυμᾶσαι ἐκεῖνο τὸ βράδυ

✠✠

Καὲς δὲν θρίσκες δυσάρεστον
νὰ ὑφίσταται τὸ κήρυγμα μιᾶς γυ-
ναίκας ἀρκεῖ ἡ γυναίκα αὐτὴ νὰ
μὴν εἶνε οὔτε οὐζυγός του, οὔτε
ἐρωμένη του, οὔτε μητέρα του.

Λόρδος Βύρων

Οι γυναίκες δεν έχουν τίποτα να φοβηθούν απ' αυτούς που μιλούσαν. Πρέπει όμως να φοβούνται, τα πάντα από εκείνους που σιωπούν.

Πιερ Βόλφ

Εὐτυχεῖς οἱ πλούσιοι τοῦ
μποροῦν νὰ κάνουν τοὺς ἄλλους εὐ-
τυχεῖς.

Καρλιν Μικαελίς

Λαμαρτίνος

παύθος. Καί χανεται παύλι· οὐ
βάθος τῶν ἀναμνήσεων, ζῆνα-
παύσει οὐκ ξεθωριασμένη φωτο-
γραφία ἐπ' αὐτὰ ἑνὸς ἀλ-
μπουκι, ἀπ' ὅπου εἶχε βγῆ μόνο
γιά λίγην ὥρα.

ΤΖΙΟΥΖΕΠΠΕ ΦΑΡΑΤΣΙ

ΕΝΑΣ ΕΡΩΤΟΧΤΥΠΗΜΕΝΟΣ
ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΡΟΖΕ ΡΕΖΙ

Ο Ρένε έδωπυρε προσεκτικά την πόρτα του μικρού καφενείου και προχώρησε μέσα. Ήταν κατασειήηρομ. Η ιδιοκτήτρια κοιμόταν σκυμμένη έπάνω στο μπάνιο του καταστήματος και ο Ένα άπορητα τραπέζι, κοιτούσλε ένα μισοκοιμισμένο γκαρσόνι. Πελάτης δέν υπήρχε κανένας μέσα στο μαγαζί. Παράγγειλε λοιπόν στο μισοκοιμισμένο γκαρσόνι έναν καφέ, χαρτί και μολύβι και ύστερα πήγε στο μπάνιο. Τότε είδε στις παλάμες του και άρχισε να σκέπτεται.

Πόσο πιο εύτυχισμένος ήταν πριν προαληθεί ή δεσποινίς Ζερμαίν, ή δακτυλογράφος στο μεγάλο κατάστημα "Ανθή και Πτερά", στο οποίο εργαζόταν ο Ρενέ ως λογιστής! Ήταν μία χαριτωμένη, μία αθέρις, μία υπέροχη, μία όνερπ όια έμφανίσε ή δεσποινίς Ζερμαίν. Λάπλενη άδους, ανώμαλα σκεπτικά άνη το μεγάλο κατάστημα "Ανθή και Πτερά". Και δέν ήταν μόνος ο Ρενέ που είχε αναοανθεί την καρδιά του να χτυπάει παθ δύναται στο άντρίκμομο της δεσποινίδος Ζερμαίν. Οι υπάλληλοι, οι βοηθοί, οι ήλικιμισέ τους ταμίες, ο μικρός γκαρσόνι και αυτός άκόμοι ο ιδιοκτήτης του Όκο "Ανθή και Πτερά" αοαίνοντασαν όλοι την ίδια σγκλή στο ίδιο πέρισσό της. Μόλις άκουσε ή ιδιοκτήτρια: "Καλώς όμωσ δέν υπέρετε τόσο όσο υπέρετε ο συτυχής λογιστής του Όκοι "Ανθή και Πτερά" Ρενέ Πεοριέ. Την άγαπούσε.

Εκείς ὁ ὄντων ἡμετέρας πολυἀνέ-
στη οὐκ ἂν Κενὴ Περρίε ὥσπου
νὰ πάρῃ τὴν μεγάλη ἀπόφασι,
νὰ ἐκάρῃσθαι τὴν δεσποινίδα
Ζερβαῖν τὸν ἐρωτᾷ τὸ καὶ ὁ-
τὰν ἐπιστολὴν πᾶ διὸ θὲν εἶ-
πε καὶ ποτὶ τὸ ἄλλορος νὰ τῆς
μὴν πῇ τὴν ἀπόφασιν ἀνὰ τῆς
γράφῃ.

Νὰ γὰρ πᾶν λόγῳ ὁριστῶς
τώρα ὁ Κενὴ μὲν ἀπὸ μικροῦ
ἀνέστη ἀνέναντι ἀπὸ τοῦ
καταστήμα «Ἀνθὶ καὶ Περᾶ»
καθήμενος ὑποστὰς ὅς ἐνα
φλυτᾷν κατὰ καὶ κρατῶντας
τὸν κομβόφωτον καὶ χεῖρα,
«Ὅταν εἴνῃ, ὁμῶς, κανεῖς ἂ-
πόκος εἶναι ἀπυκός. Πόσα καὶ
πόσα ὥρῃα πράγματα δὲν εἶκε
σκεφθῆναι νὰ τῆς γράψῃ! Καὶ
νὰ πᾶν στιγμήν αὐτὴ δὲν τοῦ
ἔρχοταν οὔτε ἡ παραμικρὴ ἐμ-
πνευσίς. Προσπάθει νὰ θυμῇ
καὶ ὥρῃες ἐρωτικὰς ἐξομολο-
γήσεις καὶ τὴν λυσιδωρήματα
τῆς ἐπιφυλάξις ποὺ εἶκε
δοῦναι. Τοῦ κάκου, Ἀρκίως
νὰ ἀνακατέβῃ γεμάτος ἀμυγ-
κὰς τὰ ἐπιστολόχαρτα καὶ τοὺς
φασκέλλους ποὺ τοῦ εἶχε φέρει
τὸ γορῶνι, ὅταν ἀνακάλυψε
ἄσφον ἀνάμειος αὐτὰ ἐνα
ἐντύπου. Τὸ κύπταε στὴν ἀρχὴ
ἀσφάφου, ὥστερα ὁμῶς τὸ πρό-
σωπὸ τοῦ φωτιστικῆ ἀπὸ μίαν
μεγάλην χαρὰ. Τὸ ἐντύπου αὐτὸ
ἦταν ἐνα ὑποδείγμα ἐρωτικῆς
ἐπιστολῆς ποὺ εἶχε γράψῃ καὶ
ἐπὶ τὴν ἀνάμειος κάποιος ἄλλος
πῆλπας. Τὸ δῶσάς μου μεγάλην
προσοχὴν καὶ ὅταν ἐξεδάσθῃ
εἶπεν ἄκριβας αὐτὸ ποὺ τοῦ
χρειάζοταν, ὅχιως νὰ τὸ ἀντι-
γράψῃ.

«Ὅρῃα δεσποινίς,

"Ὅταν οἱ ὀφθαλμοὶ μου ὄσας
 ἀντίκρουσα διὰ πρῶτων φορῶν
 ἐννόημα ὅτι ἀντικρύζω τὴν ὤ-
 ραιαν ροδοδάκτυλον αὐγὴν.
 Ἀπὸ τῶν πρῶτων στιγμῶν ἡ
 θερμὴ φλόξ τῶν ὤραιων ὁσας ὀ-
 φθαλμὰν κατέκυσε μὲ πυρίνα
 βέλῃ τὴν καρδίαν μου, ἥτις
 καὶ μεταβολῇ εἰς παγετώσιν
 ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.
 Γέμισε τέσσερις περίπου σὺν
 αἵδεσιν τὸ ἴδιον περίπου στυλὶ
 ἀνυπάρχοντος λέξις πρὸς λέξιν
 τὸ πρῶτοπτον, καὶ ἔξινον
 πάλι γὰρ τὸ κατὰμαρ "Ἀνθ' ἑ-
 καὶ Περσά".
 Ἡ τυχὴ τὸν εὐνόημα ἐξαιρε-
 τικά. Δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμη
 κανεὶς σὺν γραφεῖ. Ἀκούμην
 τὸ γράμμα ἐπάνω σὴν γρα-
 φομηκνὰν τῆς δεσποινίδος Ζερ-
 μαίν καὶ κρῆβητος τοῦ δικτατο-
 ρισμοῦ περμένοντος, τὸ ἄπο
 ἑνὸς ἑνὸς ἑνὸς ἑνὸς ἑνὸς
 ἡ ὤραια του. Κῶπτε τὸν φά-
 κελλο μὲ μεγάλῃ περιέργειᾳ
 τὸν ἄνοιξι, ἄρχισιν δὲ ὁδῶσαι
 τὸ γράμμα καὶ - "Ὁ! πᾶσι χι-
 ποῦσε τώρα ἡ καρδίᾳ τὸ Ρενέ-
 —τὸ πρῶτοπτον τῆς σκορπιό-
 κει ἑνα γλυκὺ χορμολό.
 Ἐξοδάστις πιά. Ἄνοιξι τὴν πόρ-
 ταν, ἔτρεξε πρὸς τὴν δεσποινί-
 δα Ζερμαίν, γονάτισε μπροστὸς
 τῆς καὶ ὄρκισεν αὐτὴν νὰ ψελλίξῃ:
 — "Ὁτε...
 — "Ὁτε... κύριε Περσεί, εἰσε-
 στε ὁ τέταρτος ποῦ μου στέλ-
 νει ἀκριβῶς τὸ ἴδιον γράμμα
 Χάθηκε, τέλος πάντων, ἑνα ὥ-
 ραιον ὑποδείγμα;
 Ὁ Ρενέ θέλωσε κάπιν καὶ ἡ
 κάπιν δὲ δικαιοδοτήθῃ, ἀλλὰ
 προέπιπτε νὰ σιωπῇ.
 POZE PEZI

ὅταν τὴν παρακολουθεῖ κανεὶς στὸ φίλι, ξεκαθεῖ ἀξάφην ἐντέλει στὸ ἔκλει ἀπάντην τοῦ μῆ ἀλοποιό. Ἡ Χέντυ Λαμάρ ἔχει τὸ μεγάλο χάρισμα νὰ συναρπάζῃ τὸν θεατὴ, νὰ τὸν θιάζῃ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα καὶ νὰ τὸν κάνει νὰ πιστεῖσθι ὅτι παρακολουθεῖ μῆν ἀλθινὴν σκηνὴν τῆς ζωῆς.

Αὐτὰ εἰνὰ τὰ κυριώτερα χάρισμα τὰ τῆς Χέντυ ἀπὸν καλλιτεχνικὰ τῆς. Ἐξῶ ἀπὸ τὸ φίλι εἰνὰ ἀπλὴ καρισματικὴ, ὅαν ἔνα μεγάλο παιδί. Εἰνε πάντοτε προθύμν νὰ βοηθηθῇ τοῦ ἄλλου καὶ δὲν ἂν θυμῶναι ποτὲ μὲ κανένα.

Λατρεῖν τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὰ ὅπως δὲν μῆλει ποτὲ τῆς γιὰ τοὺς ἄλλους δὲν θέλει νὰ μῖλῶν καὶ ἄλλοι γι' αὐτὴν. Κάθε φορὰ πού ὂν διαδοθῇ κανένα καινούργιο σκάνδαλο γύρω στὸ ὄνομα τῆς, διαμαρτυρεῖται χωρὶς νικηρία ἂ κακία. Ἡ διαμαρτυρία τῆς μοῖδεῖ ὅαν τὸ παράνομο ἔκριν μικροῦ παιδιοῦ πού δὲ ὄφινυν νὰ παῖξῃ μὲ τῆς κοιλίας καὶ ἂ μὲ τὰ σπρωτικά τοῦ, ὅπως θέλλῃ αὐτό. Ὀ κακὲς γλῶσσες λένε δτι ἡ Χέντυ Λαμάρ δὲν στενοχωριέται καὶ τόσο πολὺ γιὰ τῆς διωδόσεως πού γίνονται εἰς ὅρους τῆς καὶ δτι τὰ μικρὰ τῆς παρῶνται εἰν καὶ αὐτὰ ἀπλὴ ἥσυχια. Ποῖός ἔρεῖ: Πῶς εἰν μὲ τόσο φυσικό τρόπο, ὥστε κα νεις δὲν εἰν εἰς θέσιν νὰ μανθεύθῃ πότε ὑποκρίνεται καὶ πότε λέει τὴν ἀλήθεια.

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor discoloration and creases. A decorative, wavy black line runs vertically along the left edge of the page.

κη. «Εδώ μάς λένε «Κορίττα με απλόν» ή «Χορεύτριες τοξομύτσου»...
— Καί ζεις καλά; Κερδίζεις άρκετά;
— «Όσα άρκούν για νά νήν έγω ένα κόποτο στήν Κυνιά! Άντη, μία Πακάρ νά μέ περιμυξέξω άπ'τήν πόρτα κι ένα μένα ναρο μέ ύπνερτες πού νά φορούν λίθρεβα.
— Θάθελα νά τίς πώ: «Θυμάσαι αυτό;... θυμάσαι τάλλο;... θυμάσαι την ήμερα πού;... Κι έφάνε το βράδυ;...» Άλλά δεν τόνισα. Γιατί μπορεί νά μέν τα θυμάται πιά.
— Έλεος πάντων, ζεις καλά;
— «Τόσο κι έτσι. Μέ μερικού έλληνομους καί μέ μεγάλή τούμπα σι, τά καταφέρνω.
— Καί πού σου κατάθεκε κάρνης τη χορεύτρια;
— «Ετσι, τυχαίως. Είχα έρθει εδώ πέρα για άλλους λόγους» («Ποίους λόγους; Κανάνας έρπης;» σκεπτόμην άδελά μέ ζήλεο»). Μετά έμεινα μόνη, κατάλαβαινε «ή φωνή της κοβέτο» μόν από ένα λυγμό— βρέθηκε σάν από ένα στιγμή στήν άλυσ («...έτσι, έφάνε τούμπα»). Τότε θυμήθηκα την άγάπη που είχα στό χορό. Ναι, τό θυμάμαι αυτός ήταν ο κυριώτερος λόγος πού έσοκώτους «την άγάπη μου». Ένα κορίτσι πού τό γνώρισα σ'οκτοφορέιο πού έμεινα, ήταν κι ευρέτρια σ' ένα νταγιγκ. Μέ παρουσίασε στό διευθύνση, τότε είπα νά μέ προσλάβουν κι ας τό είδεχτικαν.
— Θυμάσαι έκείνο τό βράδι

μου άγαπη στο χορό έχει τελείω-
σε ξεθωιάσει. Τώρα είμαι υπο-
χρεωμένη να χορεύω από τρεις
έναντα το βράδυ ίσως τις τρεις
το πρωί.

— Πληθυνθείσατε με ποσοστά
νομίζω. Ή, αυτό το σύνθημα πο-
τέ κερδίσει, να εξαρτηθεί από
είδη μονάχα από την χορευτική
ικανότητα της χορευτριάς...

— φυσικά. Ύπάρχουν κορίτσια
που μετά τον πρώτο χορό είναι
υποχρεωμένα να βρουν άλλον
καβαλέρη, ενώ άλλα άγκαζά-
ρονται για όλη τη βραδιά.

Τώρα σιωπώ. Περιττά εί-
πα μου, σαν άφηρημένη. Θα ή-
θελα να την ρωτήσω: «Κι έ-
ργάζεσαι καλά; Σε κρατούν
πολλήν ώρα οι καβαλέρη-
δες;» Άλλα μου είναι αδύνατον

♦ ♦ ♦

«Η σωφροσύνη είναι το άναγκα-
σούν αντίδοτο της έλευθέριας.
Ταλλυράντος

♦ ♦ ♦

«Η ευτυχία συνίσταται εις το να
αγαπάς το καλό.

«Αριστοτέλης

♦ ♦ ♦

«Η θλιβήνη καλωσύνη είναι άκα-
μάχητος, γιατί δεν κουράζε-
ται ποτέ.

Σενέκας

♦ ♦ ♦

«Ζάνεις δέν θρίσκες δυαρόστες
να ανίσταται το κήρυγμα μιας γυ-
ναίκας άρκει ή γυναίκα αυτή να
μην είναι ούτε οξύγυνος, ούτε
έρωμμένη του, ούτε μητέρα του.

Λόρδος Byron

— Δεν μπορείς να παρτήσεις
το παιδί σου, γιατί είναι δυνατόν
να γινεί σου και άνθρωπο που
είναι τελείως διάφορο μεταξύ
τους; (Τότε) παραπονιζόσουν γι
αρκού για την κόρη αυτή μανία
μου, υποστηρίζοντας πως έχο
ρευνα για να με αφήνουν οι άν
τρες από την αγκαλιά τους. Και δ
ν' επιτίσεις όταν σου έλεγα ότι
αγαπάω το χορό κι' όχι το χο
ρεύω.

— Άκουσε τα αυτά Κλάρα: ά
νθρωπος από παρ' όλην την
— Θεωλώ να τ' αγαπάς καλ
τάρα, αφού δεν μπορούσες να
το καταλάβεις τότε. 'Αν ήξερες

ΣΚΕΨΕΤΕΣ

Είπε κάποια ότι αν οι γυναίκες
δεν γράφουν τόσο καλά σαν τους
άνδρες, γράφουν όμως καλύτερα
κά και αφήνουν στο χάρτι κοπι
πία τη βεική τους χαρά...

Ανατόλ φράνς

♦♦♦

Για μια γυναίκα, το πιο ένοχο
φύλ δεν είναι εκείνο που άπονο
ρευει ο νόμος, ΑΛΛ' εκείνο που
δεν έβουθει.

Πωλ Έρβιέ

♦♦♦

Οι γυναίκες δεν έχουν τίποτα
να φέρουν απ' αυτούς που μι
λούν. Πρέπει όμως να φέρουντα
τα πάντα από εκείνους που σιω
πούν.

Πιέρ Βάλφ

υποπόρ' να εγκαταλείψω.
 — Θάρρος νά ν' με ιδής κατά τ'α
 μεράνυχτα; ρωτάς; ή Κλαρά με
 ή γλυκύτερη φωνή, ένώ με κυ-
 τάζει λυγμένα.
 — Έγώ δεν έμαθα ακόμα νά
 χορεύω.
 — Δέν περρίζε, σέ περιμένω.
 Θα με ιδής νά χορεύω εγώ.
 Νοθείς πολύ καλά την εντό-
 πωσι που μούκαναν αυτά τα λό-
 γα, γιατί το ήπατο μου άκού-
 σε να τρέμει μετά στο δικό της.
 Και σ' αποδείξε άμέσως να διο-
 ρώται.
 — Νά με περιμένεις έδώ. Κα-
 τά τις πρεές θα τελειώσω καί θα
 βγώ. Θα είμαι μόνη μου. Θάρ-
 ρος!
 Η φωνή της τρέμει καθώς μι-
 λεί.

Η φίλη άπό τις γυναίκες σ' έμειν
 άλλα τ'α νύχτα, μπροστά στην έ-
 πίθυμα ν' άφρησ' σ' έναν άνδρα.
 Μαρούλ Τινάλο

Η γαλήνη της ψυχής και της
 καρδιάς, αυτό είναι ή ευτυχία.
 Σάρα Νοντέλε

Το χαμόγελο είναι μία γλώσσα
 που τ'αν έρουν γυναίκα ή άντρα
 και, όί άνδρες δεν έρουν νά κα-
 μοιολώσω.
 Κάρλιν Μικαέλιν

Ευτυχίες ή πλούσιου που έπι-
 στάνε νά κάνουν τους άλλους ευ-
 τυχείς.
 Λαμπίρινος

μένει. Μερικές αποστάσεις έχουν υπολογιστεί μεταξύ μας καθ' όλο αυτό το διάστημα. Δεν την αισθανόμαι παιδιά. Δεν με συγκινεί όπως πρώτα.

Τι περριτές φαντασιολογίες όμως που έχω, τι ανώφελα μαρτυρία! Αισθάνομαι ότι γινώ ξένος δρόμοι με θάνατο πάντα ανάμεσα, μια θάνατο πάντα χάραξ, να μη έσχαλμην έκτιμην αισθανμάτων.

Να εναρμονίσουμε... Καί μετά: 'Αλλά τι σημασία μπορεί να έχει το μετά; Πаре το (ήμερα), αν είχε όμοιο, καί μή ος μέλει για το (αυριο), καί, βέβαια, άλλα... 'Από Κόσμο η Κλάρα δά φύνη α' το νανό μου, γιά πάντα. Καί τότε ναναι αυτή η νυναικα πού γεννήθηκε γιά μένα, η γυναικα με την όψη δά μπορούσε να ελπίσκα με καρού ή ζωή! Καί εγώ δεν ύποψα γιά το καταλάβω καί την άσκηνα γιά φύνη, όπως άφρονιμην την τύχη άσκηνα μες πλησίον μιά φερά στί ζωή...

Χωρίζομαι με ένα άμωδο (Γεά σου) καί η φύνη μου έχει τον τόνο όσον άμωδο (Γεά σου, πού τό είπα κάποτε: με ύποκριτική φύνη, καί το χέρι μου σφίγγει τό δικό της, ακριβώς όπως τότε, απαλά, ελπιζόμενα.

Η Κλάρα έξασκάζεται στο πιλθός. Καί χάνεται πάλι στο βάθος των άναγνώσεων, έναυαυα πού σάν ελπιζόμην έντολώς, καί πάλι άνα φύνη άλμπουσι, ότ' όπου είχε βήθ μόνο γιά λίγη ώρα.

ΤΣΙΟΥΖΕΠΠΕ ΦΑΡΑΤΣΙ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

Μή περιμένετε ποτέ την τελευταία στιγμή για να μόνετε ούτε φεύγουν τα τρένα, πόσο έχει το ελαιόλαδο, τότε ξεκινούν τα βαπόρια και τι ώρα φθάνουν στον τόπο του προορισμού. Τις πληροφορίες αυτές να τις συλλέγετε πριν από αρκετές μέρες, ώστε να είστε κατατοπισμένοι εγκαίρως και να μη «θουρλιάσετε» την τελευταία στιγμή.

Ποτέ να μην παίρνετε το εισιτήριο του τρένου ή του βαποριού τη στιγμή της αναχώρησης. Θα βρείτε στο «γκισ» πολλών κόσμων, θα κουροσθήτε, θα στραπατσαιοσθήτε και θ' αρκίστε να μετακινώμετε για το ταξίδι που έπικειρήτε. Για μόν τα βαπόρια, προμηθευθείτε το εισιτήριο από ένα Προκτορείο ή μιά ή δύο μέρες πριν. Για το τρένο, αν μόνετε στην Αθήνα, μπορείτε να προμηθευθείτε το εισιτήριο από τα γραφεία της οδού Πανεπιστημίου (έναντι 'Ακαδημίας) για όποιον μέρα θέλετε. Εισιτήριο μόν δλα η μέρα της μεταφοράς μπορείτε να προμηθευθείτε επίσης και από τα διάφορα γραφεία ταξιδιών, με μόν μικροελαστικότητα υπάρχουν, πού θα σας απαλλάξουν, όμως, από κάθε κόπο.

Πείρνοντας εγκαίρως το εισιτήριο σας, εξασφαλίζετε και θέση, χώρο και κινδυνώζετε να... ζήδεύσετε δρόμοι.

Το ζήτημα των άποκευδών είναι από τα πιο άσπληρα. Αν μπορείτε, ταξιδέψτε μόνά με μιά μικρή βαλίτσα, όπου νάχετε τα απαραίτητα απαραίτητα. Τα βαλίτσα αυτά να τήν έχετε, για καλό και για κακό, στο βαγόνι σας ή στην καμπίνα σας και όχι στο βαγόνι των άποκευδών. Έτσι, μόλις φθάσετε στον τόπο του προορισμού, θα μπορείτε να απομακρυνθείτε από το σταθμό από την άποσάφρα εύκολα, χωρίς έννοχλητικές και κουραστικές καθυστερήσεις.

Όταν πηγαίνετε ο' ένα μέρος για πρώτη φορά και δέν σας περιμένει κανείς δικός σας, το φρονιμώτερο είναι να έχετε κρατήσει τηλεγραφικό δωμάτιο ο' ένα ξενοδοχείο με την έντολη να έλθουν να σας παραλάβουν από το σταθμό.

Στο ταξίδι σας να έχετε πάρει μαζί σας βιβλία, εφημερίδες και περιοδικά, ώστε να μη πλήξετε. Έτσι, μπορείτε ν' αποφεύγετε και τις δυσάρεστες συνομιλίες με πρόσωπα φλύαρα. Μπορείτε επίσης να κτενέτε και ένα κεντήμα ή κάτι πλεκτό, για να περνάτε την ώρα σας πιο ευχάριστα.

Ποτέ να μη παίζετε χαρτιά στο βαπόρι με πρόσωπα άγνωστα. Κινδυνεύετε να μπλέξετε με συστηματικούς χαρτοκλέπτες και να μόνετε χωρίς πενήτα.

Στη μικρή βαλίτσά σας, εκτός από τα εσθής τουαλέττας, να έχετε και λίγο ιώδιο, βαμβάκι, άσπριλιν, κινόιν κλπ. για κάθε ενδεχόμενο.

Επίσης μιά κουδάρια, ένα βελόνι, λίγες καρφίτσες κλπ.

Κοσμήματα να μη φορίτε ποτέ κατά τη διάρκεια του ταξιδιού. Στο πορτοφόλι σας να έχετε ψιλά, ώστε όταν πληρώνετε, να μην ανοίγετε το πορτοφόλι σας και να φαίνονται μεγάλα χαρτονομίσματα. Μή λημονείτε ότι παντού υπάρχουν πορτοφολάδες, οι οποίοι έχουν παντοί με μόντα τους αρβάνοικτα.

Ένα πράγμα πού θα σας άποσκόληση κατά τις διάφορες μετακινήσεις σας είναι και τα φιλοδώρημα. Στο ζήτημα αυτό δέν πρέπει να είστε ούτε πολύ άνοιχοκέφτες, ούτε πολύ σφιχτοί. Παντού πείνει να δαδίζετε με μέτρον. Στο ξενοδοχείο πού θα μόνετε, αθηνς, πρέπει άποσκόληση να δώσετε κάτι στην καμπίνα σας, στην θυρωρή και στον μικρόν. Το «κάτω» αυτό θα το κανονίσετε μόνι σας, ανάλογως του χρόνου της παραμονής σας στο ξενοδοχείο. Ουσιαστικά, αν μόνετε μόνά με μιά μέρα, τότε θα δώσετε μόνον στον μικρόν πού θα μόνετε... τις άποσκέψεις σας.

"Ενοχος"

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ένα δελιάνο στις «κούνιες» της Κηφισιάς ένα παιδάκι έπαιζε και χτύπησε τόσο δυνατά, ώστε έμεινε άναίσθητο. Άνθρωπος στο πλήθος πού έτρεξε βρισκόταν κι ένας νεαρός γιατρός πού έβγαλε να παρηγορήσει τις πρώτες βοήθειες. Στο μεταξύ αυτό φθάνει η μητέρα του παιδιού, μιά νέα γυναίκα σούγως τραπέζιτου πού μόλις άντικρύζει το γιοτρώ κλαμιάζει γιατρί άναγνωρίζει ο' αυτόν ένα παλαιόν γνώμω της. Την άλλη μέρα με το παιδάκι πηγαίνει στο σπίτι του με την πρόφαση να ιδεί το τραύμα του.

Η Έλσα—έτσι λεγόταν— ήταν κόρη ενός μεγαλοεργοκλήματος με πατριωτικές άντιλήψεις.

Όταν σπουδάζει ακόμη ο' ένα παρθενογίαιον των Άθηνών, ο πατέρας της έλαβε αθηνίδως την άποφαση να διακοπή τις σπουδές της και να έρθει στο κτήμα τους. Έκεί της δελιάνει την άποφασή του να παντρευτεί έναν παλαιά μεσάκο, πού ή παρθενική όμορφιά της τόν έκανε να την πωλήσει. Η Έλσα άποκρίνεται στη θέληση του πατέρα της, δν και άγασθί τον νεαρό γιατρώ Γιώργω Σταμέλω. Ο γιατρός αυτός είναι ο σωτήρας της κόρης της πού δέν τήν είχε δει καν στό διάσπημα πού ήτανε παντρεμένη.

13ον

Η ιδέα να θείη στον άνδρα της την ύπόθεσι της έρωμένης του. Νά του πει το λυμπαρό πώς την πύρε ή κ. Λέλα Μαυριδίου και της μίλησε για την όφελή του ήμισος εκατομμυρίου και την έγγραφο ύποσχεσι πού της είχε δώσει. Έτσι θα σήκωνε άπο το στήθος της τον έφελιπ πού την πιέζε και μερικώς στην μέση την έφερνε ο' άπόννησι.

— Θα τού τηλεφωνήσω τού γιότρου, τού άπώννητος, αλλά δέν πιστεύω νάβρη.

— Μά είναι δυνατόν; τόν άκουσε να ψιθυρίζει.

— Όλο είναι δυνατό στον κόσμο, τού έπαιε, και τή πλέον άπύ θα βρω πρόγναια.

Με την άποφασή πού πήρε ήλποιασε λίγο στο κρεβάτι του.

— Καί γώ θέλω να σου μιλήσω, τού ψιθύρισε.

— Μιλήσε μου Έλσα μου, γιατί διστάζεις;

Η φωνή του είχε κάτι το παράδοξο στον τόνο της και ή μάτιά του έπαισε γοργή άπάνω της και φευγαλέα με κάποια άγρύπια, πού ή Έλσα δέν πρόσσε γατί ή ταραχή της δέν ήτανε μικρή. Ταραχή πού της ήλθε άπο την άποφασή να τού μιλήσει.

— Άκουσε, της πρόσσε, και γώ αυτής της γνώμης είμαι, έτσι πιστεύω πως είναι σωστό.

Νά μιλήσουμε. Έλσα κλείσε την πόρτα. Θέλω να μιλήσουμε χωρίς να μάς διακόψουν κανείς.

Η πόρτα ήτανε κλειστή.

— Καλύτερα κλείδωσε την, της πρόσσε. Δέν θα μάς ένοχλήσουν κανείς.

Η δυστυχισμένη εκείνη γυναίκα πού άπό το πριό βρισκότανε σε άληθινή κόλασι, σαστισμένη, ταραγμένη, ένευρισμένη, έπαισε στην πάλια.

Ήτανε άνθρωπίνως άδύνατον να φαντασθί τί συνέβαινε στην

ψυχή του άνδρός της. Τι τρικυμία μόνος. Τι πόθος έκδιόσεως. Τι φαρμάκι άπογνώσεως. Αισθανότανε πως θα πέβαινε κρηγόρα και ο θάνατός του τού φερνε τα κύματα εκείνου τού μόνους πιο όρμητικά.

— Κάθισε σιμά μου, της έπαιε, τώρα πού σε λίγο θα χωρίσω με γιά πάντα, ες πιστεύουμε πως ξαναγορίσαμε γιά λίγες στιγμές στα παλιά και τρυφερά μας χρόνια.

— Άκουσε Μίνω, όλα τελειώσανε μεταξύ μας εδώ και πολλά χρόνια...

— Όχι όλα, της ψιθύρισε με την ίδια παράξενη φωνή, όχι όλα... μένει ακόμα ο τελευταίος χωρισμός...

Η Έλσα είχε ήλποιασει στο κρεβάτι του και κάθισε στο μέσον περιπού. Μόλις κάθισε, ο Μίνω, ενώ σήκωνε άργά το άριστέρο του χέρι και τόβαλε στο χέρι της, βύθισε το δεξί του σιγά-σιγά κάτω άπό τις κουβέρτες.

— Μην άνησυχείς, της έπαιε,

τίποτε άλλο δέν θα σου ζητήσω παρά να μου έπιτρέψεις ένόςω θα μιλάμε να άκουμπά το χέρι μου στο χέρι σου και κάτι περισσότερο ακόμα... άπάνω στα μαλλιά σου.

Με την ταραχή και τη συγκίνησι πού παράδερνε τη ψυχή της, ή Έλσα δέν τόν κύπαζε, δέν τόν πρόσσε.

Είχε καθίσει στο κρεβάτι στη μέση και δέν είχε σιρέψει το κεφάλι της στο μέρος του σάν να μην θέλε να άντικρύσει τα μάτια του.

Και τή λόγια του ακόμα τή μόνουσε.

Μέσα στο νού της ήρχετο έπιμονα ή έπιθυμία να τού πει γιά τώ γύναιο εκείνου, την έρωμένη του, και γιά τα γράμματα πού είχε στα χέρια της.

Αυτό την έκανε να ύποφέρη πολύ.

Αν έστρεφε να τόν κυττάζει θάβλεπε το δάχτυλο του, την έκφρασι του και την κιτρινάδα του, μιά άλλοκοτή κιτρινάδα πού μαζί με τήγρια και λίσουρα του μάτια τούδινε μιά έκφραση κυριολεκτικής άποτροπαι.

Στην ψυχή του είχε γίνει μιά άποφασή αλήθεια φοβερά. Νά πάρη μαζί του στο θάνατο τή γυναίκα του.

Κάτω άπό την κουβέρτα του στο δεξί του πλευρό είχε κρύψει το πιστόλι του, το πιστόλι

εκείνου πού είχε πάρει άπό τη βαλίτσα του και τή κρυφεί στο προηγούμενο βράδυ.

Τώρα πού κατόχερε την δυστυχισμένη Έλσα να κάθισα στο κρεβάτι του, έσχεδιάζε με την άπάτη και τώ δόλο να την άρπάξει με τ' άριστέρο χέρι άπό τα μαλλιά γιά να μή τού φύγη, και με τώ δεξί να την πιστολήσει κατάσπθα.

Τήν είχε πείσει πρωτίτερα και κλειδωσε την πόρτα άπό μέσα, ώστε και αν τούφευγε με την πρώτη πιστολιά δέ θα μπορούσε να γλυτώσει. Θα εύρισκε τή λίγα δευτερόλεπτα πού χρεϊ αζόντουσαν γιά να της ριξη όσες σφαίρες είχε τώ ρεβόλβερ και όσες θα μπορούσε.

Ήτανε άνθρωπίνως άδύνατον να ύποπτευθί ή τραγική εκείνη ύπαρξή τη έμπικνευέτο ο νούς τού άνδρός της, τού άνδρός πού τώρα μισούσε, και ένοιωθε γι' αυτόν στη ψυχή της ή θαύτερη περιφρόνησι.

Όταν αισθάνθηκε τώ χέρι του στο μπράτσο της, ένας άθελος φρικασμός διέτρεξε γοργός σαν άστραπή το κορμί της. Ένοιωθε κάποια άποτροπαισμο δικαιολογημένο γιά τόν άνδρα πού παντρεύτηκε χωρίς να θέλει, θυσιάζοντας έναν παρθένο εύγενέο έρωτα, και στον όποιον έφαιλε τόσες πίκρες και τόσες συμφορές.

Πίσταμε με την άδωα της ψυχής πως τώρα στην καρδιά του είχε κυριαρχήσει ή μετάνοις, και γι' αυτό παρά την άποφασή της, έδίσταζε να τού πει γιά τώ γύναιο εκείνου πού τόσο φαρμάκι είχε κρύσει πρό όλης της άρας στην ψυχή της.

Αξάφνα εκεί πού καθότανε, με τώ σπαργιστό στο στήθος της, στην άκρη τού κρεβάτιου και άκουε τή λόγια του, λόγια πού γύρευαν να την άποκοιμήσουν, ως την τελευταία στιγμή, πήρε τώ μάτι της κάποια άποτομη, κάποια άπαι κίνησι τού άνδρός της.

Διά μιάς με την άποτομη κίνησι, χωρίς να προφθάσει να στρέψη καν τώ κεφάλι της, αισθάνθηκε τώ χέρι του να πέφτι βαρύ στα μαλλιά της.

Τότε μιά τρομερή, μιά άγριωπάτη σκηνή διεξοματίζετο στο κλειδωμένο δωμάτιο και άπάνω στο κρεβάτι τού άνδρού πού ήτανε έτοιμοθάνατος.

Τήν άρπαξε άπό τα μαλλιά. Τά δάχτυλά του βυθίστηκαν μέσα στα πλούσια καστανόξανθα μαλλιά της και σφιγκτηκαν σαν σιδερένιες άρπάγες.

Μιά φράσις έφυγε άπό τώ στόμα του.

— Θάρρης μαζί μου!...

Η Έλσα έριξε μιά τρομαγμένη κραυγή.

Έκαμε μιά άπαι κίνησι να άποσπασθί, να φύγη, να άπελευθερωθί τώ κεφάλι της άπό τώ άποτρόπαιο άρπαγμα τών μαλλιών της.

Τότε μόνά της είδε την έκφρασι του. Τά μάτια του τή όλοουρά, πού με δλη την έξασθενήσι της άρρώστιας είχανε βρή μιά λάμψη σαν στίλετο, και τώ χαμόγέλο τού τώ σαστακό, χαμό-

Είς την γυναίκα τον άμερικανικήν άμάδα, ή όποια προπονείται διά να λάβη μέρος εις την προσεχί ΧΙΙ Όλυμπιάδα, μετέχει και ή νεαρά δεντίττα τού Χάλλυγουντ Έρικα Λάις. Είς ή πρώτη φορά πού μιά κολλήτις της θόνης μετέχει εις διεθνείς άγώνας, πράγμα πού προκαλεί τώ ένδιαφέρον των φιλάθλων. Είς την εικόνα : ή ώραια πρωταθλήτρια προπονείται εις τώ γυμναστήριον.

"Ερω"

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗΣ ΠΛΟΚΗΣ
ΤΟΥ κ. Γ. ΑΣΠΡΕΑ

γέλο Μερσιοτοφελί πού την άρπαζε να την σύρει στην κάλασι.

— Σε πέρνω μαζί μου... της ψιθύρισε τώρα με μιά συριστική φωνή, μαζί μου...

Στά λόγια του αυτά τράβηξε άπό τις κουβέρτες τώ δεξί του χέρι.

Η Έλσα είδε τώ πιστόλι πού τούσφινγταν τώ δάχτυλό του με την ίδια σπασμωδικότητα πού έφαιγγε τώ άλλο του χέρι τή μαλλιά της.

Ήτανε χαμένη.

Ο άνδρας της έστρεψε τώ πιστόλι στα στήθος της. Μιά στιγμή, ένα δευτερόλεπτο κι ή φλόγα του θα έκαυε τη σάρκα της και ή σφαίρα θα περνούσε την καρδιά της.

Εκείνες τις στιγμές ζύπνησε μέσα της μιά όρμη πού ποτέ δέν είχε νιώσει άλλοτε. Η όρμη και ή δύναμι πού νιώθουσε οί άνθρωποι άμα βρεθούσαν σε κινδύνους πού δέν φανταζόνται. Σύπνησε μέσα της ή όρμη της γεννάς της, πού άπό πασιού και προπάθιο είχε ζυμωθεί με κινδύνους και με σκοτώματα, και άκόμη περισσότερο τώ ένστικτο πού κινδύνου και της άπογνώσεως.

Με την κραυγή πού έριξε, και την κίνησι να άποσπασθί τώ κεφάλι της άπό τή χέρια του, έριξε και τή δύο της χέρια άπάνω στο πιστόλι.

Πρόφτασε ακριβώς ή στιγμή πού εκείνος έσυρε την σκανάλη.

Τώ πιστόλι έκπυροσκόπησε και ή σφαίρα πέρασε ζεστή πλάγι στο κεφάλι της, σιμά στα μάτια της.

Μιά πάλι άγρία άρχισε τότε. Αυτός άγωνιζότανε να ξαναπυροβολήσι και κείνη τώ άρπάξει τώ πιστόλι, να σωθί άπο τώ θάνατο.

Η ψυχραιμία της ή ή άπογνώσις της γίνικε εκείνες τις στιγμές καταπληκτική.

Αξάφνα άπάνω ότλις λίγοστές στιγμές της πάλης, τώ πιστόλι έκρότησε γιά δεύτερη φορά.

Αυτή όμως τή φορά ή σφαίρα δέ χάθηκε.

Ο Μίνω άφηκε μιά θρανή κραυγή και έπαισε ανάσκελα στα μαλλιά της.

Φινές ταυτόχροτως και κτυπήματα στην πόρτα άκούσθηκαν άπ' έξω.

Με τόν πρώτο πυροβολισμό ή νοσοκόμος έτρεξε άπό τώ πλαγινό δωμάτιο να άνοίξη την πόρτα. Τή βρήκε κλειδωμένη.

Άκουσε τώ θορύβο και της κραυγής. Άντελήφθη πως συνέβαινε μέσα κάτι τρομερό. Κάλεσε άμέσως δέ βοήθεια. Έπαισαν την πόρτα λίγα δευτερόλεπτα έπειτα άπό τόν πυροβολισμό.

Καθώς εισωρήσανε, ή νοσοκόμος, ή καμαριέρα, ο θυρωρός και ή μητέρα της μείνανε κατάπληκτοι.

Η μητέρα της Έλσας άφησε μιά σπασμωδική κραυγή και σπείριστικε λιποθυμισμένη.

Ότι είδανε ήτανε άληθινά τρομερό.

Η Έλσα δρθη, άναμάλλισμένη, άγριεμένη κρατούσε στο χέρι της τώ πιστόλι. Τώ πιστόλι πού με τή δεύτερη έκπυροσκόπησι είχε φύγει άπό τή χέρια τού Μίνω, και εκείνη τώ κρατούσε άσυνειδήτως στο χέρι της.

Ο Μίνωσ πεισμένος ανάσκελα στα μαλλιά της τώ μισό κορμί του έσκέπετο άπό τις κουβέρτες, έδεικναι άμέσως πως ήταν σκοτωμένος.

Τώ πρόσωπό του ήτανε γεμάτο αίματα.

Η σφαίρα τόν είχε βρή κατάπληκτο.

Αυτή ή στάσις της, τώ άναμάλισμά της, τώ κράτημα τού πιστολιού, πού άποτελούσαν σκανοθεσία φκιαγμένη άπό κάποιον άόρατο σασανά, δέν μπορούσαν να άφήσουν άμφιβολία πως ή Έλσα σκότωσε τόν άντρα της.

Αυτή ήτανε και της δυστυχικής μπερδής ή έντύπωσις, πού την χτύπησε κατάκαρδα και σωριάστικε κάτω λιποθυμισμένη.

Τίς ίδιες περίπου στιγμές, ο όποιον έστειλε τώ γράμμα, γύ-

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

γιατρός, ο Γιώργος Σταμέλος ρισε άνήσυχος.

Τώ σπύ δέν ήτανε μακριά και τώ χρόνικό διάστημα ως πού να πάρη και να γυρίσει μικρό.

— Δέν έδωσα τώ γράμμα, κύριε, είπε στο γιατρώ.

Περιέργεια άνήσυχος έξεδωλώθη στην έκφρασι τού γιατρώ.

— Γιατί; τόν ρώτησε.

Καθώς όμως κύπαζε τόν όππρέτι, τόν είδε παραγμένο και ξαφνιασμένο.

— Δέν άνέδωκα στο σπύ, κύριε.

— Γιατί; σέ ρωτά.

— Γιατί τώ φρουρούσαν δύο άστυφύλακες.

— Την πόρτα;

— Να!... Έγινε ένας φόνος!...

Τά λόγια τού ύππρέτου χτύπησαν στην καρδιά του σαν πιστόλι.

— Φόνος; ψιθύρισε. Τι λές, άνδρέ;

— Ένας φόνος, κύριε... είναι άπ' έξω μαζεμένοι άνθρωποι.

— Τι φόνος; ρώτησε με κρυφό καρδιόκτυπο.

Δέν μπορούσε να ύποπτευθί τί θ' άκουσε.

Τί άπίστευτο, καταπληκτικό, τεροτύδες!

— Άκουσα να λένε πως ή κυρία Παρέντι σκότωσε τόν άνδρα της.

Ο Γιώργος κρατήθηκε άπό τώ γραφείο του γιά να μή πέσει. Τού ήρθε κάποια ζαλή.

Στην ψυχή του είσβαλε με όρμη κάποια σκοτεινή.

Πρώτη φορά στη ζωή του ένοιωσε τή μάτια του να σκοπίζονται και τή γούνατά του να λυγίζουν.

Τά χείλη του ψιθύρισαν μιά φράσι, την φράσι τού ύππρέτου σαν ήχο.

— Η κυρία Παρέντι σκότωσε τόν άνδρα της...

Ήτανε τόσο βαθύς ο ψιθύρισμός τού πού ο ύππρέτης μόλις τόν άκούσε.

— Έτσι λέγανε, κύριε, οι άνθρωποι άπ' έξω, καί...

— Τι; λέγε.

— Καί οι δύο άστυφύλακες στην πόρτα δέν άφίνον κανέναν ούτε να μπει, ούτε να βγί άπό τώ σπύ.

Ο Γιώργος είχε γίνει κατακτινός.

Τά μάτια του ήτανε μιά έκφρασι άλλοκοτή, ή όψη του γίνικε πελόνη και τή χείλη του, σαν να είχε συσσωρευθί όλο τώ αίμα του στην καρδιά, είχαν πάρει ένα χρώμα ασπρόκιτρινο.

— Η κυρία Παρέντι σκότωσε τόν άνδρα της, ψιθύρισε πάλι σαν να άναποκρινότανε σε κάποια ένδομυχο σκέψι, σκότισε τόν άνδρα της, άδύνατον...

Γ. ΑΣΠΡΕΑ

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια

ΓΙΑ ΟΣΕΣ ΖΗΤΟΥΝ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Γιά νάσθε εύτυχίες, δέν πρέπει να περιμένετε άρριμένα έκτακτα γεγονότα. Πρέπει ν' άρριόστε άπό τού να είσθε πρόσχαρες.

Είς όλους εκείνους πού αισθάνονται τή ζωή σαν ένα δυσάστα κτο δόρος, εις όλους εκείνους πού άποτυγχάνουν σ' όλες τις προσπάθειές των, ή συμβούλη αυτή ίσως να σφαι το λυμπαρό. Καί, όμως, άν τούς λέγαμε ότι γιά να άκούσουν μιά ροσιφωτική έκμυσή, θα είχαν άνάγκη άπό ένα έκπτε, δέν θα έξεπλήσσοντο καθόλου. Σήμερα πού ή ύπαρξις των κυμάτων στον φυσικό κόσμο άποτελεί γεγονόσι άναμφισβήτητο, είναι περισσότερο άπ' πώ κάθε άλλη φορά εύκολο να καντοσθί, ότι τή ίδια αυτά κύματα όλάρχουν και στον φυσικό κόσμο.

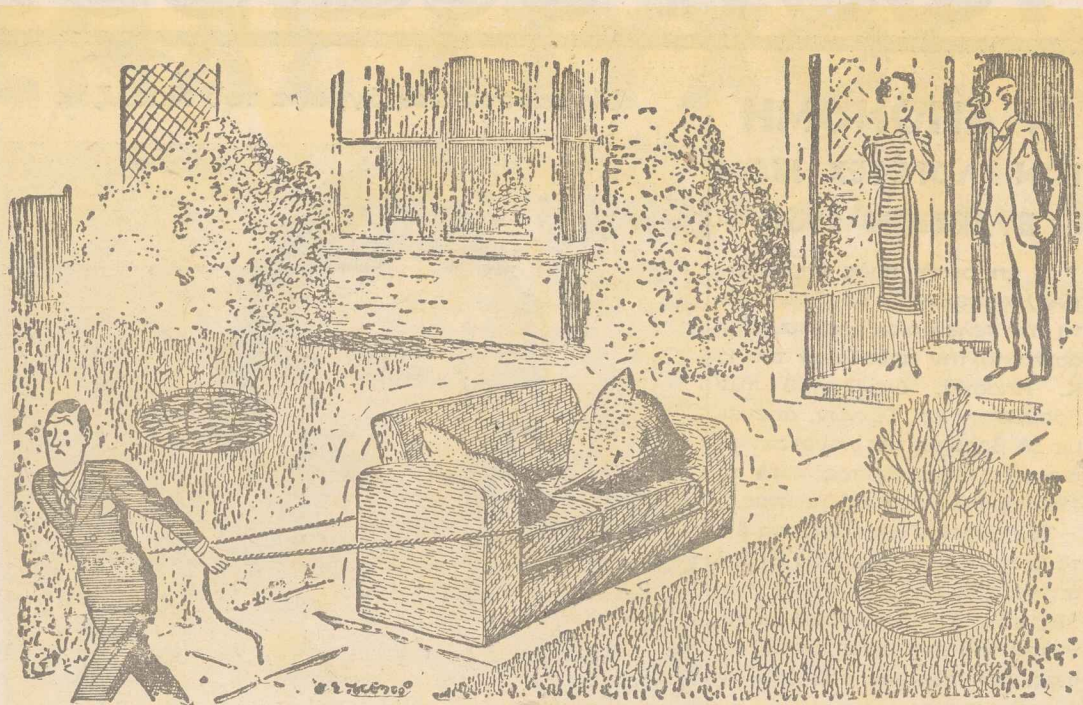
Έκεί παρατηρήσι ότι όριμενες σφαιρές συγκινήσεις (θύμους, πόνους, χαρά κλπ.) έχουν έπιδράσι επί των άδενικών έκφρασεων. Και όποιον άνδρα πού, προκίμαι, οι άποισι μόλις όσες κυττάζουν, μπορούν να σάς πουν τή φύσι των συνασθών μάτων πού σάς πλημμυρίζουν. Πισ τή τα συνασθώματα αυτά ξανατεσούν τώ πρόσωπό ή τή μαρμαρίων.

Δέν είπατε ποτέ ότι τώ πράσι άσπνο είναι φωτεινό ή σκοτεινό; Η έκφρασι αυτή δέν είναι άπλό σκίμα λόγου, αλλά αναφέρεται σε μιά θεασιή πραγματικότητα, άγνωστη άκόμα στο πλείστο των ανθρώπων.

Θα έχετε άσφαλως παρατηρήσει ότι όριμενοι άνδρες και γυναίκες έχουν έπιτυχίες στη ζωή. Γι' αυτό δέν υπάρχουν έπιδοσία και ύσκολίες. Όλα ίκανοποιούνται κατά τόν καλύτερο τρόπο. Γιατί: Άπλόχστασι: Οι άνθρωποι αυτοί έσυνεση ότπως ή άσυνειδήτως έκπέμνουν ή πώ τώ σόμα τους κύματα χαράς, τέτοιας έντάσεως και τέτοιας λαμπρότητας, όστε να προσελκύουν τη συμπαθεία και την ύποπτηρι, όπως ο μαγνήτης προσελκύει τώ σιδηρό.

Τώ μυστικό, λοιπόν, της έπιτυχίας και φυσικά της εύτυχίας είναι αυτό: Νά είσθε πρόσχαροι και να έσι πέμπετε κύματα χαράς. Γιατί, όπως ή χαρά προσελκύει την εύτυχία, έτσι και ή όλψ

ΠΙΠΙΝΑ Δ. ΤΣΙΜΙΚΑΛΗ

—Όταν του άνηγγεila τη διάλυση των αρραβώνων μας, λυπήθηκε τόσο πολύ, που δεν μπόρεσα να του άρνθω τη χάρη που μου ζήτησε, να πάρη αυτόν τον καναπέ μας ως ένδυμιο.

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΝ...

«Όλοι με το ποδόσφαιρο μεγάλη έχουν μανία και τρέκουνε στα γήπεδα σχεδόν από τη μία κολλούν οι μὲν μετά τῶν δέ, σάν τῇ χαλκομανία κα' ὁμπρὶκα συνάπτονται μάκαι μπρός στα ταμεία. Τά μάτας τὰ παρακολουθοῦν χωρὶς νά κάγουν κράτει διότι τὸ ποδόσφαιρο τῆς ἐποχῆς μας τέρειπει ὅλον τὸν κόσμο γενικῶς, ἀπ' τὸν ἀριστοκράτη ἕως τὴν πλύστρα τὴν γνωστή, τὴν κόνα τὴν Εὐτέρπη. Στὰ γήπεδα μαζεῖονται λαοὶ χιλιάδες τόσαι

πατείς με καὶ πατῶ σε

στριμώχνονται καὶ σπρώχνονται, πατιοῦνται καὶ πατᾶνε καὶ τὴν φιλόθλων οἱ φωνές στιγμῇ δὲ σταματοῦν:

—Σταθίτε, με πατήσατε!

—Ποῦ θέλετε νά πάγω;

—Ρέ βλάμη, δέ μ' ἀπαράτᾳς νὰ μὴ σοὺ βάλω... πάγοι!
—Ἐπὶ στραβομάρα κύριος...

—Δέ βλέπεις, ρέ, μπροστά σου;

—Ἀλέξη, με ζουλήζανε!

—Ἀντιγρονάκι, στάσου...

—Ἡοὶ, καλὲ, λωλάθηκα!
—Μαμά, μπαμπά, με τάρωξαν, μοὺ πάτησαν τόν... κάλο.
Ἦγουν, τούτέτσι χάθηκα καὶ δὲν ἀντέχω ἄλλο!... Καὶ σημεῖονται τὴν στιγμὴν ἐκείνην στὰ ταμεία σαράντα δύο τραυματίοι καὶ μὴ λιποθυμία!

♦♦♦

Στὴν κεντρικὴ τὴν εἴσοδο καὶ στὴ μικρὴ τὴν πύλη συνωστισμός πρωτοφανὴς παρατηρεῖται. Πάλι τῶν γυναικῶν ξεσκίζονται καὶ τῶν ἀνδρῶν οἱ πόλοι κα' ἔτσι συνάπτεται ξανά μεγαλυτέρᾳ πάλι. Φωνές, κακὸ καὶ σματᾶς, καὶ ὅλα... Βαδύλῶν, Στριμώγματα, βριζήματα, βιζήματα κοιμένα κάποιον πατὰ παταγωδῶς ἐν ζεῖγος... ἀρβυλῶν καὶ γίνεται τὸ πόδι του με τὸ τοιμέντο ἐνα.

Καὶ μέσα στοῦ συνωστισμοῦ τὴν φοδερὴ κραιπάλη παίρνουν καὶ δίνουν συνεχῶς φωνές καινούργιες πάλι:

—Ἀμάν, μαρὲ παιδί μου,

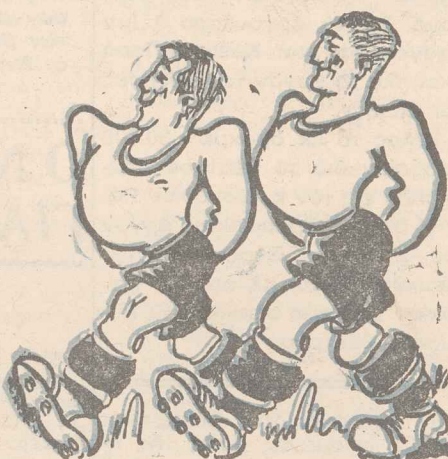
—Τί φτύνεις, βρέ, σάν τρύπιος... καταθρεκτῆρ τοῦ Δι' μου;

—Μαρίτσα, πιάσε τὸ παιδί,

—Μοὺ σπάσαν τὸ ρολόϊ!

—Ποὺ νὰ σοὺ πάρῃ ὁ διάβολος ὅλο τό... σκυλόδ'!
Κι' ἄλλες φωνές ἀκούγονται παρόμοιες καὶ οἰκτιο. Κάποια χοντρή, στὸ μῖνα της, μπροστὰ στὴν πόρτα (τίκτει

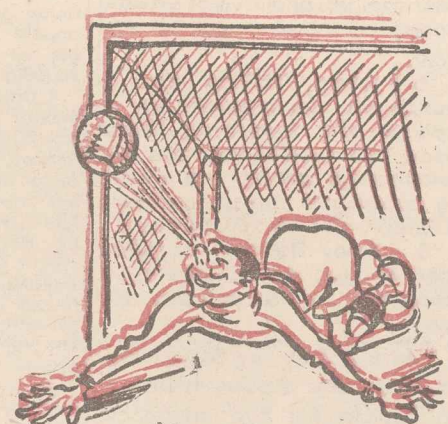
καὶ νὰ περάσῃ δὲν μπορεῖ ἀπὸ τὸν θυρωρὸ ἐφ' ὅσον εἰσπτήριό δὲν ἔχει τό... μωρό.

Οἱ παίκται προχωροῦν στὸ γήπεδο «αἰματωτοί»...

Ὁ διαπτήτης τάκει θραῖ οκοῦσα

Πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς θιροτούδας στὴν ἀπόκρουσι τῆς μπάλλας.

Οἱ καλλονές ΕΧΡΕΩΚΟΠΗΣΑΝ

Ἡ παράξενη καὶ τραγικὴ μοῖρα τῶν περισσοτέρων μῖς, ἀπέδειξε ὅτι ἡ ἐπινόησις τοῦ κ. Ντὲ Βαλὲφ ὑπῆρξε ὀλεθρία...

Ἐξ ὅτι, κυνηγώντας τὴ δόξα, ἐκινδύνευε νὰ χάσῃ τὸν ἐρωτὰ τῆς.

Αὐτὸ πράγματι συνέβη. Ὁ φίλος τῆς «μῖς Κοπεγχάγην», ὅταν ἔκουσε τὰ σκεδία τῆς, ἀπογοητεύθηκε. τῆς ἔδωσε ἓνα ἀπο-

βασιλίσσα τῆς καλλονῆς καὶ ὀστερα ἀπὸ τριῶν μῖνῶν συμβίωσιν τὴν ἐγκατέλειψε. Ἡ «μῖς Βιργινία», ἀπογοητευμένη καὶ ἀπληρομένη, παντρεύθηκε ἑναν πλούσιον Ἀμερικανὸν ἀλλὰ κι' αὐτὸς τὴν ἐγκατέλειψε. Ἐκείσε

ταῖα χρόνια τὸν τίτλον τῆς βασίλισσας τῆς καλλονῆς. Ἄς ἀναφέρουμε ἐδῶ τῆς περιπέτειας δύο ἄλλων ὁρώων.
Μία ἀπὸ τῆς ὑπαιότερες νέες τοῦ Βουκουρεστίου ἦταν πρό πέντε ἐτῶν ἡ δεοποιήσις Τίτα

Ἡ «μῖς Ρουμανία» 1937, τραγικὴ βασίλισσα τῆς καλλονῆς, ἡ ὁποία εὐρέθη νεκρά ὑπὸ μυστηριώδεις συνθήκας εἰς τὴν ἑταιρίαν τοῦ ἑραστοῦ τῆς

καιρετιστήριό γράμμα καὶ ἔφυγε γιὰ τὰς Ἰνδίας. Τότε κατάλαβε ἡ ἐν λόγω μῖς τί ἐγκλημα εἶχε διαπράξει κατὰ τοῦ ἐρωτὰ τῆς καὶ τῆς πραγματικῆς τῆς εὐτυχίας. Ἀνεξήτησε τὸν ἀγαπημένον τῆς μετανοιωμένη γιὰ ὅλα, ἀλλὰ ἦταν πειὰ ἀργά. Περιέπεσε σὲ μεγάλῃ ἀπελπισίᾳ καὶ ὀστερα ἀπὸ ἓνα μῖνα πύοκτόνῳ.

Δὲν ἦταν καλύτερη καὶ ἡ τύχη τῆς «μῖς Βενεζουέλλας» τοῦ 1932. Κι' αὐτὴ ἀγαποῦσε ἑναν πατριῶτη τῆς, τὸν ὁποῖον παντρεύθηκε, λίγο καιρὸν μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς ὡς βασίλισσας τῆς καλλονῆς. Ἀλλὰ δὲν ἐννῶρισε οὐτε γιὰ λίγο διάστημα τὴν εὐτυχία.
Ὁ ἀνδρας τῆς τὴν ἐξήλεσε τριμερᾶ, διότι παντοῦ ὅπου ἐνεφανίζετο, ἦταν περιζήτητὸς ὡς

καὶ ἑναν τρίτον γάμον, ἀλλὰ κι' αὐτὸν ἐπίσης ἀπυκνῶν.

Ἐπὶ αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὅταν ἔκλειπε τὸ 1932, ἔδωκε διαρκῶς με πολυτελὴ γιῶτ «Ἀμερικανὸν Κροῖσων», ἔκανε παρακάθητῳ ζωτῆν, μέχρις ὅτου ἀρρώστως καὶ κατέληξε σ' ἓνα οσπαστόριό τῆς Ἀμερικῆς.

♦♦

Τὰ σχετικὰ χρόνια ἀναγράφουν πλείστες θλιβερὲς ἱστορίες γιὰ τὰ ὅραια κορίτσια τὰ ὁποία ἀπέκτησαν κατὰ τὰ τελευ-

1936 ἡ νέα αὐτὴ, ποὺ πολλὰς ἄλλας τὴν ἐξήλευσαν, εὐρέθηκε νεκρά, ἀπὸ μυστηριώδη ἀνάτο, στὸ δωμάτιό τῆς. Οἱ συγγενεῖς τῆς καὶ οἱ ἀρχεῖς ὀποτητεύθηκαν τὸν πλοῦσιον ἀνδρῶνα ποὺ τὴν εἶχε ἀγαπήσει. Ἀλλὰ ἀπὸ τῆς ἀνακρίσεως ποὺ ἔκαναν οἱ δικαστικαὶ ἀρχαὶ δὲν προέκυψε καμμία ἀπόδειξις εἰς βάρος τοῦ ἐκατομμυριοῦκου. Πολλοὶ ἐπίστευσαν ὅτι τὴν εἶχε δηλητηριάσει διότι τὴν εἶχε βαρεθῇ. Οἱ ἐφημερίδες ἐγραψαν ὅτι εἶχε πάρει κάπὶ πασιλίλιε γιὰ τὸ δερμα καὶ ἐν γένει γιὰ τὴν διατήρησιν τῆς νεότητος καὶ τῆς ὁμορφίας καὶ ὅτι ἀπ' αὐτῆς πέθανε. Πάντως, ὅπως καὶ στὴν περίπτωσι τῆς «μῖς Παρίσιου», οὐτε ἡ καλλονὴ τῆς οὐτε ὁ τίτλος τῆς τῆς ἐφ' ἑρᾶν γούρι.

♦♦

Ἀπὸ ἄλλες αὐτῆς τῆς ἱστορίας προκύπτει ἓνα διδάγμα: ὅτι ἡ ὁμορφία μόνη τῆς δὲν εἶνε ἀρκετὴ γιὰ νὰ δώσῃ τὴν εὐτυχία στὸν ἀνδρῶνα. Ἡ ὁμορφία μόνη δὲν κάνει κανέναν εὐτυχισμένο. Χρειάζονται, γιὰ νὰ τὴν συμπληρώσουν, πολλὰ ἄλλα καὶ τότε μόνον θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ χαρῇ πράγματι στὴ ζωὴ του καὶ τὴν ὁμορφίᾳ καὶ τὴν εὐτυχία.

Ὅπως εἶδαμε ἀπὸ τὰ παραδείγματα ποὺ ἀναφέραμε καὶ ὁπως προκύπτει ἀπὸ πλείστα ἄλλα τὰ ὁποῖα καθημερινῶς προβάλλουν μπρὸς στὰ μάτια μας, ἡ ὁμορφία εἶνε ἀπατήλῃ καὶ δίδει στὸν χαρακτῆρα ἐλαφρότητα καὶ ἀπεριοκείψα μοῦζ με ἀδαφία γιὰ τῆς πραγματικῆς καὶ βεθύτερες ἀξίες τῆς ζωῆς. Ἡ ὁμορφία δὲν εἶνε κατὰ αἰώνιον. Διὰ ἄφορα καὶ ποικίλα περιστάτικὰ μποροῦν νὰ τὴν καταστρέψουν καὶ μέσα στὴν μεγαλύτερη λάμψιν τῆς ἀκόμ, ἀνεξάρτητως τοῦ ὅτι ὁ καιρὸς, ὁ ἀσπλαχνικὸς καιρὸς, θὰ τὴν μαρῶνῃ καὶ θὰ τὴν καταστρέψῃ σιγὰ-σιγὰ.

Βεβαίως τὸ δῶρον τῆς ὁμορφίας εἶνε κάπὶ θεῖον καὶ θὰ ἐπρεπε ἀκριβῶς νὰ μὴν παραγνωρίσῃ κανεὶς τὴν ἀξία του καὶ νὰ τὸ περιβάλῃ με ὅλα τὰ ἄλλα ἐκέγγυα, τὰ ὁποῖα θὰ τῆς εἶδιναν ὅλη τὴ λάμψιν τῆς καὶ θὰ τὴν ἔκαναν καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ γιὰ τὸν ἴδιον τὸν ἀνδρῶνα ποὺ τὴν ἔχει πηγὴ χαρὰς καὶ εὐτυχίας. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἡ ὁμορφία πρέπει νὰ συνδυάζεται με χάρι, με λεπτότητα καὶ με εὐγένεια, διότι ἄλλιως, ὁποῖοδήποτε καλλονὴ, μένει ψυχρὴ. Ἐπειτα πρέπει καὶ ὁ ὅμοιος ἀνδρῶνας, ἴσως περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, νὰ καλλιεργήσῃ τὴν καλωσύνην, ἡ ὁποία εἶνε ἡ ὁμορφία τῆς ψυχῆς. Τότε μόνον θὰ ὑπάρχῃ μία σχετικὴ τελειότης καὶ τότε μόνον θὰ ὑπάρχῃ πιθανότης νὰ μὴν ἀποθῇ ἡ ὁμορφία ὀλεθρία, ἀλλὰ τὸν ναντίον νὰ συμβάλῃ στὴν εὐτυχία τοῦ ἀνδρῶνου, ποὺ τὴν ἔλαβε ὡς ἐξαισιο δῶρο ἀπὸ τὸν θεό.

Κάποιος ἐκατομμυριοῦκος κατάρθωσε νὰ κἀν τὴν δεοποιήσῃ ἑνα Κροισόσκου νὰ τὸν ἀγαπήσῃ καὶ ἐπὶ δύο ἢ τρία ἐτῶν, ἀποφύγων πάντοτε νὰ τὴν πάρῃ ἐπισήμως ὡς γυναῖκα του, τὴν περιέβαλε ἐν τοῦτοις με ὅλες τῆς δυνατῆς περιποιήσεις. Κανένα δῶρο δὲν τοῦ ἐφαίνετο ἀρκετὸ γιὰ τὴν ὅραία φίλ του. Ἐπαυλ, αὐτοκίνητα, γούβες, κοσμήματα, τουαλέτες, ταξίδια, ὅλα ἦσαν στὴ διάθεσί τῆς καὶ ὅμως, τῷ

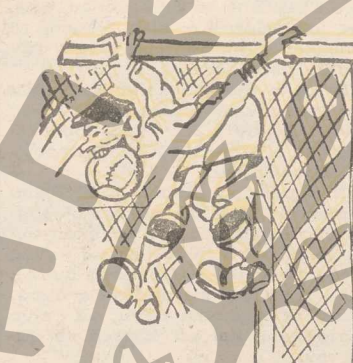

—Μὰ χρυσέ μου ἀνδρῶνε, τώρα θρήκες νὰ με φιλήσῃς; ποὺ ἔχω καρφίτσες στὸ στόμα μου;

...ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΝ

«Ἐνίκησε ἡ ομάδα μας»

Ὁ τερματοφύλακς κρατᾷ τὴν μπάλλαν τῆς ἐμέδος τοῦ με τὰ δόντια.

Νωρὶς-νωρὶς ὁ φλαβὸς πιάνει τὸ πόστο του.

Ἀλλὰ καὶ μέσα στὸ τερραῖν συμβαῖνουνε χειρότερα. Φττο κι' ἐδῶ ξεφωνητὰ, πλήν ὅμως ἡχηρότερα. Δίνουν καὶ παίρνουν διαρκῶς προκλήσεις καὶ στοιχίματα

καυγάδες, δυστυχήματα,

ἀπλώνονται κατάχαμα παλῆς ἐφημερίδες, πακέτα ξεδιπλώνονται με φαγητοὺς μερίδες. Ἐκ τῶν φιλόθλων ἀπειρα στὸ πόδι γευματίζουν καὶ στὰ σκαλάκια μερικοὶ με νεῦρα βηματίζουν. Μιλᾶνε γιὰ τὸ κόκκινο, τὸ κίτρινο, τὸ μπλε, σὺν λέγῃ ὅτι τὸ πράσινο κατέρχεται... κομπλὲ, μιλᾶνε γιὰ τὸ μπλε ριγὲ καὶ γιὰ τὰ συμπληρώματα καὶ δὲς του νευριάζουσε κα' ἀλλάζουν ὅλοι... χρώματα

Στὰς θέσεις περιστρέφονται σάν τοὺς ἀνεμομύλους ν' ἀποδεικθῇ κατῴτερος κανεὶς δὲν ἐννοεῖ κι' ὥσπου γὰ ὅσον στὸ γήπεδο τοὺς προσφιλεῖς ὁμιλοῦς
Κρατοῦν τὴ θέσι τους γερά καὶ τὴν... ἀναπνοή.

♦♦♦

Ἐν τέλει κατεβαίνουνε οἱ παίκται τῶν ὁμίλων γιὰ νὰ διεκδικήσουνε πεισματωδῶς τὴν νίκητῆς ἄλλως λέγεται τῆς ἐρίδος τὸ μῆλον κι' ἀντὶ κοτῆου τακτικὰ τοὺς δίνει... δεκανίκι. Στεγάζει με τὴν ἑσάρην ὁ κόσμος κι' ὁ κοσμάκης ἄλλα καὶ μεγαλυτέρᾳ πολλὰ τοὺς βάζουν ἐννοια—κι' ὅπως πρὸ χρόνων ἐγράφεν ὁ... συγγραφεὺς Μα(μάκης) ἀρχίζουν ἑκατέρωθεν τὰ σούτ τὰ... νταντελλένια!

♦♦♦

περνοῦν τὰ πρῶτα τὰ λεπτὰ, περνοῦν τὰ πρῶτα («σοῦτ») τοῦσι κι' ἀρχίζουν τότε κουτουλῆς σάν τοὺς κριοὺς τοὺς (σοῦτους).

Εἰς κυνηγὸς ἀκάθεκτος πρὸς τ' ἄλλο τέρμα κύνεται τὸ μπᾶκ τοῦ δίνει μὴ κλωσιὰ γεμάτη στὸ στομάχι τὸ νταντελλένιο τοὺς τὸ μάτς κατόπιν ἐκτρακύνεται καὶ βλέπετε στὸ γήπεδο τοῦ... Τερουέλ τὴ μάχη.

Ὁ ρέφери καλῶς ποῶν τοὺς παίκτες ἐξῶ βγάζει αὐτοὶ διαμαρτυροῦνται, πᾶς φιλάθλος κραυγάζει

κι' ἀρχίζουν τὰ τοσκάματα ἀπὸ τὰ δύο τὰ κόμματα

κι' ὁ φουκαρὰς ὁ ρέφери καὶ πάλι τὴν πληρώνει διότι πέφτει ἐπάνω του χαλάζι τό... κοτρίνι!

ΤΑ ΑΓΝΩΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΩΤΙΑΝΤ ΓΥΑΡΝΤ

Ο ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ ΖΗ ΑΚΟΜΗ!

II*

— Πώς θα ενεργήσετε, λοιπόν, κύριε Σερλολό;

— Ορροντίστε να μάθετε εν πρώτοις, εάν θα είναι απόψε σπίτι τους ή δεσποινίς Σορέλ και ο κ. Φούξ. Θέλω να βρεθώ στην πόλη στα σπινί τους.

Πράγματι ο Σορέλ με έναν άπο-
νους ικανότερος του φημισ-
μένου ηρένιαν την νύκτα τα
δύο διαμερίσματα. Η κατοικία της
δεσποινίδος ήταν κομψή και καλα-
σθητικά διαρρυθμισμένη όπως ο-
λες οι κατοικίες των Παρισίων α-
στέρων, αλλά δεν ήταν τίποτε το
ενοχοποιητικό. Είς την κατοικία
του κ. Φούξ ήταν μία μεγάλη δι-
δαλτική έκδοσιν βιβλίων περί
τέχνης και όργανα κατάλληλα ε-
πὶ την έρευναν και πιστοποιή-
την γνησιότητας τῶν έργων τέχνης.
Δεν υπήρχε όμως ούτε εκεί ἕως
πάν διαφόρων αντικειμένων που ε-
ίχαν κλαπῇ. Ο Σορέλ και ο βο-
θός του έμεναν δλίγον ἀποχω-
ρημένοι.

Οι τρεις, λοιπόν, έφυγαν. Ε-
σφαλμένον όρμον, είπεν, ο βο-
θός του Σορέλ.

— Έν τούτοις, απάντησε ο Σο-
ρέλ, μου φαίνεται πιθανότατον να
γνωρίζη η δεσποινίς Σορέλ τὸν ἀ-
ληθινόν κλέπτην και να εστιάσει ε-
πιτήδες τὴν προσοχή μας πρὸς
τὸν κ. Φούξ γιὰ να μᾶς παρατί-
νησι.

— Ίσως, απάντησε ο άλλος.
— Πᾶμε στὸ σπίτι μου, ἐπρόθε-
σε ο Σορέλ, και εκεί θα μπορέ-
σουμε να ἐξετάσουμε με ψυχραι-
μία τὴν κατάστασι.

Ο Φίλος έλαμπε πάνω ἀπὸ τὴ
Γαλλική Ριβιέρα και ἐκάρωνε με
τὴς λαμπρὲς ἀκτίδες του και τὴν
ώραια μικρὰ ἑπαυλὶ τοῦ κ. Κοριό

Μία φωτογραφία
πρὸ προσώπου σας!

Πολλοὶ ἄνδρες τὸ παθαίνουν. Τὸ ἔμφρει κατὰ τὸ ἔμφρει
ἀποσπᾶται ἀπὸ τὸ πρόσωπο. Ἐν τούτοις τὸ ἔμφρει
εξοχίζεται, τεντύνεται και ποιεῖ. Ἄντὶ τὸ ἔμφρει να γλυ-
στῇ ἀπὸ τὸ πρόσωπο, ἐπειδὴ εὐρίσκει ἀντίστασιν
ἀπὸ τὸ σκαμμένο ἔμφρει καὶ ἀπὸ τὴς σκληρῆς τρίχας,
εξοχίζεται τὸ ἔμφρει.

Αὐτὸ μπορεῖτε να τὸ ἀποφεύγετε ἐάν πρὶν να ἀπο-
νήψετε τὸ πρόσωπόν σας τὸ τρίψετε καλὰ με κρέμα NIVEA.
Ἡ NIVEA εἰσχωρεῖ χάριν τῆς περιεχομένης EUCERIT θα-
βατὴ ἀπὸ ἔμφρει, τὸ ἔμφρει καλὰ και τὸ κρέμα μαλακόν
και λεῖον. Τότε τὸ ἔμφρει γλιστρᾷ ἐπὶ τοῦ μαλακοῦ ἔμ-
φρους χωρίς να τὸ ἐρεθί-
ζει.

Κάνετε μίαν μόνον δοκιμή.
Τὸ ἔμφρει γίνεται εὐκόλου, γρήγορα και εὐχάριστο, ἐπὶ
προηγούμενους τὸ ἔμφρει σας γίνη μαλακὸ διὰ τῆς κρέμας
NIVEA

Λοιπὸν, πρὸ τοῦ σαπούνι ἀπὸ
τοῦ ἔμφρους καὶ κρέμα NIVEA

ΠΩΣ ΕΙΝΕ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΑΙ ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ἐμπόρου ἀντικειμένων τέχνης, ὁ
ὁποῖος ἴπτο γνωστός, ὡς καταγόμε-
νος ἀπὸ τὴ Γαλλική Ἑλβετία και
ἴπταν μία διάσημος προσωπικότη-
ς ἐξ ἀλλοκλήρη τῆς Ριβιέρα. Οἱ Ἀγ-
γλοι και οἱ Ἀμερικανοὶ οἱ ὁποῖοι
ἐπαίαν ἐκεῖ γκὼλφ και τέχνες, ἀ-
γόραζαν κατὰ προτίμησι ἀπ' αὐ-
τὸν ὅτι ἔργα τέχνης ἴδελαν ἢ
πάρουν μαζί τους στὴς πατρίδας
τους. Ἐκείνη, τὸ ὁποῖον ἐκτιμῶ-
σαν ἰδιαίτερος στὸν κ. Κοριό ἴπταν
τὴν ἐφύλαγε αὐστηρὰς τὴν ἀτομί-
κή τουφύλαγγή και δὲν πούλουσε
ποτέ οὐτὸ τὸ μικρότερον ἀντικει-
μενὸν ποὺ ἀνέκει εἰς αὐτὸν.

ἴπταν μεσομέρι. Τὰ μικρὰ ὁ-
σπῃρα σπῃτα τῶν Καννὸν ἴπταν και
μιομένα εἰρηνικά σπῃ λαμπρὰ καὶ
ζεστοὶ φίλοι, ὅταν με μίαν ἀκού-
στικὴ θόρυβος. Πέντε ἄνδρες, με
τὸ πιστόλι στὸ χερὶ ἔβαζαν μὲρὸς
στὸ σπίτι τοῦ Κοριό. Ὁ ἀρχηγὸς ἐ-
κτύπησε τὴν πόρτα.

— Νὰ ἀνοίξετε ἀμέσως! Ἄλλως
θα πυροβολώμε!

Ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ ἀκούστικὴ
μία γυναικεῖα φωνή. Ἐπειτα μία
ἀνδρική, ἡ ὁποία ἔλεγε:

— Ἐκὼ ἀρεστὴ δύναμιτις ἀνὸ
σπῃ γιὰ να τινάξω στὸν ἀέρα ὁ-
λὴν τὴν πόλιν. Ἄν δὲν φύγετε θὰ
βάλω φωτιά.

— Δὲν φοβόμαστε τὴς ἀπειλῆς
σας, απάντησε ψυχρὰ ὁ Σορέλ.
Σὲ γνωρίζω καλὰ, κύριε Κοριό.

Ἡ πόρτα ἐτίριξε και ἄρως να
ὑποχωρῇ μὲρὸς στὸς δυνάτους
κτύπους ποὺ τῆς κατέφεραν οἱ
ἄνθρωποι τῆς Ἀστυνομίας.

Ταυτοχρόνως ἴπταν ἀνὰ πυρὸ
βολὴν ἀπὸ τὸ ἐσωτερικόν τῆς ἐ-
παύλους. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐξήλθον

να προφυλάξουν πᾶσα ἀπὸ δένδρα
και πᾶσα ἀπὸ τὸν περιβολότοκο
και ἐπυροβόλησαν, σὺν να εὐρι-
σκοῖτο εἰς μίαν κατὰ τῆς ἐπου-
λευς. Ἐπείτα ἀπὸ λίγα λεπτά, ὁ
Κοριό πᾶσι ἡ ἀνδρική φωνή:

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πᾶστε!

Ἐπληγμένοι Παράδινόμενοι!

Ἡ γυναικεῖα φωνὴ ὁμῶς ἐπρό-
σθεσε ἀμέσως:

— Ὅχι δὲν παραδίνόμεστε! Θὰ
πολεμήσω ἀς τὸ τέλος!

Κατὰ τὴν μικρὰ ἀνάστυλα ὁμῶς
οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν μὴ σπῃν εἰ-
σοδο τοῦ σπιτιοῦ και ὁ Σορέλ καὶ
ἀνέθηκε τρέκοντας τὴ σκάλα. Ἀ-
πὸν πῦρ τὴν ἐξήλθιν τῆς κατα-
πύσεως τῆς ἀντιστάσεως.

Ο Κοριό ἴπταν ἐπαυμένη ὁμῶς
με μίαν πληγὴ εἰς τὸ στήθος και
κοντὰ τὴν Εἰρήνη Σορέλ, τὴν ὁποί-
αν μίαν σφαιρὰ εἶχε κτυπήσει στὸ
δεξι χερὶ.

Και οἱ δύο τους δὲν ἔκαναν
πλέον κοίτη ἀντίστασιν και οἱ
ἀστυνομικοὶ μῆδρον να τους
σπῃλᾶσουν.

Ὁ Σορέλ και ὁ Ντορνὲ ἔρ-
ήνσαν τότε τὴν μικρὰ ἑπαυλὶ και
ἀνεκάλυψιν ὅ ἕνα μεγάλο δωμά-
τιο ποὺ ἐπάνω πατωμάτων ἔνα ἀ-
ληθινὸ μικρὸ μουσεῖο. Ὅλα τὰ ἀν-
τικείμενα τέχνης ποὺ εἶχαν ὁ Σο-
ρέλ και ὁ Ντορνὲ εἶχαν ἀπο-
τίλιν τὸς τελευταίους μῆνας ἀπὸ
τῆς διαφόρης συλλογῆς τῶν Πα-
ρισίων ἴπταν ἐκεῖ. Ὅχι ἔτοιμα
πρὸς πώλησιν, ἀλλὰ ὡραία και με
ἀπόλυτο γούστο, κερματισμένα στὸν
τόκο και ἀκουμπισμένα ἐπάνω σὲ
δίσκους ἀντιστάσεως.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐκείρινοντα κρυ-
φὰ γιὰ τὴν ἐκπλήξι τὸ Ντορνὲ,
ἀλλὰ δὲν ἔλεγε οὐτις λέξι. Μόνον
μέσα στὸ σπῃν δὲν ἔπαιον οἱ ὁποῖοι
τοὺς μετῆρσε μαζί με τὸν κ. Κο-
ριό και με τὴν δεσποινίς Σορέλ
στὸ Παριεῖ δέδοθι ὁ σχετικὴ ἐξέ-
γνισι.

ΟΤΙ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΥΝ ΟΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ...

ΠΕΡΙΕΓΓΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Τελευταίως συναντήθηκαν σπῃν
Ἀγγλικὴ πόλιν Χαρογκέιτ οἱ ὁπα-
δοὶ μίαν παράδεισιν θρησκείας, ὁ-
νομαζομένης «Ματζαζντάν». Ἡ
δορυτὴς τῆς εἰνῆς κἀποιος δόκτωρ
Χάνις, ὁ ὁποῖος πρὸ πενήντα χρό-
νων παρουσιάστικὴ ἐξοφικὰ στὸ
Λὸς Ἀντζελες, ἀναφέρωντας ὅτι
εἶχε ἔλθει ἀπὸ τὸ θιβετ, ὅπου κα-
θὼς ἰσχυρίζονταν, εἶχε διακαθῇ τὴ
θρησκεία αὐτὴ ἀπὸ τῶν ἱερῶν τῶν
χωρίων τοῦ θιβετ.

Τὰ μέλη τῆς θρησκείας Ματζαζν
τὸν θεωροῦν τὸν δόκτορα Χάνις ὡς
θεῖον Ἀρχοντα και τᾶρα ποὺ εἶχε
πεθάνει ἐξακολουθοῦν να τηροῦν
τὴς ἐντολῆς του.

Ἡ κυριώτερη ἐντολή τοῦ θεοῦ
Ἀρχοντος εἶνε ὅτι πρέπει οἱ ὁπα-
δοὶ τῆς θρησκείας του να σκέπτονται
ἀνά, γιὰ μόνον με τὴς ἀνγῆς
σκέψεις γίνεσθαι ὁ ἄνθρωπος ἀνά.
Καὶ γιὰ να σκέπτεται καὶς ἀνά,
πρέπει ν' ἀναπνήξῃ ἀνά, να εἶνε
κορτοφάγος και να ἐξαρκῇ τὸ σῶ-
μα του.

Ἐνα ἐνδιαφέρον μέρος τῆς θρη-
σκευτικῆς λειτουργίας τῶν ὁπαδῶν
τῆς θρησκείας Ματζαζντάν εἶνε τὸ
ἐξῆς: Οἱ πιστοὶ σκηματίζουν ἕνα
κύκλο και ὁ ἕνας δίνει στὸν ἄλλο
ἕνα καρτέφι, μέσα στὸν ὁποῖο
κάθε μέλος κυττάει με κατὸν ὅτι
ἐπὶ τρία λεπτά τῆς ὥρας. Ὅταν
κυττάζον ὅλοι μέσα στὸν καθῆ-
φτι, τοποθετῆσθαι στὸ ἱερό και θεω-
ρεῖται ὡς ἱερό σκέψις, γιὰ τὴν
μέλος ὁποῖος τὸν ἑαυτὸν του και
τῆς σκέψις του μέσα στὸν καθῆ-
φτι. Ἡ σκέψις θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς
ὁπαδούς τῆς θρησκείας Ματζαζν-
τάν ὅτι εἶνε ὁ θεός.

ΤΕΡΑΤΕΙΣ ΑΣΦΑΛΕΙΕΣ

Οἱ μεγαλύτεροι και ἰσχυρότεροι
Ὀργανισμοὶ τοῦ κόσμου εἶνε οἱ
Ἀσφαλιστικαὶ Ἐταιρεῖες, και ἰδι-
ως οἱ Ἀγγλικαὶ. Ὑπάρχουν περι-
πτώσεις ποὺ οἱ Ἐταιρεῖες αὐτὲς
ἐπιμετρίζουν τὴν ὁμῶς πληρωμὴ
ἐκατομμυρίων λίρῶν. Ἐν τούτοις
τὴς πληρώνουν, χωρίς να ὑποστοῦν
τὸν παραμικρὸ κλονισμό.

Ἡ τελευταία καταστρεφτικὴ πλημ-
μυρὰ ποὺ προκάλεσε ἀνυπόμονες
ζητήσεις ἀνὰ τὴς ἀνατολικῆς Πολιτείας
τῆς Ἀμερικῆς, ὁμολογῶσιν στὴς Ἀ-
σφαλιστικὰς Ἐταιρεῖς ἀπαιτήσεις
σας 70.000.000 λίρῶν.

— Σὰς θεοῦ, εἶπε ὁ Κοριό, ὅτι
δὲν ἐκλέφα ποτέ δι' ἰδιωτελεῖς
λόγους κερδοσκοπίας. Ἐκὼ μέσα
μου ἕνα πάθος γιὰ τὰ ὡραία πρά-
γματα. Ταυτοχρόνως εἶχα ὁμοί-
ασι εἰς τὴν Εἰρήνη να τῆς δώσω
ἕνα σπῃν τόσο ὡραία στολισμένο
ὥστε και ἡ πλουσιώτερη πριγκί-
πισσα να τὸ ἐξήλεψε.

Ὁ Σορέλ καὶ ἐκινῶσε καταφαι-
κῶς τὸ κεφάλι του.

— Σὰς πιστεύω ἀπολύτως, ἀγα-
πῆτέ μου Κοριό. Δὲν ἔδωσα καμ-
μίαν ἄλλην ἐξήγησιν ὁ ἴδιος εἰς
τὴν δρᾶσιν σας. Γι' αὐτὸ και δὲν
ἔλαβα σοφοῦρας ὅτι ὅλην τὴν ἀ-
πείλῃ σας ὅτι δὲ ἐπὶ τῶν τῶν
ἑπαυλὶ στὸν ἀέρα. Ἐξῆρα δὲ δὲν
ἴπταν ποτὸ δυνατόν γιὰ σας να
κατασπῆτε ἔργα τέχνης.

Πᾶς ἴπταν δυνατόν να ἔχετε
αὐτὴν τὴν πεποίθησιν; ἔρωτες ὁ
Κοριό, και πᾶς καταρῶσατε ἐξ
ἄλλου να με ἀνακαλύψετε;

— Ἀπλουστερα. Ἐπιστῆτε δι' ἐ-
λέγματος τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Κοριό τὸν ἐκτύπησε ἐκπλη-
κτὸς και τότε ὁ ἀστυνομικὸς ἐ-
νεύχεσι:

— Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ποὺ ἐνο-
μίσαμε ὅτι εἶκατε καταρῶσαι να
με ἐξαποτίσσετε, μοῦ ἀφήσατε ἕ-
να γράμμα ποὺ εἶχε ἀπὸ κατὰ ἀν-
τὶ ὑπογραφῆς ἕνα Κ. Ἀφού ἀπῆ-
λθιν σπῃν ἔρευναν τοῦ σπιτιοῦ τοῦ
Κοριό, ἐσκέφθικα ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ
δράστου ἴπταν πιθανότατον να ὀ-
ρίζη ἀπὸ Κ.

— Ὅρασι! Πᾶς ὁμῶς καταρῶ-
σατε να μάθετε ὅτι ὁ εἰδικὸς πρᾶ-
γματογώνμων διὰ ζητήματα τέ-
χνης κ. Φούξ και ὁ ἑμπερὸς ἀν-
τικειμένων τέχνης κ. Κοριό ἴπταν ὁ
ἴδιος ἄνθρωπος.

— Τὸ πρᾶγμα δὲν ἴπταν τόσο
σκολο, ἐφ' ὅσον καταρῶσα να
γὼ δὲν ἔχω πᾶσι τίποτε να κάνα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ὁ Κοριό, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐκ-
ετοίκισιν στὴς Ἀσφαλιστικὰς Ἐται-
ρεῖες περὶ τὰ 20.000.000 λίρες, ἐνῷ
οἱ σπῃροι τῆς Ἰαπωνίας τὸ 1923
ἐπρόβλεψαν ζημιὰς ἐξ ὅλης τῆς
Ἀσφαλιστικῆς Ἐταιρείας τοῦ κό-
σμου, ἀνερχόμενες ἐξ 200.000
λίρες!

ΟΤΙ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΥΝ ΟΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ...

ΠΕΡΙΕΓΓΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Τελευταίως συναντήθηκαν σπῃν
Ἀγγλικὴ πόλιν Χαρογκέιτ οἱ ὁπα-
δοὶ μίαν παράδεισιν θρησκείας, ὁ-
νομαζομένης «Ματζαζντάν». Ἡ
δορυτὴς τῆς εἰνῆς κἀποιος δόκτωρ
Χάνις, ὁ ὁποῖος πρὸ πενήντα χρό-
νων παρουσιάστικὴ ἐξοφικὰ στὸ
Λὸς Ἀντζελες, ἀναφέρωντας ὅτι
εἶχε ἔλθει ἀπὸ τὸ θιβετ, ὅπου κα-
θὼς ἰσχυρίζονταν, εἶχε διακαθῇ τὴ
θρησκεία αὐτὴ ἀπὸ τῶν ἱερῶν τῶν
χωρίων τοῦ θιβετ.

Τὰ μέλη τῆς θρησκείας Ματζαζν
τὸν θεωροῦν τὸν δόκτορα Χάνις ὡς
θεῖον Ἀρχοντα και τᾶρα ποὺ εἶχε
πεθάνει ἐξακολουθοῦν να τηροῦν
τὴς ἐντολῆς του.

Ἡ κυριώτερη ἐντολή τοῦ θεοῦ
Ἀρχοντος εἶνε ὅτι πρέπει οἱ ὁπα-
δοὶ τῆς θρησκείας του να σκέπτονται
ἀνά, γιὰ μόνον με τὴς ἀνγῆς
σκέψεις γίνεσθαι ὁ ἄνθρωπος ἀνά.
Καὶ γιὰ να σκέπτεται καὶς ἀνά,
πρέπει ν' ἀναπνήξῃ ἀνά, να εἶνε
κορτοφάγος και να ἐξαρκῇ τὸ σῶ-
μα του.

Ἐνα ἐνδιαφέρον μέρος τῆς θρη-
σκευτικῆς λειτουργίας τῶν ὁπαδῶν
τῆς θρησκείας Ματζαζντάν εἶνε τὸ
ἐξῆς: Οἱ πιστοὶ σκηματίζουν ἕνα
κύκλο και ὁ ἕνας δίνει στὸν ἄλλο
ἕνα καρτέφι, μέσα στὸν ὁποῖο
κάθε μέλος κυττάει με κατὸν ὅτι
ἐπὶ τρία λεπτά τῆς ὥρας. Ὅταν
κυττάζον ὅλοι μέσα στὸν καθῆ-
φτι, τοποθετῆσθαι στὸ ἱερό και θεω-
ρεῖται ὡς ἱερό σκέψις, γιὰ τὴν
μέλος ὁποῖος τὸν ἑαυτὸν του και
τῆς σκέψις του μέσα στὸν καθῆ-
φτι. Ἡ σκέψις θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς
ὁπαδούς τῆς θρησκείας Ματζαζν-
τάν ὅτι εἶνε ὁ θεός.

Τελευταίως συναντήθηκαν σπῃν
Ἀγγλικὴ πόλιν Χαρογκέιτ οἱ ὁπα-
δοὶ μίαν παράδεισιν θρησκείας, ὁ-
νομαζομένης «Ματζαζντάν». Ἡ
δορυτὴς τῆς εἰνῆς κἀποιος δόκτωρ
Χάνις, ὁ ὁποῖος πρὸ πενήντα χρό-
νων παρουσιάστικὴ ἐξοφικὰ στὸ
Λὸς Ἀντζελες, ἀναφέρωντας ὅτι
εἶχε ἔλθει ἀπὸ τὸ θιβετ, ὅπου κα-
θὼς ἰσχυρίζονταν, εἶχε διακαθῇ τὴ
θρησκεία αὐτὴ ἀπὸ τῶν ἱερῶν τῶν
χωρίων τοῦ θιβετ.

Τὰ μέλη τῆς θρησκείας Ματζαζν
τὸν θεωροῦν τὸν δόκτορα Χάνις ὡς
θεῖον Ἀρχοντα και τᾶρα ποὺ εἶχε
πεθάνει ἐξακολουθοῦν να τηροῦν
τὴς ἐντολῆς του.

Ἡ κυριώτερη ἐντολή τοῦ θεοῦ
Ἀρχοντος εἶνε ὅτι πρέπει οἱ ὁπα-
δοὶ τῆς θρησκείας του να σκέπτονται
ἀνά, γιὰ μόνον με τὴς ἀνγῆς
σκέψεις γίνεσθαι ὁ ἄνθρωπος ἀνά.
Καὶ γιὰ να σκέπτεται καὶς ἀνά,
πρέπει ν' ἀναπνήξῃ ἀνά, να εἶνε
κορτοφάγος και να ἐξαρκῇ τὸ σῶ-
μα του.

Ἐνα ἐνδιαφέρον μέρος τῆς θρη-
σκευτικῆς λειτουργίας τῶν ὁπαδῶν
τῆς θρησκείας Ματζαζντάν εἶνε τὸ
ἐξῆς: Οἱ πιστοὶ σκηματίζουν ἕνα
κύκλο και ὁ ἕνας δίνει στὸν ἄλλο
ἕνα καρτέφι, μέσα στὸν ὁποῖο
κάθε μέλος κυττάει με κατὸν ὅτι
ἐπὶ τρία λεπτά τῆς ὥρας. Ὅταν
κυττάζον ὅλοι μέσα στὸν καθῆ-
φτι, τοποθετῆσθαι στὸ ἱερό και θεω-
ρεῖται ὡς ἱερό σκέψις, γιὰ τὴν
μέλος ὁποῖος τὸν ἑαυτὸν του και
τῆς σκέψις του μέσα στὸν καθῆ-
φτι. Ἡ σκέψις θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς
ὁπαδούς τῆς θρησκείας Ματζαζν-
τάν ὅτι εἶνε ὁ θεός.

Τελευταίως συναντήθηκαν σπῃν
Ἀγγλικὴ πόλιν Χαρογκέιτ οἱ ὁπα-
δοὶ μίαν παράδεισιν θρησκείας, ὁ-
νομαζομένης «Ματζαζντάν». Ἡ
δορυτὴς τῆς εἰνῆς κἀποιος δόκτωρ
Χάνις, ὁ ὁποῖος πρὸ πενήντα χρό-
νων παρουσιάστικὴ ἐξοφικὰ στὸ
Λὸς Ἀντζελες, ἀναφέρωντας ὅτι
εἶχε ἔλθει ἀπὸ τὸ θιβετ, ὅπου κα-
θὼς ἰσχυρίζονταν, εἶχε διακαθῇ τὴ
θρησκεία αὐτὴ ἀπὸ τῶν ἱερῶν τῶν
χωρίων τοῦ θιβετ.

Τὰ μέλη τῆς θρησκείας Ματζαζν
τὸν θεωροῦν τὸν δόκτορα Χάνις ὡς
θεῖον Ἀρχοντα και τᾶρα ποὺ εἶχε
πεθάνει ἐξακολουθοῦν να τηροῦν
τὴς ἐντολῆς του.

Ἡ κυριώτερη ἐντολή τοῦ θεοῦ
Ἀρχοντος εἶνε ὅτι πρέπει οἱ ὁπα-
δοὶ τῆς θρησκείας του να σκέπτονται
ἀνά, γιὰ μόνον με τὴς ἀνγῆς
σκέψεις γίνεσθαι ὁ ἄνθρωπος ἀνά.
Καὶ γιὰ να σκέπτεται καὶς ἀνά,
πρέπει ν' ἀναπνήξῃ ἀνά, να εἶνε
κορτοφάγος και να ἐξαρκῇ τὸ σῶ-
μα του.

Ἐνα ἐνδιαφέρον μέρος τῆς θρη-
σκευτικῆς λειτουργίας τῶν ὁπαδῶν
τῆς θρησκείας Ματζαζντάν εἶνε τὸ
ἐξῆς: Οἱ πιστοὶ σκηματίζουν ἕνα
κύκλο και ὁ ἕνας δίνει στὸν ἄλλο
ἕνα καρτέφι, μέσα στὸν ὁποῖο
κάθε μέλος κυττάει με κατὸν ὅτι
ἐπὶ τρία λεπτά τῆς ὥρας. Ὅταν
κυττάζον ὅλοι μέσα στὸν καθῆ-
φτι, τοποθετῆσθαι στὸ ἱερό και θεω-
ρεῖται ὡς ἱερό σκέψις, γιὰ τὴν
μέλος ὁποῖος τὸν ἑαυτὸν του και
τῆς σκέψις του μέσα στὸν καθῆ-
φτι. Ἡ σκέψις θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς
ὁπαδούς τῆς θρησκείας Ματζαζν-
τάν ὅτι εἶνε ὁ θεός.

Τελευταίως συναντήθηκαν σπῃν
Ἀγγλικὴ πόλιν Χαρογκέιτ οἱ ὁπα-
δοὶ μίαν παράδεισιν θρησκείας, ὁ-
νομαζομένης «Ματζαζντάν». Ἡ
δορυτὴς τῆς εἰνῆς κἀποιος δόκτωρ
Χάνις, ὁ ὁποῖος πρὸ πενήντα χρό-
νων παρουσιάστικὴ ἐξοφικὰ στὸ
Λὸς Ἀντζελες, ἀναφέρωντας ὅτι
εἶχε ἔλθει ἀπὸ τὸ θιβετ, ὅπου κα-
θὼς ἰσχυρίζονταν, εἶχε διακαθῇ τὴ
θρησκεία αὐτὴ ἀπὸ τῶν ἱερῶν τῶν
χωρίων τοῦ θιβετ.

Τὰ μέλη τῆς θρησκείας Ματζαζν
τὸν θεωροῦν τὸν δόκτορα Χάνις ὡς
θεῖον Ἀρχοντα και τᾶρα ποὺ εἶχε
πεθάνει ἐξακολουθοῦν να τηροῦν
τὴς ἐντολῆς του.

Ἡ κυριώτερη ἐντολή τοῦ θεοῦ
Ἀρχοντος εἶνε ὅτι πρέπει οἱ ὁπα-
δοὶ τῆς θρησκείας του να σκέπτονται
ἀνά, γιὰ μόνον με τὴς ἀνγῆς
σκέψεις γίνεσθαι ὁ ἄνθρωπος ἀνά.
Καὶ γιὰ να σκέπτεται καὶς ἀνά,
πρέπει ν' ἀναπνήξῃ ἀνά, να εἶνε
κορτοφάγος και να ἐξαρκῇ τὸ σῶ-
μα του.

Ἐνα ἐνδιαφέρον μέρος τῆς θρη-
σκευτικῆς λειτουργίας τῶν ὁπαδῶν
τῆς θρησκείας Ματζαζντάν εἶνε τὸ
ἐξῆς: Οἱ πιστοὶ σκηματίζουν ἕνα
κύκλο και ὁ ἕνας δίνει στὸν ἄλλο
ἕνα καρτέφι, μέσα στὸν ὁποῖο
κάθε μέλος κυττάει με κατὸν ὅτι
ἐπὶ τρία λεπτά τῆς ὥρας. Ὅταν
κυττάζον ὅλοι μέσα στὸν καθῆ-
φτι, τοποθετῆσθαι στὸ ἱερό

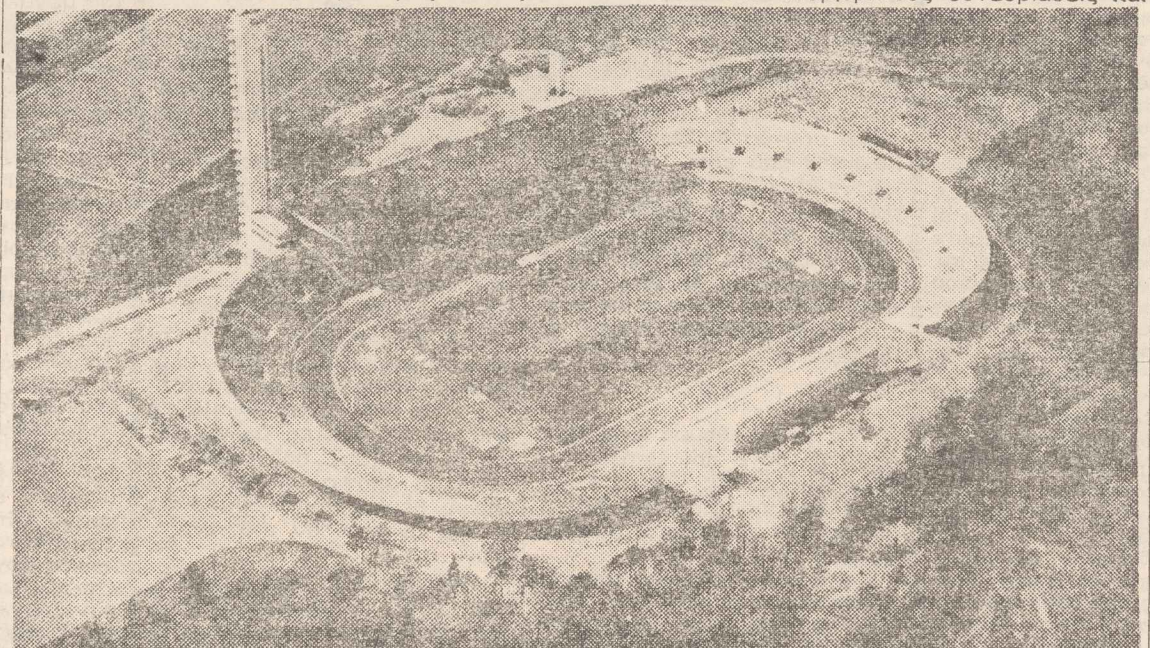
ΟΙ ΦΙΝΛΑΝΔΟΙ

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΙ ΠΥΡΕΤΩΔΩΣ ΔΙΑ ΤΗΝ 12^{ΗΝ} ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ

Ο ΝΟΥΡΜΙ ΕΠΙ ΚΕΦΑΛΗΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΑΘΛΗΤΙΚΗΣ ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. ΚΛ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

προσπάθεια ήτο να δημιουργηθεί ομαδική ομάδα για να εκπαιδευθεί ο Νούρμι και οι άλλοι Φινλανδοί. Ο Νούρμι, που είναι ο αρχηγός της ομάδας, είναι ένας πολύ καλός αθλητής. Ο Νούρμι είναι ο αρχηγός της ομάδας. Ο Νούρμι είναι ο αρχηγός της ομάδας.

Το μέγα στάδιον όπου θα τελεσθούν οι Ολυμπιακοί αγώνες του Χέλσινκι είναι ήδη έτοιμον. Περιλαμβάνει θέσεις δι' 63.000 καθημένους θεατές, ειδικά θέσεις για τους αθλητές, τακτοποιημένα, ταχυδρομικά, τηλεγραφικά και τηλεφωνικά καταστήματα, εστιατόρια και μπαρ. Υπό τους κερκίδας ευρίσκονται άνετα και παρεκκεία δώμα ενοικίας, τα αποδυτήρια και λουτρά των αθλητών.

οι Ολυμπιακοί αγώνες του Χέλσινκι είναι ήδη έτοιμον. Περιλαμβάνει θέσεις δι' 63.000 καθημένους θεατές, ειδικά θέσεις για τους αθλητές, τακτοποιημένα, ταχυδρομικά, τηλεγραφικά και τηλεφωνικά καταστήματα, εστιατόρια και μπαρ. Υπό τους κερκίδας ευρίσκονται άνετα και παρεκκεία δώμα ενοικίας, τα αποδυτήρια και λουτρά των αθλητών.

Αυτό το σχέδιον εργασιών θα...

ΜΙΚΡΑ ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ

Η Ολυμπιάδα του χειμῶνος

Η Ολυμπιάδα του χειμῶνος... Η Ολυμπιάδα του χειμῶνος... Η Ολυμπιάδα του χειμῶνος...

ΟΙ ΑΘΛΗΤΑΙ

Τα της προετοιμασίας των αθλητών... Τα της προετοιμασίας των αθλητών... Τα της προετοιμασίας των αθλητών...

συγκαλέσμεν όλους τους προπονητές μας... συγκαλέσμεν όλους τους προπονητές μας... συγκαλέσμεν όλους τους προπονητές μας...

Τέλος τους πλέον εκλεκτούς αθλητές των δρόμων αντοχής... Τέλος τους πλέον εκλεκτούς αθλητές των δρόμων αντοχής... Τέλος τους πλέον εκλεκτούς αθλητές των δρόμων αντοχής...

Ειδικά μετεκπαιδευμένοι δύο εθνομάρτυρες... Ειδικά μετεκπαιδευμένοι δύο εθνομάρτυρες... Ειδικά μετεκπαιδευμένοι δύο εθνομάρτυρες...

Οι ΠΥΓΜΑΧΟΙ... Οι ΠΥΓΜΑΧΟΙ... Οι ΠΥΓΜΑΧΟΙ...

Κατά τον ίδιον τρόπον προετοιμάζονται οι πυγμαχοί... Κατά τον ίδιον τρόπον προετοιμάζονται οι πυγμαχοί... Κατά τον ίδιον τρόπον προετοιμάζονται οι πυγμαχοί...

Οι ΠΥΓΜΑΧΟΙ... Οι ΠΥΓΜΑΧΟΙ... Οι ΠΥΓΜΑΧΟΙ...

Οι ΠΥΓΜΑΧΟΙ... Οι ΠΥΓΜΑΧΟΙ... Οι ΠΥΓΜΑΧΟΙ...

ΟΛΥΜΠΙΑΣ ΤΗΣ ΦΙΛΙΑΣ

Ο πρόεδρος της Φιλανδικής Ολυμπιακής Επιτροπής... Ο πρόεδρος της Φιλανδικής Ολυμπιακής Επιτροπής... Ο πρόεδρος της Φιλανδικής Ολυμπιακής Επιτροπής...

Ενας άλλος επίσης Σουηδός... Ενας άλλος επίσης Σουηδός... Ενας άλλος επίσης Σουηδός...

Εκείνη η ώρα... Εκείνη η ώρα... Εκείνη η ώρα...

ΚΑ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Γεώργιος Σωμάκης διορίστηκε... Ο Γεώργιος Σωμάκης διορίστηκε... Ο Γεώργιος Σωμάκης διορίστηκε...

Τόσον η αγία ηγουμένη της μονής... Τόσον η αγία ηγουμένη της μονής... Τόσον η αγία ηγουμένη της μονής...

21ος

Η κυρία Ευανθία, ευχαριστή... Η κυρία Ευανθία, ευχαριστή... Η κυρία Ευανθία, ευχαριστή...

Η γυναικα οκδοεπισίου στα... Η γυναικα οκδοεπισίου στα... Η γυναικα οκδοεπισίου στα...

Πλάσ πολλές φορές ήμαρ... Πλάσ πολλές φορές ήμαρ... Πλάσ πολλές φορές ήμαρ...

Τι έκανε λέει; εξαδέλφη... Τι έκανε λέει; εξαδέλφη... Τι έκανε λέει; εξαδέλφη...

Τι σκεύει αυτό; Η μητέρα... Τι σκεύει αυτό; Η μητέρα... Τι σκεύει αυτό; Η μητέρα...

Πά, πά, να τώξερα θα της... Πά, πά, να τώξερα θα της... Πά, πά, να τώξερα θα της...

ΚΑ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΕΝΑ ΣΥΜΠΝΑΪΚΟΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

ΥΠΟ Π. ΚΑΨΗ

Εκείθεν την τακτικήν προς τον Πλάστον δοξολογίαν των... Εκείθεν την τακτικήν προς τον Πλάστον δοξολογίαν των... Εκείθεν την τακτικήν προς τον Πλάστον δοξολογίαν των...

Εκείθεν την τακτικήν προς τον Πλάστον δοξολογίαν των... Εκείθεν την τακτικήν προς τον Πλάστον δοξολογίαν των... Εκείθεν την τακτικήν προς τον Πλάστον δοξολογίαν των...

Εκείθεν την τακτικήν προς τον Πλάστον δοξολογίαν των... Εκείθεν την τακτικήν προς τον Πλάστον δοξολογίαν των... Εκείθεν την τακτικήν προς τον Πλάστον δοξολογίαν των...

Εκείθεν την τακτικήν προς τον Πλάστον δοξολογίαν των... Εκείθεν την τακτικήν προς τον Πλάστον δοξολογίαν των... Εκείθεν την τακτικήν προς τον Πλάστον δοξολογίαν των...

Εκείθεν την τακτικήν προς τον Πλάστον δοξολογίαν των... Εκείθεν την τακτικήν προς τον Πλάστον δοξολογίαν των... Εκείθεν την τακτικήν προς τον Πλάστον δοξολογίαν των...

Εκείθεν την τακτικήν προς τον Πλάστον δοξολογίαν των... Εκείθεν την τακτικήν προς τον Πλάστον δοξολογίαν των... Εκείθεν την τακτικήν προς τον Πλάστον δοξολογίαν των...

Εκείθεν την τακτικήν προς τον Πλάστον δοξολογίαν των... Εκείθεν την τακτικήν προς τον Πλάστον δοξολογίαν των... Εκείθεν την τακτικήν προς τον Πλάστον δοξολογίαν των...

Εκείθεν την τακτικήν προς τον Πλάστον δοξολογίαν των... Εκείθεν την τακτικήν προς τον Πλάστον δοξολογίαν των... Εκείθεν την τακτικήν προς τον Πλάστον δοξολογίαν των...

Εκείθεν την τακτικήν προς τον Πλάστον δοξολογίαν των... Εκείθεν την τακτικήν προς τον Πλάστον δοξολογίαν των... Εκείθεν την τακτικήν προς τον Πλάστον δοξολογίαν των...

ΑΣΤΕΛΑΣΟΝΜΕ

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Κύριον Πέπλον Άραχνούφαντον: Τό ποιήμα σας καλό αλλά λίγο, θα μπορούσατε να γράψετε άλλες κομμάτια πεντηντά οσάδες. Μας εκρεάζατε, ζέρετε, χαρίζετε. Περιμένουμε.

Κύριον Άρτην Μπουρτζήν: Τό ποιήμα σας καλό, αλλά θα μπορούσατε να αποφύγετε τον δεκαπεντασύλλαβον, ο οποίος είναι πειδ άπρηκταιμένος και να χρησιμοποιήσετε τον όγδοονταεξασύλλαβον. Για δοκιμάστε.

Κύριον Μπάττιν Γλυκόνιον: Μά δεν είναι μέτρο, αυτό που έχετε στα ποιήματά σας. Φαίνεται, ότι δεν ξέρετε να κάνετε ποιήματα με καλό μέτρο. Πάρτε, βρε άδερφέ, ένα ταξίμετρο.

Κύριον Μ. Π. Ν.: Σεις πάλι μας παρεξηγήσατε: Σεις είπαμε να γράφετε ποιήματα με μέτρο. Και οεις γράφετε στίχους με τό χιλιόμετρο.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

— Πωλούνται διπλα κυνηγετικά παρά δανειστού, ο οποίος βαρέθηκε να κυνηγά τους χρεώστες του.

— Δίδονται μαθήματα άρπας παρά διασήμου λαποδύτου. Πληροφορία φυλακά Συγγρού.

— Δίδονται μαθήματα φωνητικής μουσικής. Πληροφορία: Άσουλων κωφαλάων.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

— Ο συμπλίτης Πικ Βρούδας άνεχώρησε χθές εις Άμερικάν, ίνα έπισκεφθή την Έκθεση Νέας Υόρκης, με τό λεωφορείον «Άκαδημία—Νέας Κομορς».

— Επίσης ο γνωστός πρεσβύτερος της συνοικίας Ψυρρή Μήμητας Μπήμπας άνεχώρησε διά τό καφε-νεϊον «Γαμβέττα» δι' ευρέστερας οπουδός.

— Μερικοί συμπλίται απέστειλαν την παρελθούσαν Κυριακήν τόν φίλον των Σ. Παρολίν στο Δέλτα του φαλήρου μέ... ίπποτροφίαν.

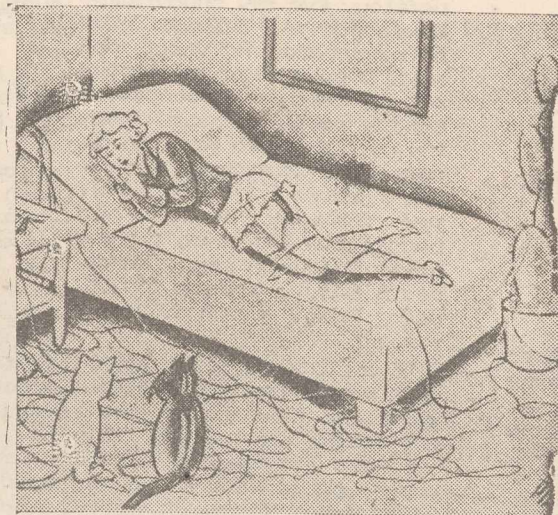
ΕΚΘΕΣΙΣ ΑΝΘΕΩΝ

Διοργανούται προσεχώς μία πρωτότυπος Έκθεση εις την οποίαν θα έκτεθούν τά πλέον πρωτότυπα άνθη. Ήτοι θα έκτεθούν ρόδα... αυτοκινήτων, συομοί και καρφοφύλλα... του 21, τριαντάφυλλα... τετραδά, μαργαρίτες συγγραφών, ήλιοι... περσικά. Επίσης πρόκειται να έκτεθί η γλώσσα ένος βιολόχου ως βιολόχα.

Όλοφάνερν.

— Βλέπω, που λες, έναν πύθο, που κρατούς ένα κοτρώνι. Τόν σημάδεύω... πυροβολώ...
— Και δεν τόν πέτυχε.
— Ναί... πώς τό κατάλαδες όμως;

— Λες να θυμώρη ή κυρία μας που παίζαμε τόσον ώρα με τό πλεκτό της φουστάνι;

ΜΑΪΟΣ

Τόν Μάιον, που έρχεται δίχως ν' άρροπορήσει μ' αυτά τά λόγια ο καθείς θα τόν προυπαντήση, ΕΝΑΣ ΕΜΠΟΡΟΣ:

Ή Μάιος μας έφθασε κι' έν μέσω των λειμώνων ακουόνται χαριούτσουνα τά άσματα των δυναν.

Άς βρούμε εις την έκδοχήν μετά χαράς και μπρίου και άς εγκαταλείψουμε άπας τά καφεκοτύπια. Φαίνεται πως πληθύνθησαν οι ψάλτα του Μαΐου γιατί έφέτος διαρκώς πουλά... σαμαροκούτια!

ΕΝΑΣ ΕΚΔΟΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ:

Καλώς μας ήλθε, Μάιε, ειρώδης και γλυκός. Σε χαίρω άδριοπρεπώς και συναδελφικώς. Και με τόν πρώτο μου αυτόν, νομίζω, δεν σέ θη... γιατί κι' εσύ, ή Μάιε, είσαι έκδότης λίγν.

Τριαντάφυλλα κυκλοφορείς, που τ' αγαπούν οι δίδες και έχουν, ως τριαντάφυλλα... εξήκοντα σελί (δες).

ΕΝΑΣ ΣΥΡΡΕΑΛΙΣΤΗΣ:

Άνθη, μπιμίκια, τράπουλες, ή Μάιος παίζει τέννις. Τόν είδατε τό φίλο μου που ήρθε εκ Βιέννης; Ή έμπνευσις κοιλονόη μία πρόσθη ώδη.

Μία κάμια κελαίρει
Άμάν, άμάν άφέντι!
Τόν Νέλωνα τόν Έντυ και την Άλίκη Φαίν.

Κατόπιν τούτων πέστε μου άν... ο φονιάς μου φταίει.

Ο ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ:

Άρέφατε πάλιν έρροσαι ευδαίμονες, ναρκίσσους. Προς τούτους ταξείδεψατε εις τάς Άντίλλας νήσους. Σήμερ' άφίγει κάθε μία τό κάλλος της να δρέπεται. Δε' όσον δεν έντρέπεται.

Κόψατε άνθος άπ' αυτήν έντροπία την άλέα.
Ό, είν' ώρια, ιδέ πη!
Εγώ δεν κόπτω, καίτοι μου λέν οι άναγνώστες μου: «Κόφτο, βρε Άχιλ (λέω)...»

ΕΝΑΣ ΚΑΝΤΑΔΟΡΟΣ:

Τόν υπεδέχθη και ένθ' τόν Μάιον άκάκως.
Έπληρα την κιόρα μου κι' έπληρα με λαχτάρα μου εις την όδον, που κατοικεί ένας οπουδιστής τάκος κι' υπό τό παρθεύρι της άρχισα την καντάδα.

Ήταν βραδυά γλυκύτατη, αίθρια πέρα ως πέρα μά μ' όλα ταύτα ξεπασσε... βροχή άπ' την μπουγάδα όπου μου ήπρε ο διάολος, που λέτε, τόν πατέρα. Φεύγω, ένθ' τό λούζομο, που από πάνω τρέχει με κάνει μουσκευτό και λέγω τό ρητό:

«Στόν τόπο τόν άνάποδο τόν Μάιν μ'ίνα βρέχει».

ΚΑΙ Η ΠΑΡΕΑ ΜΟΥ

Εγώ και ή παρέα μου, τούτέστι όλοι οι μάγκες που έχουν οικονομικές άνεκαθεν άνάγκες τόν Μάιν υποδεχόμεθα με μία μικρή παράτα και τόν τονίζουμε αυτά τά λόγια τά σταράτα μ' όλα τά δυνατά μας:

«Βρε Μάιε δεν έρχεσαι και σ' έβρε μία φορά στα οικονομικά μας να γίνουν κάποτε κι' αυτά τά δόλια... ά νθηρά!»

Ο ΜΑΓΚΑΣ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΣΤΑΔΙΑ

Τά στάδια της βλακείας

Πρώτον στάδιον: Ένας νέος σέ χορόν πορεύεται.
Δεύτερον στάδιον: Δεοποιός χορεύεται.
Τρίτον στάδιον: ό νέος παντρεύεται.

Τά στάδια της φιλίας

Πρώτον στάδιον: Γνωριμία μ' έναν νέον, πούκει κάρι.
Δεύτερον στάδιον: Ό, είνε λαμπρό παλλήκαρι.
Τρίτον στάδιον: «Δάνεισε μου ένα πεντηντάρι».

Τά στάδια της τρέλλας

Πρώτον στάδιον: Κάνει χωρίς λόγο πηδήματα.
Δεύτερον στάδιον: Βλέπει στην άσφαλο κύματα.
Τρίτον στάδιον: Γράφει ποιήματα.

Τά στάδια της άπελπισίας

Πρώτον στάδιον: Δεν σ' ευχαριστεί ή παρέα κα-
νενός άστειού.
Δεύτερον στάδιον: Ορείς ν' αυτοκτονήσης λόγω οσδαρού αίτιου.
Τρίτον στάδιον: Παίρνεις τό τραί Παγκρατίου.

Τά στάδια της εύτυχίας

Πρώτον στάδιον: Κερδίζεις τό λαχείο και σ' έ με
τη σειρά σου.
Δεύτερον στάδιον: Προδίδάσεις και δεν μπορείς να κρύψης τη χαρά σου.
Τρίτον στάδιον: Χάνεις την πεθερά σου.

Τά στάδια της άτυχίας

Πρώτον στάδιον: Σε έπιμά ο προϊστάμενός σου
αυτοπλάς.
Δεύτερον στάδιον: Άρρωσταίνεις έλαφρώς.
Τρίτον στάδιον: Σε παραλαμβάνει γιατρός.

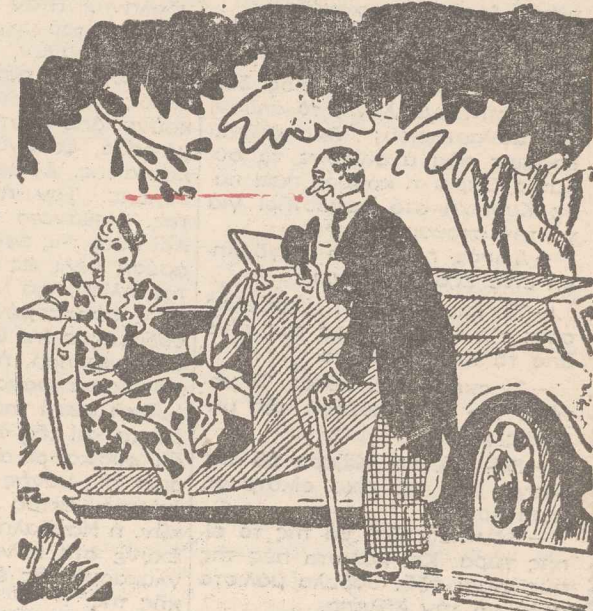
Τά στάδια της τόλημης

Πρώτον στάδιον: Φωνάζεις στη γυναίκα σου: «Α-
στα πιά, άστο!».
Δεύτερον στάδιον: Στέκεις μπροστά σ' ένα αυτο-
κίνητο που τρέχει και λές: Βάστα!
Τρίτον στάδιον: Μπαίνεις σέ ζαχαροπλαστείο να φας πάστα...

Ο ΙΑΤΡΟΣ

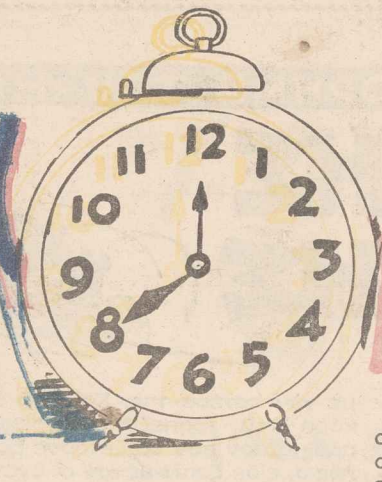
ΕΜΠΟΡΙΚΑΙ ΑΝΤΑΛΛΑΓΑΙ

Δύο έμποροι της όδοι Μπτροπλέως φιλονεικίσαντες χθές άντλήλαξαν μερικές γραφίδες.

Ευεργετική άγνοια.

— Συγγνώμη, κύριε. Ξέρετε να όδηγήτε αυτό κίνητο;
— Άλλοιμονον... όχι, ώρια μου δεοποιός.
— Θαυμάσια. Μπορείτε τότε να καθίσετε εδώ και να μου φυλάτε τό άμάξί μου;

Ό χρόνος περνά...
Δεν υπάρχει τίποτε πιο ά-
μειλικτο και πιο φοβερό από τό
πέρασμα του χρόνου. Κάθε ή-
μέρα, κάθε ώρα, κάθε λεπτό

— Βιασθείτε, μας λέγει, αν
θέλετε να κάμειτε κάτι στη
ζωή σας. Άλλοιώς, πριν τό κα-
ταλάβετε καλά-καλά, θα έχετε
φθάσει στο μοιραϊόν τέλος.

στρεπτική υποχώρησις, μπρο-
στά στο χρόνο. Ό χρόνος προ-
ελαύνει, κι' εμείς υποχωρούμε.
Αυτά είνε μία ήττα. Και πολλές
φορές αποδίδει πανωλεθρία.

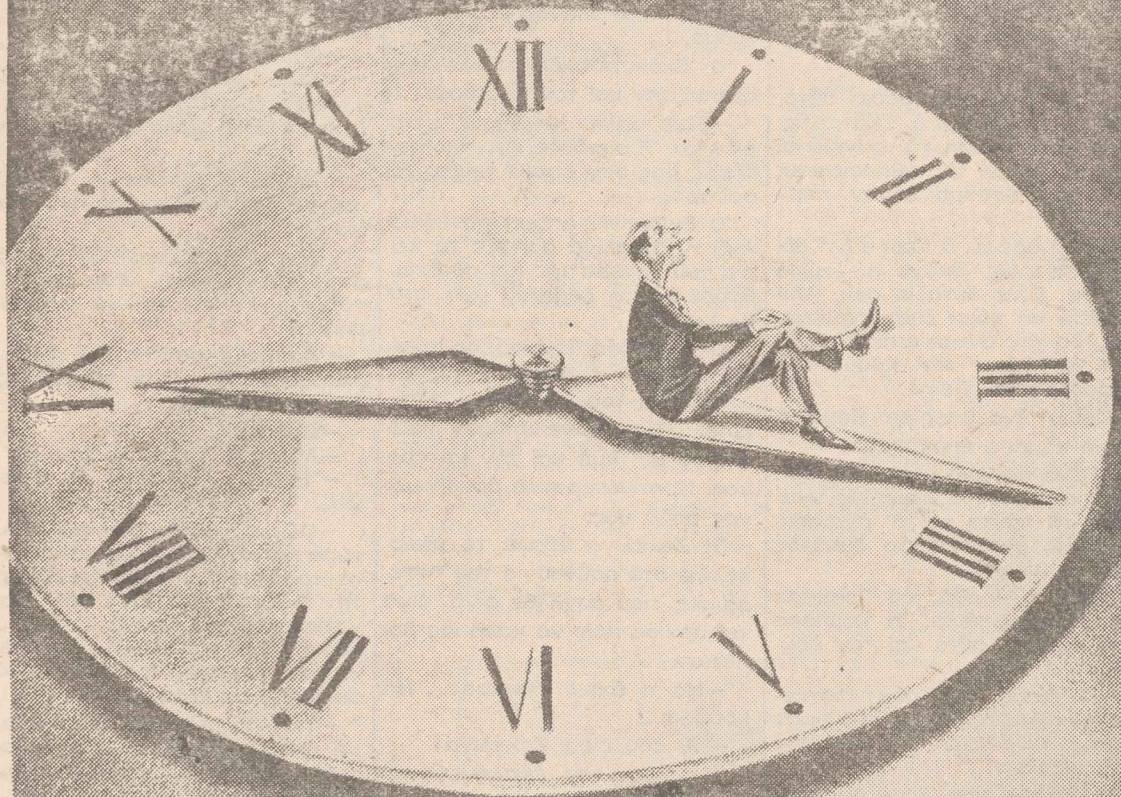
Όταν άναβάλλουμε μία δου-
λειά μας για αύριο, δεν είνε μο-
νάχα που θα χάσουμε την ση-
μερινή ήμερα. Άλλά μπορεί σ' ό

Άς πάρουμε και τό αντίθετο
παράδειγμα. Μας τό παρέχει ή
ιστορία του Άννίδα. Ό μέγας
έκείνος στρατηγός έφθασε νικη-
φόρος πρό των πυλών της Ρώ-
μης. Δεν του έμενε παρά να
επιτεθί για να την κυριεύσει.

Άλλά δεν έπετέθη. Άνέβαλε
την επίθεσιν δι' άργότερα. Αυ-
τή ή άναβολή ύπήρξε ή κατα-
στροφή του. Οι Ρωμαίοι άνεσυν-
κρότησαν τίς δυνάμεις των και
τελώς τον συνέτριψαν.

ή καλωσύνη του κορού μας γε-
μίζει αισιοδοξία. Και λέμε:
— Και αύριο ήμερα θα έφημέ-
ρη. Ρυθμίζουμε αυτήν την υπό-
θεσί μας αύριο. Δεν χάλασε ό
κόσμος.

Και μ' όλο μας τό δικιο λέμε,
ότι δεν χάλασε ό κόσμος. Ό-
ταν όλα σή φύσι είνε τόσο ώ-
ραία, γαλήνια και άρμονικά, πώς
μπορεί κανείς να μη ήή ότι δεν

που πέρασε, είνε πιά χαμένο
για μας. Δεν πρόκειται ποτέ
να ξαναδούμε αυτόν τόν χα-
μένο χρόνο.

Αυτή, τώρα, δά, ή στιγμή,
που μιλούμε, κυλά κι' αυτή στο

Αυτά μας λέγει ο χρόνος και
προχωρεί. Να τόν σταματήσου-
με είνε άδύνατον. Μονάχα έ-
νας τρόπος υπάρχει να τόν κα-
ταπολεμήσουμε κάπως: Να μην
άφίνουμε να μας διαφύγη άσκο-
π

ρισ να μας παρουσιασθούν πε-
ρισσότερες δυσκολίες. Όσο περ-
νά ο καιρός, τόσο περισσότερα
έμπόδια συσσωρεύονται μπρο-
στά μας.

Έκτός αυτού, όταν άναβάλου-
με για την επομένη, είνε σάν
να όμολογούμε στον έαυτό μας
ότι μας έλειψε τό άρρος να
δράσουμε άμέσως. Ή άναβολή
είνε πράγματι μία δελία άνά-
κη με τεμπελιά. Και, όπως πο-
λύ σωστά έλεγαν οι Ρωμαίοι, τούς
δελούς ή τύχη δεν τούς δο-
τεί.

Όσοι έφθασαν εις την έπι-
κραν δεν ήσαν ποτέ άναβλη-
κοί. Ερρίπτοντο χωρίς να χά-
σουν λεπτό, στην όρασι. Αυτό
ύπήρξε τό μυτικό της έπιτυχί-
ας των μεγάλων στρατηγών. Ό
Ναπολέων δεν δέδινε καιρό στους
άντιπάλους του ν' άναβάλουν
πρωτοβουλία. Τους προέτρεπε
λειτουργήσουν άκόμη θάμνη.

Εξαιρεταλέστε άκόμη
και τό δευτερόλεπτο. «Εξούος
και έκινείτο όλος μέσος στην
σημινή του παρόντος» λέγει
γι' αυτόν ένας συγγραφέας.

Ό Ναπολέων δεν έλεγε ποτέ
«θα κάμω αυτό». Τό έκανε, τό
έθετε σ' εφαρμογή, χωρίς καμ-
ιά άναβολή. Κι' έτσι κατώρυ-
νε με μικρότερες στρατιωτικές
δυνάμεις να κατανικά ύπερεί-
ρους στρατούς.

πα ούτε ένα λεπτό. Άπλοή τό
μόνο αποτέλεσμα τό έπλο κα-
ταπολεμήσεως του χρόνου είνε
τό παλαιό ρητό:

— Μην άναβάλης για αύριο
ότι μπορείς να κάμεις σήμερα.

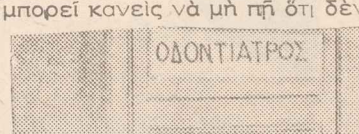
Τό πέρασμά του μας στέλ-
νει μία κατηγορηματική προει-
δοποίηση:

Ή άναβολή είνε μία κατα-
στροφή.

Όταν περιμένετε να γίνη παρά 3 λεπτά για να πάτε στο ραν-
τεβού σας, τρέχετε σαν τρελλός έπειτα στους δρόμους και κιν-
δυνεύετε να γίνετε λυώμα από τά αυτοκίνητα.

Όταν περιμένετε να γίνη παρά 3 λεπτά για να πάτε στο ραν-
τεβού σας, τρέχετε σαν τρελλός έπειτα στους δρόμους και κιν-
δυνεύετε να γίνετε λυώμα από τά αυτοκίνητα.

Όταν περιμένετε να γίνη παρά 3 λεπτά για να πάτε στο ραν-
τεβού σας, τρέχετε σαν τρελλός έπειτα στους δρόμους και κιν-
δυνεύετε να γίνετε λυώμα από τά αυτοκίνητα.

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ

Όταν δεν φροντίζετε, να πάτε εγκαίρως στον οδοντίατρο, ο
σας πηγαίνει θέλοντας και μη τό δοντι σας

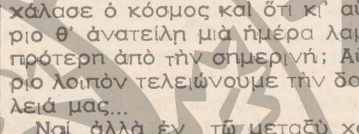
Όταν δεν φροντίζετε, να πάτε εγκαίρως στον οδοντίατρο, ο
σας πηγαίνει θέλοντας και μη τό δοντι σας

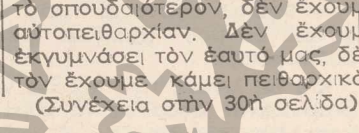
Όταν δεν φροντίζετε, να πάτε εγκαίρως στον οδοντίατρο, ο
σας πηγαίνει θέλοντας και μη τό δοντι σας

Όταν δεν φροντίζετε, να πάτε εγκαίρως στον οδοντίατρο, ο
σας πηγαίνει θέλοντας και μη τό δοντι σας

Όταν δεν φροντίζετε, να πάτε εγκαίρως στον οδοντίατρο, ο
σας πηγαίνει θέλοντας και μη τό δοντι σας

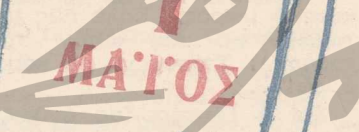
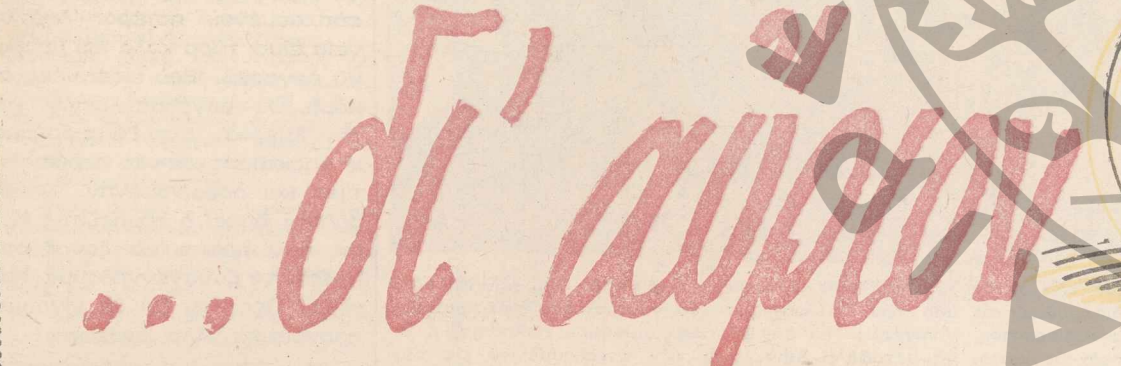
Όταν δεν φροντίζετε, να πάτε εγκαίρως στον οδοντίατρο, ο
σας πηγαίνει θέλοντας και μη τό δοντι σας

Όταν δεν φροντίζετε, να πάτε εγκαίρως στον οδοντίατρο, ο
σας πηγαίνει θέλοντας και μη τό δοντι σας

Όταν δεν φροντίζετε, να πάτε εγκαίρως στον οδοντίατρο, ο
σας πηγαίνει θέλοντας και μη τό δοντι σας

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

ώραν και έτσι μετρησιμότητες: έρωτας τον Περιλίου. Τίνας εί-
νε αυτά τα ρούχα;

Ο ντετέκτιβ του εξήγησε λε-
πομερώς όλα όσα είχαν συμβεί.
Ο Ρογνός τον άκουσε με προ-
σοχή και μετά είπε:

— Οσονδήποτε γενναία και
αν είναι αυτή η γυναίκα, αμφι-
βάλω αν θα μπορούσε να φανεί
χρήσιμη στον αδελφό μου σε
περίπτωσι κινδύνου.

Εν τώ μεταξύ ο Γλυκορρίζας
είχε πάρει τα κούλια του Περι-
λίου και παρατηρούσε τον όρι-
ζοντα.

— Οι φίλοι μας θα είναι! είπε
ξαφνικά. Να ένα καρδί που έρ-
χεται κατά δρόμο!

Ο Περιλίου άρπαξε τα κούλια
Κ' έφώναξε:

— Βέβαια, αυτοί είναι! Τό ένα
γυναικίω το κεφάλι.

Και ο θυμωμένος αυτός άνθρω-
πος άρχισε να χοροπηδάει απ' τη
χαρά του.

Πραγματικά, ύστερα από λίγο
το καρδί ήρθε και άγκυρωόταν
απέναντί του.

Μία θάρκα ήρθε στην προκυ-
μαία. Μέσα ήταν ο Έκδικητής
με τον Περλιό.

— Και η μνηστή μου; έφώναξε
ο Περιλίου μόλις αποβιβάστηκε.

Σ' αυτά τα λόγια ο Έκδικη-
τής τράπηκε.

— Η μίς Νταίζη, απάντησε,
στην οποία οφείλω την έλευ-
σέρην και την ζωή μου, κατα-
δικάει την Διάννα Μόντι που έ-
πεσε στο βάθος της θάλασσας.

— Και δεν ξανάρθε;

— Όχι ακόμη. Άλλα μίτη αντι-
σχεύει, γιατί άρρησά εκεί κάτω
μία θάρκα που έρευνάει τώρα
τη θάλασσα. Θα την βρούν α-
σφαλώς και θα σας την φέρουν
στη γενναία μνηστή σας.

Άλλα ο Περιλίου είχε γίνει έ-
ξω φρενών και δεν τον άκουσε
πιά τον Έκδικητή.

Ακολουθούμενος από τον
Γλυκορρίζαν, που ήταν κατεν-
θουσιασμένος, έπληθε μέσα
στη θάρκα φωνάζοντας:

— Όδηνόποτε με έχει κάτω!...
Θέλω να την θρώ, να την δοπ-
θώσω!...

Κάποτε δτι επιθυμεί ο κό-
ρος διέταξε ο Έκδικητής τον
Πολίτην Ματτέλι που είχε
μείνει μέσα στη θάρκα.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

Στο δρόμο, καθώς πηγαίνανε
στην έπαυλη, ούτε μία λέξη δεν
άλλαξαν τα δύο αδελφία με τον
πατέρα της Ζακελίνας. Όταν
έφθασαν στην έπαυλη, τον έμ-
πασαν σ' ένα σαλόνι και τον
παρακάλεσαν να καθήσει.

— Εγώ, είπαμε ο Ίακωβος, τη
γαίνω, να είδοποιώ την κόρη
σας, διπλοκόσαστε εδώ πέρα.

— Ήταν αλήθεια λοιπόν!... "Η,
αν έλαιοσε, σ' όλη ξαναέρ-
χε, λοιπόν, την περιουσία του
και τους δικούς του!...

— Έξω από η πόρτα άνοιξε κι
έμπηκε η Ζακελίνα, που κρα-
τούσε από το χέρι τον Γιαν-
νάκη.

Βλέποντας την κόρη του, ο
τραπεζίτης άρπασε μία πηνιμένη
κραυγή:

— Κόρη μου!...

— Πατέρα, πατέρα μου! φώνα-
ξε η Ζακελίνα.

Και έπεσε στην άγκυρά του
μαζί με τον Γιαννάκη.

Ο Έκδικητής, που παρακολού-
θουσε αυτή τη σκηνή, είχεν ά-
κόμη κάποιον άνθρωπι.

— Όταν
μάρη η Ζακελίνα την αλήθεια,
σχεφτόταν, ποιά στάσι θα πρη-
φεί απέναντί μου; Θα με συγ-
— Γιατί είσαστε εδώ τέτοια!

να βλέπει σ' έμένα μονάχα τον
Έκδικητή, τον τιμωρόν του πα-
τέρα της;

Και μ' αυτή τη σκέψη, έπευσε
να συναντήσει τη μητέρα του.

— Ο Μορώ εν' εδώ, τις είχε,
Τόν άφασε με τα παιδιά του.
Τώρα πρέπει να περιμένουμε
την υπερτάτην απόφαση.

Διαδίδοντας μέσ' οτα φύλλα-
κάρδια του παιδιού της, η κυρία
δεν τρεμάει απάντως άμέσως:

— Δεν ξέρω τι σκέφτεται να
κάμη ο τραπεζίτης.

— Δεν μάς ενδιαφέρει αυτό,
απάντησε νευρικά ο Έκδικητής.
Εγώ έχω ήσυχια τη συνείδησή
μου δι' έκαμη το καθήκον μου.
Δεν τόν φοβάμαι... τόν περι-
μένω.

Μου άρέσει η περήφανη αυ-
τή απάντηση, έκανε η Ίουλίττα
Όροίνι. Είπε ανταξία σου, Άν
θεάλη και κόρη δική εναντίον
μας, θα τόν αντιμετωπίσω μπε-
στα σ' έδον τόν κόσμο και
μπερσά τόν θεόν.

Και μ' ένα υπέροχο χαμόγε-
λο, η κόμισσα έπρόθεσε:

— Ένα μονάχα μπερσά να σου
πιά, παιδί μου; η Ζακελίνα γνα-
ρίζε τα πάντα και σ' αγαπάει.

Ο έρωας έφάνηκε πιο δυνατός
από τόν μίση.

Άλλα η μορφή του Ίακώβου
είχε ασφυβισθεί. Η κόμισσα
άκουσε γι' αυτό και τόν έρω-
πίσε:

— Τί έχεις, παιδί μου; Γιατί έ-
μελαγχολήσες τόσο απότομα;
Μήπως φοβάσαι ότι δεν σου είπα
την αλήθεια;

— Μητέρα μου, έχω απόλυτη
πεποίθησι σ' έσένα. Άλλα ο Μο-
ρώ τι θα κάνει;

Μόλις ο Έκδικητής έπρόφε-
ρεν αυτό τόν όνομα, άκούστικαν
κραυγές:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Ο Έκδικητής έτρεξε άμέσως,
γιατί είχεν άναγνωρίσει τη φω-
νή της Ζακελίνας.

Ακολουθούμενος από τάν μι-
τέρα του μπήκε στο σαλόνι όπου
είχεν άφισει τη νεαρή γυναίκα.

— Είπαμε, παιδί μου; Γιατί έ-
μελαγχολήσες τόσο απότομα;
Μήπως φοβάσαι ότι δεν σου είπα
την αλήθεια;

— Μητέρα μου, έχω απόλυτη
πεποίθησι σ' έσένα. Άλλα ο Μο-
ρώ τι θα κάνει;

Μόλις ο Έκδικητής έπρόφε-
ρεν αυτό τόν όνομα, άκούστικαν
κραυγές:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Ο Έκδικητής έτρεξε άμέσως,
γιατί είχεν άναγνωρίσει τη φω-
νή της Ζακελίνας.

Ακολουθούμενος από τάν μι-
τέρα του μπήκε στο σαλόνι όπου
είχεν άφισει τη νεαρή γυναίκα.

— Είπαμε, παιδί μου; Γιατί έ-
μελαγχολήσες τόσο απότομα;
Μήπως φοβάσαι ότι δεν σου είπα
την αλήθεια;

— Μητέρα μου, έχω απόλυτη
πεποίθησι σ' έσένα. Άλλα ο Μο-
ρώ τι θα κάνει;

Μόλις ο Έκδικητής έπρόφε-
ρεν αυτό τόν όνομα, άκούστικαν
κραυγές:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Ο Έκδικητής έτρεξε άμέσως,
γιατί είχεν άναγνωρίσει τη φω-
νή της Ζακελίνας.

Ακολουθούμενος από τάν μι-
τέρα του μπήκε στο σαλόνι όπου
είχεν άφισει τη νεαρή γυναίκα.

— Είπαμε, παιδί μου; Γιατί έ-
μελαγχολήσες τόσο απότομα;
Μήπως φοβάσαι ότι δεν σου είπα
την αλήθεια;

— Μητέρα μου, έχω απόλυτη
πεποίθησι σ' έσένα. Άλλα ο Μο-
ρώ τι θα κάνει;

Μόλις ο Έκδικητής έπρόφε-
ρεν αυτό τόν όνομα, άκούστικαν
κραυγές:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...

με τόν πατέρα της. Και ενώ η
κόρη του τραπεζίτη έτρεχε
προς αυτόν σαν να ζητούσε βο-
ήθεια, είδε χαλασμένον σ' ένα
καναπέ και άναίσθητον τόν Μο-
ρώ. Κοντά του βρισκόταν ο Γιαν-
νάκης ο όποιος προσούχισε.

— Τι συνέβη λοιπόν; έρώτησε
ο Έκδικητής.

— Φοβάμαι, πολύ φοβάμαι μή-
πως είχε νεκρώσι τόν έίπεν ή
νέα μία μάτια δάκρυα από τόν
τρόμο.

Ο Έκδικητής έπλησίασε τόν
τραπεζίτην και τόν εξήτασε.

— Είπε άπλή λιποθυμία, είπε
σέ λίγο. Ή σιχαόστε, κυρία, ο πα-
τέρας σας δεν έπαθε τίποτε τόν
σοβαρό.

Ο Έκδικητής έπλησίασε τόν
τραπεζίτην και τόν εξήτασε.

— Είπε άπλή λιποθυμία, είπε
σέ λίγο. Ή σιχαόστε, κυρία, ο πα-
τέρας σας δεν έπαθε τίποτε τόν
σοβαρό.

Ο Έκδικητής άπομακρύνθηκε,
ένώ η Ζακελίνα άρπασε τα χέ-
ρια τού πατέρα της και προσπα-
σούσε να τή ζεστανή μέσ' οτα
δικά της.

Ο Ίακωβος έπέστρεψε σκε-
δόν άμέσως μ' ένα μπουκαλάκι.

— Δώσε του να μυρίση αυτό,
είπε. Όταν συνέλθη δεν πρέ-
πει να ίδι έμε και την μητέρα
μου. Προτιμότερο να βρεθί μά-
νος μαζί σας.

— Ο Ίακωβος έδωσε τόν μπου-
καλάκι στά ρουθούνια τού πατέ-
ρα της, που συνήλθε σιγά-σιγά
και άρχισε πάλι να καλή εις βο-
ήθειαν.

— Τί έχεις, πατέρα!... Μη
φοβάσαι!...

— Ά, εσύ είσαι Ζακελίνα;
Η μορφή του έγαλνινεψε λι-
γάκι.

— Είπε φρικτό αυτό που ύπε-
φερα! Τώρα που μόζι μιλούσε
μ' έπασε μία ξαφνική άσθε-
σία. Τ' αυτά μου έδούσαν, τή
μάτια μου θάμπωσαν, ένόμισα
πως θα πεθάνω, ότι ο Έκδικη-
τής με κατεδίκαζε πάλι εις θά-
νατον!... Άλλα όχι... Έσύ είσαι
εδώ και δεν πρέπει να φοβάμαι
έκεί δικό.

— Θα άρνθής, ότι άφου δοκί-
μασες να άμψωθης στην μητέρα
του άνάγκασες τόν πατέρα του
ν' αυτοκτονήσει;

— Σιωπή!

Και σαν τόν έπιανε πάλι
η τρέλλα, ο Μορώ έφώναξε με
βραχνή φωνή:

— Θέλω να ιδώ τόν Έκδικητή,
θέλω να τόν μιλήσω, να τόν
βροντοφωνώ τόν μίση μου!...

— Θέλω να τόν ακούω, να τόν
πνίξω με τή ίδια μου τή χερί!...

Δεν μπόρεσε όμως να συνε-
χη, γιατί η Ζακελίνα τού φώ-
ναξε:

— Θέλεις λοιπόν να με κάμης
να πεθάνω;

Ο τραπεζίτης έσταμάτησε
τρέμοντας.

— Εσύ να πεθάνης!... Όχι,
δεν θέλω!...

Η Ζακελίνα πλησίασε και κά-
θησε κοντά του.

— Άκουσε με, τού είπα. Δεν
χρειάζονται πολλά λόγια με-
τάς μας. Μπορούμε να γίνουμε
ετυχισμένοι, πατέρα. Από ύ-
γεια είμαι τώρα καλά και μπορώ
να έργασθώ. Έσύ είσαι νέος α-
κόμη. Θα φύγουμε λοιπόν για
την Άμερική. Εκεί θα μπερσέ-
ς ν' άποκτήσεις μία νέα περιουσία,
τίμα και άσφαλισμένην. Όπω-
ς άπαιτε όμως, ο τραπεζίτης Μο-
ρώ δεν πρέπει να ξαναζήσει.

Πρέπει να ξαναγεννηθούμε, πα-
τέρα! Πές μου ότι θα γίνουμε
πραγματικά άλλοι άνθρωποι!

— Σιωπή!

Και σαν τόν έπιανε πάλι
η τρέλλα, ο Μορώ έφώναξε με
βραχνή φωνή:

— Θέλω να ιδώ τόν Έκδικητή,
θέλω να τόν μιλήσω, να τόν
βροντοφωνώ τόν μίση μου!...

— Θέλω να τόν ακούω, να τόν
πνίξω με τή ίδια μου τή χερί!...

Δεν μπόρεσε όμως να συνε-
χη, γιατί η Ζακελίνα τού φώ-
ναξε:

— Θέλεις λοιπόν να με κάμης
να πεθάνω;

Ο τραπεζίτης έσταμάτησε
τρέμοντας.

Δημοσία Περιθαλψή.

— Είπε αλήθεια, πατέρα.

— Καλή έκανε, γιατί έτσι μά-
νακα έσώθηκε. Τώρα όμως που
έξουσιάζω πάλι τή ζωή και τήν
έλευθερία μου, θα έπιστρέψω ά-
μέσως στή Παρίσι για να διεκδι-
κώ τή δικαιώματά μου!...

— Πατέρα μου, έκανε η Ζακε-
λίνα με θλίβερή φωνή, ο Ίακω-
βος καθώς και η μητέρα του
και ο αδελφός του δεν πρόκει-
ται πειά να μάς περιόρουν.

— Θα κάμουν πολύ καλά!...

— Άλλα είνε ανάγκη να σου
μιλήσω, να σου άποκαλύψω κάθε
τι που κλείνει μέσα στην καρδιά
μου.

— Λέγε, απάντησε ο Μορώ,
παίρνοντας πάλι τήν παλαιά του
σκληρότητα.

— Δυστυχώς, έχω άπράνταχτες
άποδείξεις και τή μέσα σου έ-
χρησιμοποίησε για να πλουτί-
σής!...

— Και ποιος σου τή είπα αυτά;
ρώτησε ο τραπεζίτης τρέμοντας
απ' τη συγκίνηση.

— Ο Φεράλ.

— Αύτός ο άπιστος λοιπόν!...

— Ήταν ο Ίακωβος δέ Τρε-
μέζ.

— Πώς!... Αύτός λοιπόν! Ά, τή
ώρα καταλαβαίνω πως κατάρθω-
σε τόσο εύκολα να έπαρμώσει
την έκδική σου. Είπε πολύ δυ-
στυχώς, από μένα αυτός, ο
κύριος. Άν τού κηρύξω όμως έ-
γώ τόν πόλεμο; Ή ζήτησος να
έκδικηθώ με τή σειρά μου;

— Πατέρα μου! φώναξε ή νέα,
μή μπορώς πειά να συγκρα-
τηθί. Πατέρα, ξενώσας λοιπόν
ποιός έκανε τήν αρχή;

— Ά, σου τή είπα αυτά, έ!...
Και σου παίρνεις τόν μέρος του,
έναντιόν μου!...

— Πρό παντός θέλω να σέ ύ-
περασπίζω έναντιόν τού έαυ-
τού σου.

— Φαντάζομαι ότι θα σου είπα
κάποιο ήλιθο παραμύθι αυτός ο
άνθρωπος, για να σέ πείσι πως
έχει δικό.

— Θα άρνθής, ότι άφου δοκί-
μασες να άμψωθης στην μητέρα
του άνάγκασες τόν πατέρα του
ν' αυτοκτονήσει;

— Σιωπή!

Και σαν τόν έπιανε πάλι
η τρέλλα, ο Μορώ έφώναξε με
βραχνή φωνή:

— Θέλω να ιδώ τόν Έκδικητή,
θέλω να τόν μιλήσω, να τόν
βροντοφωνώ τόν μίση μου!...

— Θέλω να τόν ακούω, να τόν
πνίξω με τή ίδια μου τή χερί!...

Δεν μπόρεσε όμως να συνε-
χη, γιατί η Ζακελίνα τού φώ-
ναξε:

— Θέλεις λοιπόν να με κάμης
να πεθάνω;

Ο τραπεζίτης έσταμάτησε
τρέμοντας.

— Εσύ να πεθάνης!... Όχι,
δεν θέλω!...

Η Ζακελίνα πλησίασε και κά-
θησε κοντά του.

— Άκουσε με, τού είπα. Δεν
χρειάζονται πολλά λόγια με-
τάς μας. Μπορούμε να γίνουμε
ετυχισμένοι, πατέρα. Από ύ-
γεια είμαι τώρα καλά και μπορώ
να έργασθώ. Έσύ είσαι νέος α-
κόμη. Θα φύγουμε λοιπόν για
την Άμερική. Εκεί θα μπερσέ-
ς ν' άποκτήσεις μία νέα περιουσία,
τίμα και άσφαλισμένην. Όπω-
ς άπαιτε όμως, ο τραπεζίτης Μο-
ρώ δεν πρέπει να ξαναζήσει.

Πρέπει να ξαναγεννηθούμε, πα-
τέρα! Πές μου ότι θα γίνουμε
πραγματικά άλλοι άνθρωποι!

— Σιωπή!

Και σαν τόν έπιανε πάλι
η τρέλλα, ο Μορώ έφώναξε με
βραχνή φωνή:

— Θέλω να ιδώ τόν Έκδικητή,
θέλω να τόν μιλήσω, να τόν
βροντοφωνώ τόν μίση μου!...

— Θέλω να τόν ακούω, να τόν
πνίξω με τή ίδια μου τή χερί!...

Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΔΟΝΤΙΩΝ

Η κυρία ντε Καρβιάν είπα κά-
ποτε: «Μία γυναίκα που έχει ώ-
ραία δόντια, δεν μπορεί ποτέ να
είνε άσχημη». Πόσο σωστό εί-
νε τα λόγια αυτά της κυρίας Κα-
ρβιάν τόν άλτεψουμε και μόνοι μας
καθημερινά σ' κάθε βήμα που κά-
νουμε. Μία γυναίκα κάνει φοβερά
από τόν άσχημο στόμα και τή άσχη-
μα δόντια και όσο άσχημη και αν
είνε κατά τή όλνη, θα ευρίσκειται
πάντοτε σ' μειονεκτική θέση.

Πόση σημασία άπεδίδετο πάντο-
τε στά ώραία δόντια, μάς τή διδά-
σκει και η Ιστορία που άναφέρει η
κ. ότι η Μισσα Καρβιάν, πάλι τήν
τα της σ' άκούω από κέρατα έ-
λάου και η Κλεοπάτρα με ένα
ειδικό μίγμα που της έφεραν με
σ' από τή βάση της Άνατολής.

Εξήμερα τή άπάρχει κανείς λό-
γος να κατασκευάσμε σ' μιστο-
άδες συνταγές για να διατηρού-
με τήν λευκότητα τών δοντιών
μας. Ή διοικητικές τών καλλυν-
τικών μάς προσφέρουν άφεντά-
τα τή μέρα για τόν σκοπό αυτό.

Όδοντοπάστες, άδοντοκρέμας, στο-
ματίνα, άδοντοβουρτσες και ε.
να σωρό άλλα πράγματα, προορι-
σμένα για να διατηρούν τή δόντια
και τή στέμνα καθαρά, πάλι τήν
παντοία και σ' όλος τās τιμάς.

Είς τή χορεία της Άνατολής
που καθώς γνωρίζουμε όλοι μας,
ήτοι ο πρόδρομος τών σημερινών
«Ιντερδοντίν» έλλανθής, οι άρ-
χιες κανονί μισοσύναν δικούς μας
κα γιγ' να διατηρούν τή δόντια
τους λευκά και για να δυναμώ-
σουν τή όλη, έπίσης τόν φλούδι
τών πορτοκαλλών και τών άλλων
εσπεριδοειδών περιούσιων.

Αλλά τή δόντια αυτά που
σ' όλη τήν άσχημία τών δοντιών
απ' τήν ιδιότητα να λευ-
καίνει τή δόντια. Άλλο γνωστό μέ-
σον για ένα ριζικό άσπασμα τών
δοντιών είναι ή στάχτι τών πο-
νών. Άλλα τή δόντια αυτά που
ύστερα να μίτη έφαρμάζεται συ-
χνά, διότι ή στάχτι τού ποσού,
καθώς και όλος ο κακός ποσότη-
τος άδοντοκρέμας, έχουν τήν ιδι-
ότητα να τρένουν σιγά-σιγά τή
δόντια και τή δόντια και τή δόντια
δεν τήν άσχημία τών δοντιών.

Αλλά τή δόντια αυτά που
σ' όλη τήν άσχημία τών δοντιών
απ' τήν ιδιότητα να λευ-
καίνει τή δόντια. Άλλο γνωστό μέ-
σον για ένα ριζικό άσπασμα τών
δοντιών είναι ή στάχτι τών πο-
νών. Άλλα τή δόντια αυτά που
ύστερα να μίτη έφαρμάζεται συ-
χνά, διότι ή στάχτι τού ποσού,
καθώς και όλος ο κακός ποσότη-
τος άδοντοκρέμας, έχουν τήν ιδι-
ότητα να τρένουν σιγά-σιγά τή
δόντια και τή δόντια και τή δόντια
δεν τήν άσχημία τών δοντιών.

Αλλά τή δόντια αυτά που
σ' όλη τήν άσχημία τών δοντιών
απ' τήν ιδιότητα να λευ-
καίνει τή δόντια. Άλλο γνωστό μέ-
σον για ένα ριζικό άσπασμα τών
δοντιών είναι ή στάχτι τών πο-
νών. Άλλα τή δόντια αυτά που
ύστερα να μίτη έφαρμάζεται συ-
χνά, διότι ή στάχτι τού ποσού,
καθώς και όλος ο κακός ποσότη-
τος άδοντοκρέμας, έχουν τήν ιδι-
ότητα να τρένουν σιγά-σιγά τή
δόντια και τή δόντια και τή δόντια
δεν τήν άσχημία τών δοντιών.

Αλλά τή δόντια αυτά που
σ' όλη τήν άσχημία τών δοντιών
απ' τήν ιδιότητα να λευ-
καίνει τή δόντια. Άλλο γνωστό μέ-
σον για ένα ριζικό άσπασμα τών
δοντιών είναι ή στάχτι τών πο-
νών. Άλλα τή δόντια αυτά που
ύστερα να μίτη έφαρμάζεται συ-
χνά, διότι ή στάχτι τού ποσού,
καθώς και όλος ο κακός ποσότη-
τος άδοντοκρέμας, έχουν τήν ιδι-
ότητα να τρένουν σιγά-σιγά τή
δόντια και τή δόντια και τή δόντια
δεν τήν άσχημία τών δοντιών.

Αλλά τή δόντια αυτά που
σ' όλη τήν άσχημία τών δοντιών
απ' τήν ιδιότητα να λευ-
καίνει τή δόντια. Άλλο γνωστό μέ-
σον για ένα ριζικό άσπασμα τών
δοντιών είναι ή στάχτι τών πο-
νών. Άλλα τή δόντια αυτά που
ύστερα να μίτη έφαρμάζεται συ-
χνά, διότι ή στάχτι τού ποσού,
καθώς και όλος ο κακός ποσότη-
τος άδοντοκρέμας, έχουν τήν ιδι-
ότητα να τρένουν σιγά-σιγά τ

